

Lovforslag nr. L 223. Fremsat den 31. marts 2004 af integrationsministeren (Bertel Haarder)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Ændrede visumbetingelser, udvisning ved dom for ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab, børnebortførelse eller menneskehandel samt afskæring af kontante ydelser til asylansøgere i åbenbart grundløs haster-proceduren m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003 som ændret ved lov nr. 1204 af 27. december 2003, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 3, ændres ”kapitlerne 3-5” til: ”denne lov”.

2. I § 4 indsættes som stk. 2-6:

”Stk. 2. Udstedelse af visum efter stk. 1 kan betinges af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr.

Stk. 3. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, jf. dog 2. pkt. Halvdelen af beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, og det resterende beløb frigives, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last.

Stk. 4. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter reglerne i kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 5, eller
- 3) indgiver ansøgning om asyl i et andet Schengenland.

Stk. 5. Uanset bestemmelsen i stk. 4, nr. 2, forfalder beløbet nævnt i stk. 2 ikke til betaling, hvis udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. § 9 a, stk. 1, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag, eller hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter stk. 2 skal stilles, og for betaling af beløb, der er forfaldet til betaling efter stk. 3 og 4. Det i stk. 2 angivne beløb er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.”

3. Efter § 4 b indsættes:

”§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i en periode på 5 år, hvis der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4. Perioden udgør 3 år, hvis der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 3, 2. pkt. § 4, stk. 3, 3. pkt. finder tilsvarende anvendelse. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis der foreligger omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 5, eller hvis udlændingen har indgivet an-

søgning om opholdstilladelse i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2. Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2 og 3, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold."

4. I § 22, nr. 6, indsættes efter "§ 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1,": "§ 215," og efter "§ 261, stk. 2," indsættes: "§ 262 a,".

5. I § 22, nr. 6, ændres "karakter." til: "karakter, eller".

6. I § 22 indsættes som nr. 7:

"7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter."

7. I § 26, stk. 2, ændres "§ 22, nr. 4-6" til: "§ 22, nr. 4-7".

8. I § 40 indsættes som stk. 9:

"Stk. 9. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, afvises visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal afvises."

9. I § 40 b, stk. 8, 2. pkt., ændres "edb-registret" til: "registret".

10. I § 42 a, stk. 9, nr. 5, indsættes efter "jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt.,": "eller".

11. I § 42 a, stk. 9, nr. 6, ændres "eller udsendelse eller" til: "eller udsendelse."

12. I § 42 b, stk. 1, indsættes efter 2. pkt.:

"Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato

umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen."

13. I § 42 b, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter "hvor der er en vederlagsfri bispisningsordning, jf. stk. 1": ", jf. dog stk. 12".

14. I § 42 b, stk. 3, 5. pkt., indsættes efter "nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn": ", jf. dog stk. 12".

15. I § 42 b, stk. 7, indsættes efter 3. pkt.:

"Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen."

16. I § 42 b, stk. 8, 1. pkt., indsættes efter "udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11": ", jf. dog stk. 12".

17. I § 42 b, stk. 8, indsættes efter 2. pkt.:

"Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægsydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægsydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægsydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen."

18. I § 42 b, stk. 9, 1. pkt., indsættes efter "udbetalt en tillægsydelse": ", jf. dog stk. 12".

19. I § 42 b, stk. 9, 2. pkt., ændres "Stk. 8, 2. og 3. pkt." til: "Stk. 8, 2.-6. pkt."

20. I § 42 b, stk. 11, 1. pkt., indsættes efter "jf. stk. 1, 3, 8 og 9": ", jf. dog stk. 12".

21. I § 42 b, stk. 11, 3. og 4. pkt., ændres to steder "jf. stk. 8, 2. og 3. pkt." til: "jf. stk. 8, 2. og 6. pkt."

22. I § 42 b indsættes efter stk. 11 som nyt stykke:

”Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelsehindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt., udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.”

Stk. 12 bliver herefter stk. 13.

23. I § 42 b, stk. 12, der bliver stk. 13, ændres ”De i stk. 2, 4-6 og 10 angivne beløb”: til ”De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb”.

24. I § 43, stk. 2, indsættes efter 2. pkt.:

”Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelsehindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.”

25. § 43 a, stk. 8, affattes således:

”Stk. 8. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.”

26. § 44, stk. 1, affattes således:

”Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.”

27. I § 44 a, stk. 1, indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

”2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller”

Nr. 2 bliver herefter nr. 3.

28. I § 46, stk. 2, indsættes efter ”bortset fra de i”: ”§ 32 a,”.

29. I § 46, stk. 2, indsættes efter ”§ 42 a, stk. 8, 1. pkt.,”: ”§ 42 b, stk. 1, 3 og 7-9,”.

30. Efter § 47 a indsættes:

”§ 47 b. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 4, stk. 3-5, kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 47 c. En ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a behandles kun, hvis

- 1) ansøgeren bor eller opholder sig lovligt i det land, hvor ansøgningen indgives,
- 2) ansøgningen indeholder de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse heraf, og
- 3) de i forbindelse med ansøgningen fremlagte dokumenter er fuldstændige og ægte.

Stk. 2. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation skal påse, at ansøgningen opfylder betingelserne i stk. 1, og kan afvise ansøgningen, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 3. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om visum efter § 4, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingestyrelsen og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald til betaling efter § 4, stk. 3-5, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, og til, at Udlændingestyrelsen sender sagens akter til ministeriet ved påklage af en afgørelse i en sådan sag. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer udsteder visum på vegne af et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer.

Stk. 4. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om transitvisum efter § 4, hvis ansøgeren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller hvis rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velgrundet.

Stk. 5. Beslutninger om afvisning efter stk. 2-4 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed."

31. I § 50, *stk. 2, 1. pkt.*, ændres "Straffelovens § 59, stk. 3" til: "Straffelovens § 59, stk. 2".

32. I § 53 *a, stk. 1, nr. 1* og 2, indsættes efter "§§ 7 eller 8": ", og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a".

33. I § 58 *g, nr. 4*, udgår efter " nr. 1 eller 2,": "eller".

34. I § 58 *g, nr. 5*, ændres "eller 3." til: "eller 3, eller".

35. I § 58 *g* indsættes som nr. 6:

"6) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7."

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4, stk. 2-5, § 4 c, § 47 b og § 47 c, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, 3 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om visum.

Stk. 3. Udlændingelovens § 22, nr. 6 og 7, og § 26, stk. 2, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 4-7, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 2. og 5. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 9, 1. pkt., og stk. 12, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 13, 14, 16, 18 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 46, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har påklaget en afgørelse vedrørende beregningen af kontante ydelser til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 58 *g*, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 35, finder alene anvendelse for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udvises i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund og indhold

Lovforslaget har først og fremmest til formål at gennemføre en tilpasning og en liberalisering af visumreglerne. Lovforslaget indebærer således, at der indføres en ny visumpolitik, der i højere grad er tilpasset udviklingen i det internationale samfund, og som tager højde for det stigende behov for aflæggelse af besøg på tværs af landegrænser, samtidig med at ulovlig indvandring og misbrug af visum bekæmpes på bedst mulige måde.

I februar 2003 nedsatte Integrationsministeren en arbejdsgruppe, der skulle komme med forslag til de overordnede hensyn, som bl.a. på baggrund af udviklingen i det internationale samfund og regeringens politik på f.eks. erhvervs-, turisme- og immigrations- og sikkerhedsområdet bør være bærende for den fremtidige visumlovgivning. Arbejdsgruppen afgav i juni 2003 en redegørelse om den fremtidige visumadministration.

Arbejdsgruppen har konkluderet, at den gældende visumregulering ikke fuldt ud er tidssvarende. Arbejdsgruppen har derfor stillet en række forslag, der indebærer en helt ny visumpolitik.

Regeringen kan i det væsentligste tilslutte sig arbejdsgruppens forslag, og forslagene danner således i vidt omfang baggrund for indholdet af lovforslaget.

Den nye visumpolitik er baseret på indførelse af en ny landegruppeinddeling, hvor placeringen af de enkelte lande dels sker på et forbedret statistisk grundlag, dels gøres mere fleksibel. Endvidere indføres der mulighed for, at Udlændingestyrelsen i visse tilfælde kan betinge visumudstedelse af økonomisk sikkerhedsstillelse. Er en herboende reference villig til at stille økonomisk sikkerhed, således at beløbet forfalder til betaling, hvis visumansøgeren efter indrejsen overtræder visumbetingelserne, vil dette blive tillagt væsentlig betydning ved vurderingen af immigrationsrisikoen. Dette indebærer, at flere udlændinge får mulighed for at besøge Danmark. Denne mere åbne visumpolitik modsvares af indførelse af en mere kon-

sekvent praksis over for udlændinge, der overtræder visumbetingelserne, f.eks. ved at benytte et visum til at søge længerevarende ophold.

I det omfang det er nødvendigt for at gennemføre den ny visumpolitik, indeholder lovforslaget forslag til ændringer af udlændingeloven. Herudover foreslås som led i indførelsen af den nye visumpolitik en række ændringer af visumpraksis, som ikke kræver lovgivningsmæssige ændringer. Der henvises til afsnit 2.

Lovforslaget indebærer endvidere, at kontrollen på visumområdet intensiveres, og at indsatsen mod misbrug på visumområdet øges. Endvidere vil der ske en større information af både visumansøgere og herboende referencer, bl.a. på de relevante myndigheders hjemmesider på Internettet og i form af ændringer af de skemaer, som anvendes i forbindelse med visumansøgninger. Der henvises til afsnit 3.

Lovforslaget indebærer herudover – med henblik på at styrke Udenrigsministeriets rolle på visumområdet samt opnå en forkortelse af sagsbehandlingstiden – at de danske repræsentationers kompetence til at afgøre visumsager præciseres og udvides. Der henvises til afsnit 4.

Folketinget vedtog den 24. april 2003 regeringens lovforslag nr. L 156 af 29. januar 2003 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udsendelsesforanstaltningerne, effektivisering af sagsbehandlingen vedrørende ansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v.), jf. herved Folketingstidende 2002/2003, Tillæg C, s. 338. Baggrunden for lovforslaget var navnlig regeringens ønske om at styrke arbejdet med at hjemsende afviste asylansøgere og andre udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig her i landet. Loven, der trådte i kraft den 1. maj 2003 som lov nr. 291 af 30. april 2003, har bl.a. gennemført en ny konsekvent procedure for udsendelse af afviste asylansøgere, herunder i form af motiverende foranstaltninger.

Regeringen ønsker at fortsætte bestræbelserne på at motivere afviste asylansøgere, der – til trods for, at de ikke opfylder betingelserne i internationale konventioner for at få asyl – ikke medvirker til at udrejse. Indførelse af en ny visumpolitik giver anledning til at ind-

føre nye tiltag, der kan motivere til frivillig udrejse, og på den baggrund indeholder lovforslaget ligeledes forslag, der skal motivere afviste asylansøgere til frivillig udrejse. Der henvises til afsnit 2.4. og 5.

Der foreslås endvidere en ændring af den særlige udvisningsadgang i udlændingelovens § 22, nr. 4-6, hvorefter en udlænding – uanset varigheden af den pågældendes ophold her i landet og uanset, om den pågældende har opholdstilladelse som flygtning – kan udvises ved dom. Efter forslaget udvides den særlige udvisningsadgang til også at omfatte dom for ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab, børne bortførelse og menneskehandel. Der henvises herved til afsnit 6.

Folketinget vedtog den 24. april 2003 regeringens lovforslag nr. L 157 af 29. januar 2003 om ændring af udlændingeloven (Reform af aktiverings- og undervisningsindsatsen over for voksne asylansøgere m.v. og af systemet vedrørende udbetaling af kontante ydelser til asylansøgere m.v.), jf. herved Folketingstidende 2002/2003, Tillæg C, s. 342. Lovforslaget, der trådte i kraft den 1. juli 2003 som lov nr. 292 af 30. april 2003, indebar bl.a. en grundlæggende ændring af systemet for udbetaling af kontante ydelser til asylansøgere m.v. I den forbindelse blev beregningssystemet ændret, bl.a. således at de dagssatser, hvorefter størrelsen af de forskellige kontante ydelser beregnes, for visse af ydelserne afhænger af, hvilken fase i asylprocessen udlændingen befinder sig i.

Regeringen finder for at undgå usikkerhed – blandt asylansøgere og andre – om grundlaget for asylansøgers kontante ydelser, at principperne for udbetaling af kontante ydelser til asylansøgere udtrykkeligt bør fremgå af udlændingeloven. Lovforslaget indebærer derfor en præcisering i udlændingeloven af, at Udlændingestyrelsen ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen bestemmer, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt kontante ydelser, og at der ikke kan finde efterregulering sted. Der henvises til afsnit 7.

Siden efteråret 1994 er visse asylansøgninger som led i en administrativ opstramning af asylsagsbehandlingen blevet behandlet særligt hurtigt i den såkaldte åbenbart grundløs haster-procedure (ÅGH-proceduren). Denne procedure anvendes bl.a. for at forsøge at nedbringe antallet af udlændinge, som uden asylrelateret grund indrejser i Danmark og ansøger om asyl.

Regeringen finder det uhensigtsmæssigt, at asylansøgere, hvis ansøgning behandles i ÅGH-proceduren, og om hvem der ofte er en formodning for, at de pågældende alene kommer til Danmark og søger om

asyl med henblik på at opnå kontante fordele, efter de gældende regler har mulighed for at opnå kontante ydelser, ud over hvad der måtte være nødvendigt til dækning af rene kostudgifter.

Lovforslaget indebærer på den baggrund, at udlændinge, hvis asylansøgning er udtaget til behandling i ÅGH-proceduren, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, fremover ikke får udbetalt nogen form for kontante ydelser, og at sådanne udlændinge, der er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespisningsordning, fremover ikke kan få udbetalt ydelser til dækning af andet end kostudgifter. Der henvises til afsnit 8.

Endvidere foreslås det, at det udtrykkeligt præciseres i udlændingeloven, at Udlændingestyrelsens afgørelser om udsendelse i asylsager, der er afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, ikke kan påklages til Integrationsministeriet. Der henvises herved til afsnit 9.

Endelig indebærer lovforslaget enkelte andre justeringer og præciseringer af teknisk karakter af udlændingelovens bestemmelser.

2. En ny visumpolitik

Ifølge udlændingeloven skal udlændinge, der ikke er fritaget herfor, jf. Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav, have et visum udstedt for at indrejse og opholde sig i Danmark og de andre Schengenlande. Udlændingeloven indeholder ingen nærmere regler om, under hvilke betingelser en visumpligtig udlænding kan få visum.

De bærende hensyn bag de gældende visumregler og den praksis, som senest er fastlagt i Integrationsministeriets notat af 30. september 2003 om visumpraksis, der er sendt til Folketingets Integrationsudvalg (Folketingsåret 2003-2004, alm. del, bilag 23) er dels visse sikkerheds- og udenrigspolitiske hensyn, dels ønsket om at sikre, at ingen misbruger adgang til at indrejse i Danmark på et visum til at omgå lovgivningens regler om opholdstilladelse. Den nuværende visumpraksis er karakteriseret ved, at det i vidt omfang er placeringen af et land i fire landegrupper, der er afgørende for, om der kan meddeles visum til statsborgere fra dette land, og praksis er i det væsentligste ikke blevet ændret under hensyn til de skærpede betingelser for familiesammenføring, der trådte i kraft i forbindelse med regeringens reform af udlændingelovgivning, som trådte i kraft i sommeren 2002. Der

henvises herved til lov nr. 365 af 6. juni 2002, jf. herved Folketingstidende 2001/2002, Tillæg C, s. 678.

Ændrede forhold i det internationale samfund – ikke mindst i de senere år – har efter regeringens opfattelse skabt behov for en grundlæggende undersøgelse af, om den gældende visumregulering er tidsvarende. Globaliseringen med bl.a. øget samhandel, turisme og transport- og kommunikationsforbindelser kan på den ene side skabe behov for smidigere regler for sameksistens. På den anden side skærper bl.a. den øgede risiko for terror, den stigende internationale kriminalitet, herunder udviklingen i de tekniske muligheder for misbrug af dokumenter mv., behovet for kontrolforanstaltninger, der ikke udelukkende har ønsket om at undgå ulovlig immigration som baggrund.

På denne baggrund nedsatte integrationsministeren i februar 2003 en arbejdsgruppe, der skulle komme med forslag til de overordnede hensyn, som bl.a. på baggrund af udviklingen i det internationale samfund og regeringens politik på f.eks. erhvervs-, turisme- og immigrations- og sikkerhedsområdet bør være bærende for den fremtidige visumlovgivning. Arbejdsgruppen skulle komme med konkrete forslag til, hvorledes de eksisterende visumregler, herunder visumpraksis, og myndighedsstrukturen på visumområdet eventuelt bør ændres for at bringe visumreglerne i overensstemmelse med de foreslåede overordnede hensyn. Arbejdsgruppen skulle endvidere komme med konkrete forslag til, hvordan kendskabet til visumreglerne kan udbredes, herunder til hvordan brugerne lettere kan orientere sig om visumreglerne, således at borgerne kan tage højde herfor f.eks. ved invitationer til udlændinge om besøg her i landet. Arbejdsgruppen skulle også komme med konkrete forslag til nye instrumenter, der kan sikre, at personer, der meddeles visum, efter endt ophold i Danmark udrejser igen. Arbejdsgruppen skulle herudover foretage en vurdering af, hvorledes administrationen af visumreglerne kan gøres mere smidig, bl.a. således at borgerne hurtigere får svar på visumansøgninger i uproblematisk sager, samt foretage en vurdering af de ressource- og bevillingsmæssige konsekvenser ved en eventuel udmøntning af de fremsatte forslag. Endelig skulle arbejdsgruppen følge op på de forslag til ændringer på visumområdet, som er fremsat i redegørelsen fra Arbejdsgruppen vedrørende udsendelse af afviste asylansøgere og udlændinge, der er udvist ved dom, fra oktober 2002. Redegørelsen er sendt til Folketingets Integrationsudvalg (Folketingsåret 2002-2003, alm. del. – bilag 104).

Visumarbejdsgruppen har bestået af medlemmer fra Integrationsministeriet, Rigspolitiets udlændingeafdeling, Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen.

I juni 2003 afgav arbejdsgruppen en redegørelse om den fremtidige visumadministration. Redegørelsen er sendt til Folketingets Integrationsudvalg (Folketingsåret 2003-2004, alm. del – bilag 390).

Arbejdsgruppen har efter en undersøgelse af den gældende visumregulering konkluderet, at denne ikke fuldt ud kan anses for tidsvarende.

Arbejdsgruppen finder, at visumpolitikken fortsat bør tjene til at undgå, at udlændinge anvender et visum til at skaffe sig ophold af videregående karakter, og at visumpolitikken derfor fortsat skal tage højde for asylansøgermønstret, således at udlændinge ikke gennem visumreglerne får adgang til at komme ind i Danmark og andre Schengenlande og søge asyl.

Arbejdsgruppen finder endvidere, at de skærpede betingelser for familiesammenføring kan åbne for en kontrolleret lempelse af visumreglerne. Arbejdsgruppen anfører i den forbindelse, at der uden for asylområdet ikke foreligger den samme risiko som tidligere for, at udlændinge kan skaffe sig videregående ophold her i landet efter at være indrejst på et visum, fordi de gældende regler om ægtefællesammenføring og andre regler om familiesammenføring i mere begrænset omfang end tidligere giver udlændinge adgang til at opnå opholdstilladelse på grundlag af ægteskab og anden form for familiemæssig tilknytning til herboende personer.

Arbejdsgruppen finder navnlig grund til at fremhæve, at de ændrede regler om familiesammenføring stærkt begrænser muligheden for på forhånd at påregne, at en opholdstilladelse kan opnås på baggrund af ægteskab – bl.a. som følge af det skærpede tilknytningskrav, der indebærer en individuel vurdering af, om ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes samlede tilknytning til et andet land – hvilket indebærer, at en person, der rejser ind i Danmark med ret til et korttidsophold i form af visum, ikke på samme måde som tidligere har mulighed for med sikkerhed at påregne at opnå opholdstilladelse med ret til videregående ophold ved at indgå ægteskab under opholdet her i landet.

Samtidig peger arbejdsgruppen på, at netop det skærpede tilknytningskrav taler for, at udlændinge får mulighed for gennem visumophold at lære det danske samfund at kende – f.eks. i tilfælde, hvor en udlænding efter indgåelse af ægteskab med en herboende dansk statsborger eller med en herboende udlænding gerne vil besøge Danmark – således at en udenlandsk ægtefælle via visumreglerne skal kunne øge sin tilknytning til Danmark.

Arbejdsgruppen anfører endvidere, at afskaffelsen af adgangen til familiesammenføring med forældre

betyder, at ingen forældre – heller ikke forældre over en vis aldersgrænse – længere kan påregne at opnå opholdstilladelse efter at være rejst ind på visum for at besøge herboende børn.

Arbejdsgruppen konkluderer på den baggrund, at de generelle ændringer i udlændingepolitikken taler for en vis lempelse af adgangen til at opnå visum her til landet.

Arbejdsgruppen finder herudover, at den fremtidige visumpolitik – som den hidtidige visumpolitik – skal søge at modvirke egentligt misbrug af visa. Det skal således undgås, at et visum anvendes til at skaffe sig et ulovligt ophold her i landet eller i den øvrige del af Schengenområdet. Arbejdsgruppen anfører i den forbindelse, at reglerne om visum ikke realistisk set vil kunne indrettes således, at et sådant misbrug helt kan undgås, hvilket heller ikke er tilfældet efter den gældende visumregulering, men at visumpolitikken må søge at tage højde for de kendte misbrugsrisici, samtidig med at der tages hensyn til udlændinges anerkendelsesværdige interesse i at komme på besøg i Danmark på korttidsophold og opnå visum i den forbindelse.

Endvidere finder arbejdsgruppen, at visumansøgere og referencer skal pålægges større ansvar som modvægt til lempelser, og at der skal indføres klare konsekvenser ved misbrug, således at ansvaret for, at et udstedt visum anvendes i overensstemmelse med betingelserne herfor, mere entydigt skal placeres hos visumansøgeren og den reference, som har inviteret visumansøgeren hertil, samtidig med at det skal have konsekvenser for både visumansøgeren og referencen, hvis et visum misbruges til at søge videregående ophold.

Arbejdsgruppen har med udgangspunkt i disse overordnede principper stillet en række forslag, der indebærer en helt ny visumpolitik. Arbejdsgruppens forslag er beskrevet i afsnit 2.1. – 5. Afsnittene indeholder endvidere enkelte andre forslag, som supplerer arbejdsgruppens forslag.

2.1. En ny landegruppeinddeling, en forbedring af det statistiske grundlag og en styrkelse af samarbejdet mellem myndighederne, der varetager visumområdet

I dag er der fire landegrupper. Landegruppeinddelingen – der fremgår af Integrationsministeriets visumpraksisnotat af 30. september 2003 (Folketingsåret 2003-2004, alm. del, bilag 23) – er udtryk for en generel vurdering af graden af risiko for, at ansøgere fra de enkelte lande vil tage ophold af længere varighed i Danmark eller de andre Schengenlande. Placeringen af et land i de fire landegrupper har stor betyd-

ning ved vurderingen af, om der kan gives visum. Der sker dog en individuel bedømmelse af hver enkelt visumansøgning, og opdelingen i landegrupper er derfor af vejledende karakter.

Gruppe 1 dækker lande, hvorfra der kommer mange asylansøgere, gruppe 2 og 3 dækker lande, hvorfra der kommer mange familiesammenførte udlændinge, og gruppe 4 dækker øvrige visumpligtige lande. Placeringen af de enkelte lande i de fire grupper er foretaget af Integrationsministeriet i samarbejde med Udlændingestyrelsen. Integrationsministeriets vurdering af graden af risiko for, at ansøgere fra de enkelte lande vil tage ophold af længere varighed i Danmark eller de andre Schengenlande – og dermed placeringen af landene i de forskellige grupper – er foretaget på baggrund af statistiske oplysninger fra Udlændingestyrelsen om antallet af personer, der har ansøgt om familiesammenføring, fordelt på nationalitet, samt statistiske oplysninger om antallet af asylansøgere, ligeledes fordelt på nationalitet, herunder antallet af asylansøgere, som udlændingemyndighederne har konstateret er indrejst efter at have fået visum.

Arbejdsgruppen har overvejet, hvorledes visumreguleringen kan gøres mere enkel og overskuelig for borgerne, og har i den forbindelse set på, om der fortsat er behov for at opretholde fire landegrupper.

Arbejdsgruppen finder, at en landegruppeinddeling er meget hensigtsmæssig i visumreguleringen. Den danner således grundlag for, at visumpraksis bliver overskuelig for borgerne, når de ved opslag i landegruppelisten kan orientere sig om praksis for det land, hvorfra ansøgeren kommer. Endvidere gør landegruppeinddelingen arbejdet med administrationen af visumreglerne mere enkel med deraf følgende kortere sagsbehandlingstid.

Det er samtidig arbejdsgruppens opfattelse, at den nuværende landegruppeinddeling bør forenkles. De skærpede betingelser for familiesammenføring gør, at der ikke længere er behov for en særlig skelnen mellem de lande, hvorfra der er en relativt stor immigration, som det er tilfældet i dag med gruppe 2 og 3. De nye familiesammenføringsregler betyder, at udlændinge ikke i samme omfang som tidligere kan påregne at kunne opnå familiesammenføring. Det giver mulighed for generelt at lempe visumadgangen for lande, hvorfra der er en relativt stor immigration. Arbejdsgruppen finder derfor, at der i en ny landegruppeinddeling kun bør være én gruppe af lande, hvorfra der er relativt stor immigration. Endvidere bør der efter arbejdsgruppens opfattelse stadig være en gruppe for de lande, hvorfra der kommer relativt mange asylansøge-

re og en gruppe af øvrige lande, som Danmark har visumpligt overfor.

Arbejdsgruppen foreslår på den baggrund, at der indføres en ny landegruppeinddeling bestående af tre grupper: asyllandegruppen, immigrationslandegruppen og turistlandegruppen.

Arbejdsgruppen foreslår, at den nuværende meget strenge praksis for udstedelse af visum til ansøgere fra lande, der er placeret i gruppe 1, videreføres i asyllandegruppen, således at der som udgangspunkt kun gives visum til ægtefæller, faste samlevere, mindreårige børn eller forældre til herboende referencer.

I dag omfatter gruppe 2 og 3 lande, hvorfra der er relativt stor immigration. Praksis for gruppe 2 tager udgangspunkt i, hvilken familiemæssig relation ansøgeren har til referencen, mens der som udgangspunkt gives visum til ansøgere i gruppe 3, uanset hvilken reference der er tale om.

Arbejdsgruppen foreslår, at de nuværende grupper 2 og 3 fremover skal udgøre immigrationslandegruppen, og at det afgørende kriterium for at kunne få visum normalt alene skal være, at der er en reference i Danmark, som ønsker ansøgeren på besøg. Der skal dog af hensyn til risikoen for misbrug være mulighed for, at der over for visse lande kan indføres begrænsning på, hvilke personer der kan få visum, dvs. hvilken relation ansøgeren skal have til referencen, således at landene opdeles i to undergrupper: lande uden referencebegrænsning og lande med referencebegrænsning.

Arbejdsgruppen foreslår således, at der ikke skal være referencebegrænsning over for personer fra lande, hvis statsborgere i nogen udstrækning søger videregående ophold. Alle personer fra disse lande skal således som udgangspunkt kunne få visum, uanset hvilken relation der er mellem ansøgeren og den herboende reference.

Arbejdsgruppen foreslår endvidere, at der skal være referencebegrænsning over for personer fra de lande, hvis statsborgere i høj grad søger videregående ophold. I disse tilfælde skal der som udgangspunkt gives visum til ægtefæller, faste samlevere, kærester, børn – uanset alder – forældre, søskende og disses ægtefæller, samt mindreårige nevøer, niecer og børnebørn, der skal på ferieophold i Danmark, nære bekendte til tidligere udstationerede danskere, sponsorbørn og ledsagere til ældre, svagelige nære familiemedlemmer, som har fået visum til Danmark.

Endelig foreslår arbejdsgruppen, at de øvrige lande, som Danmark har visumpligt overfor, dvs. lande, hvis statsborgere udgør en meget ringe eller ingen immi-

grationsrisiko, som i dag placeres i turistlandegruppen.

I dag er det alene antallet af statsborgere fra det pågældende land, der søger asyl i Danmark, der er afgørende for, om et land er placeret i gruppe 1.

Arbejdsgruppen finder, at dette kriterium fortsat skal indgå i vurderingen af, om et land skal placeres i asyllandegruppen. Herudover finder arbejdsgruppen, at der ved placeringen i asyllandegruppen som et andet kriterium bør tages hensyn til udsendelsesmuligheden. Hvis politiets erfaring fra det praktiske udsendelsesarbejde er, at det reelt ikke er muligt (tvangsmæssigt) at udsende afviste asylansøgere og andre udlændinge, der ikke længere har ret til ophold i Danmark, til et bestemt land, bør det pågældende land kunne placeres i asyllandegruppen, uanset at der alene måtte komme et relativt lille antal asylansøgere fra dette land. Arbejdsgruppen har herved inddraget en anbefaling, som Udsendelsesarbejdsgruppen fremkom med i sin redegørelse fra oktober 2002. Redegørelsen er sendt til Folketingets Integrationsudvalg (Folketingsåret 2002-2003, alm. del. – bilag 104). Udsendelsesarbejdsgruppen anbefalede, at der tages hensyn til udsendelsesvanskeligheder ved fastlæggelse af visumpraksis i relation til visse nationaliteter. Udsendelsesarbejdsgruppen anbefalede endvidere, at spørgsmålet om justering af visumpraksis i forhold til udsendelsesvanskeligheder drøftes i Udsendelsesforum, som er nedsat under Rigspolitiets ledelse.

Endvidere finder arbejdsgruppen, at muligheden for at behandle asylansøgninger vedrørende ansøgere af en bestemt nationalitet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, dvs. uden klageadgang til Flygtningenævnet, bør indgå som et tredje kriterium for placering i asyllandegruppen. Dette kriterium kan indgå i vurderingen sammen med muligheden for udsendelse, således at i det omfang asylansøgninger fra ansøgere fra et bestemt land kan behandles hurtigt sammenholdt med, at der kan ske udsendelser til dette land, kan selve antallet af asylansøgere fra det pågældende land tillægges mindre vægt.

Arbejdsgruppen foreslår også som en videre opfølgning på Udsendelsesarbejdsgruppens anbefaling, at Udlændingestyrelsen løbende skal sende statistikker vedrørende udstedte visa i styrelsen fordelt på statsborgerskab til Udsendelsesforum, der på baggrund heraf – sammenholdt med Udsendelsesforums erfaringer fra udsendelsesarbejdet – skal fremkomme med indstillinger om enkelte landes placering i asyllandegruppen til Integrationsministeriet.

Det bemærkes, at Udsendelsesforum, som blev etableret i februar 2003 og består af repræsentanter fra

Rigspolitiet – der har formandskabet – Udlændingestyrelsen, Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udenrigsministeriet, mødes hver anden måned samt ad hoc, hvis der opstår behov herfor, og som et fast punkt på dagsordenen bl.a. drøfter forventede ændringer i asylpraksis, den aktuelle udsendelsessituation, herunder aktuelle udsendelsesproblemer, samt visumpraksis.

Arbejdsgruppen har noteret sig, at der ikke foretages en opgørelse af antallet af udlændinge indrejst på visum, som søger om familiesammenføring eller anden opholdstilladelse. Det er efter arbejdsgruppens opfattelse væsentligt, at der skabes klarhed over, hvor hyppigt udstedte visa anvendes som grundlag for at søge om familiesammenføring mv., da sådanne oplysninger vil kunne bruges ved placeringen af et land i landegrupperne samt til den løbende justering heraf. Arbejdsgruppen foreslår derfor, at der for visse udvalgte nationaliteter etableres nærmere afgrænsede optællingsprojekter i Udlændingestyrelsen, hvorefter der laves manuelle registreringer af udlændinge indrejst på visum, der søger om familiesammenføring eller anden opholdstilladelse.

Arbejdsgruppen finder endvidere, at det af hensyn til eventuelle justeringer af visumpraksis er hensigtsmæssigt, at samarbejdet mellem Udlændingestyrelsen som ansvarlig for visumudstedelsen og politiet som ansvarlig for grænsekontrollen og efterforskningen af menneskesmuglingssager mv. formaliseres og optimeres. Den løbende kontakt mellem myndighederne skal sikre et fælles kendskab til de problemstillinger, der relaterer sig til især indrejsekontrollen af personer, der har fået udstedt visum til indrejse i Danmark. Endvidere vil et formaliseret samarbejde give politiet mulighed for at informere Udlændingestyrelsen om de forsøg på misbrug af visumsystemet, som politiet konstaterer, ligesom politiet kan videregive de oplysninger, som politiet får adgang til via sin deltagelse i internationale mødefora.

Arbejdsgruppen foreslår på den baggrund, at der etableres et mødeforum med deltagelse af Udenrigsministeriet, Udlændingestyrelsen, Rigspolitiet og Københavns Politi, der varetager indrejsekontrollen i forhold til langt de fleste personer, som indrejser over en ydre grænse i Danmark. Det foreslås, at der afholdes møde én gang i kvartalet, og at et af møderne om året udvides til også at omfatte andre politikredse, der varetager grænsekontrol af et ikke ubetydeligt antal rejssende (Varde (Billund Lufthavn), Esbjerg og Bornholm). Mødeforum skal foretage indrapportering til Integrationsministeriet med henblik på overvejelser om justering af visumpraksis.

Det er arbejdsgruppens erfaring, at falske og forfalskede dokumenter er et almindeligt fænomen i visse lande. Disse dokumenter bruges bl.a. af ansøgere, der ønsker at skaffe sig visum til Danmark. De danske repræsentationer og Udlændingestyrelsen foretager så vidt muligt kontrol af de dokumenter, der indleveres i forbindelse med en visumansøgning, men kontrollen er ofte ressourcekrævende og tager lang tid. Arbejdsgruppen er dog bekendt med, at Schengenlandenes repræsentationer regelmæssigt afholder møder, hvorunder der bl.a. udveksles oplysninger om konstaterede falske dokumenter og mala fide ansøgere, og foreslår på den baggrund, at Udenrigsministeriet deltager i det ovenfor omtalte mødeforum og her videreformidler de oplysninger vedrørende falske dokumenter mv., som ministeriet på baggrund af indrapporteringer fra de danske repræsentationer er blevet bekendt med.

Endelig finder arbejdsgruppen, at andre landes mulige reaktioner på indførelse af et krav om økonomisk sikkerhedsstillelse, jf. afsnit 2.3., bør søges løst ved, at der tages hensyn hertil i forbindelse med vurderingen af, hvilken landegruppe et land skal placeres i.

Regeringen er enig i arbejdsgruppens forslag om en ny landegruppeinddeling, herunder forslaget om indførelse af en immigrationslandegruppe med to undergrupper: lande uden referencebegrænsning og lande med referencebegrænsning. Regeringen er i den forbindelse også enig i afgrænsningen af den personkreds, der som udgangspunkt skal kunne få visum, uanset om de er statsborgere i et land uden eller med referencebegrænsning. Det bemærkes herved, at de danske repræsentationers mulighed for at udstede visum til bona fide personer ikke berøres.

Regeringen er endvidere enig i forslagene til en forbedring af det statistiske grundlag for placeringen af de enkelte lande i landegrupperne og forslagene til en styrkelse af samarbejdet mellem myndighederne, der varetager visumområdet.

Forslagene kræver ikke lovgivningsmæssige ændringer. Integrationsministeriet vil således ved en revision af Integrationsministeriets visumpraksisnotat af 30. september 2003 foretage en ny landegruppeinddeling, der er baseret på de nye landegrupper – asyl-landegruppen, immigrationslandegruppen med to undergrupper og turistlandegruppen.

Integrationsministeriet vil endvidere tage skridt til, at landegruppeinddelingen sker på et nyt og bedre grundlag.

Integrationsministeriet vil således ved vurderingen af, om et land skal placeres i asyl-landegruppen, som noget principielt nyt tage hensyn til udsendelsesmulighederne samt muligheden for at behandle asylansøgere.

søgninger vedrørende ansøgere af en bestemt nationalitet i åbenbart grundløs-proceduren. Det forudsættes i den forbindelse, at der skal være færre lande i asyl-landegruppen, end der er i den eksisterende gruppe 1, hvilket skal ses i sammenhæng med, at der ikke i dag ved placeringen af et land i gruppe 1 er taget hensyn til muligheden for udsendelse til det pågældende land, og at dette hensyn fremover skal indgå med stor vægt ved vurderingen af, om et land skal placeres i asyl-landegruppen.

Integrationsministeriet vil til brug for overvejelserne af, om et land skal placeres i asyl-landegruppen, anmode Udlændingestyrelsen om løbende at sende statistikker vedrørende udstedte visa i styrelsen fordelt på statsborgerskab til Udsendelsesforum, der på denne baggrund – sammenholdt med erfaringerne fra udsendelsesarbejdet – skal fremkomme med indstillinger om enkelte landes placering i asyl-landegruppen til Integrationsministeriet.

Integrationsministeriet vil endvidere anmode Udlændingestyrelsen om at foretage manuelle optællinger for visse udvalgte nationaliteter til belysning af antallet af udlændinge, der indgiver ansøgning om familiesammenføring efter at være indrejst på grundlag af et visum, således at disse oplysninger ligeledes kan indgå i Integrationsministeriets vurdering af placeringen af de enkelte lande i de nye landegrupper.

Integrationsministeriet vil herudover anmode Udlændingestyrelsen om at tage skridt til etablering af et mødeforum, der skal drøfte visumpraksis. Udover Udlændingestyrelsen – der skal varetage formandskabet – skal Udenrigsministeriet, Rigspolitiet og Københavns Politi deltage i mødeforummet, der skal foretage indrapportering til Integrationsministeriet til brug for ministeriets overvejelser om justering af visumpraksis. Som foreslået af arbejdsgruppen skal mødeforummet afholde møde én gang i kvartalet, og andre politikredse skal deltage i mødet én gang årligt. Herudover skal mødeforummet også kunne indkaldes ad hoc med kort varsel, hvis der skulle opstå behov herfor. Dette vil bl.a. være tilfældet, hvis der pludselig indrejser et større antal asylansøgere fra samme land, der gør det nødvendigt hurtigt at flytte det pågældende land til asyl-landegruppen.

Endelig vil hensynet til andre landes mulige reaktioner på indførelse af muligheden for at betinge visumudstedelse af økonomisk sikkerhedsstillelse indgå i Integrationsministeriets vurdering af, om et land skal placeres i immigrationslandegruppen, jf. afsnit 2.3.

2.2. En ny vurdering af immigrationsrisikoen

Schengenkonventionen indeholder i artikel 5 nogle generelle indrejsebetingelser, som skal være opfyldt for, at udlændinge kan passere en ydre Schengen-grænse. Bl.a. fremgår det af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 1, litra e, at en udlænding kan få tilladelse til at indrejse i og opholde sig på de kontraherende parters område i indtil tre måneder, hvis udlændingen ikke udgør en trussel for en af de kontraherende parters offentlige orden, nationale sikkerhed eller internationale forbindelser.

Det fremgår af ”De fælles konsulære instrukser til de diplomatiske og konsulære repræsentationer for de kontraherende parter i Schengenkonventionen” kap. V, at man ved behandlingen af visumansøgninger skal være opmærksom på de kontraherende parters sikkerhed, bekæmpelsen af ulovlig indvandring samt andre aspekter af de internationale forbindelser. For så vidt angår vurderingen af indvandringsrisikoen, fremgår det, at det ved gennemgangen af en visumansøgning skal fastslås, om ansøgeren har til hensigt at indrejse til medlemsstaternes område ved hjælp af et visum, som er udstedt med henblik på turisme, forretningsbesøg, studier, erhvervsaktivitet, familiebesøg, for at bosætte sig dér, og at opmærksomheden især skal rettes mod ”personer i særlige risikokategorier”, dvs. arbejdsløse, personer, som ikke har fast indtægt, osv.

Efter praksis gives der således i overensstemmelse med Schengenreglerne afslag til alle visumansøgere – uanset formålet med besøget i Danmark og hvilket land visumansøgeren kommer fra – hvis udlændingemyndighederne vurderer, at den pågældende vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller de andre Schengenlande. Ved denne vurdering lægges der – udover tidligere adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold – vægt på, hvor etableret den pågældende er i sit hjemland, dvs. den pågældendes personlige forhold, herunder om den pågældende har arbejde, om den pågældende er gift og har børn, og om eventuel familie tillige søger visum til Danmark.

Som det fremgår af afsnit 2.1., finder arbejdsgruppen, at den nuværende meget strenge praksis for udstedelse af visum til ansøgere fra lande, der er placeret i gruppe 1, skal videreføres uændret i asyl-landegruppen, men at der – uden for asyl-landegruppen – kan ske en vis lempelse af adgangen til at få visum. Arbejdsgruppen har i den forbindelse fremhævet, at de ændrede og mere skærpede betingelser for familiesammenføring indebærer, at udlændinge ikke længere har samme mulighed for at opnå opholdstilladelse her i landet.

Regeringen er enig i disse betragtninger.

Regeringen finder således, at den gældende praksis for udstedelse af visum til ansøgere fra lande, der er placeret i gruppe 1, skal videreføres uændret i asyllandegruppen, således at der som udgangspunkt – bortset fra de danske repræsentationers mulighed for at udstede visum til bona fide personer – kun gives visum til ægtefæller, faste samlevende, mindreårige børn eller forældre til herboende referencer.

Der vil i sådanne tilfælde blive givet visum efter en konkret vurdering, f.eks. hvis den pågældende tidligere har fået visum til Danmark eller et andet Schengenland og er vendt tilbage inden udløbet af visummets gyldighedsperiode. Endvidere gives der som udgangspunkt visum, hvis der er givet afslag på ægtefællesammenføring eller familiesammenføring med en fast samlever under henvisning til, at f.eks. tilknytningskravet, boligkravet eller 24-års kravet ikke er opfyldt.

Det bemærkes, at en visumansøger fra et land, der er placeret i asyllandegruppen, som følge af immigrationsrisikoen vil kunne få afslag på en ansøgning om visum til at besøge en herboende ægtefælle eller en fast samlever, idet visumansøgerens tilknytning til hjemlandet indgår som et væsentligt moment ved den vurdering af immigrationsrisikoen, som efter Schengenreglerne altid skal foretages ved afgørelsen af en visumansøgning.

Der gives altid visum, hvis et afslag på visumansøgningen vil medføre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser.

En ansøgning om visum til Danmark bedømmes som udgangspunkt efter den praksis, som gælder for det land, hvori ansøgeren er statsborger. Det indgår dog ved bedømmelsen af en visumansøgning, hvis en visumansøger i en længere årrække har haft fast, lovligt ophold i et tredjeland, som er placeret i en anden landegruppe end det land, hvori ansøgeren er statsborger, eller i et land, hvis statsborgere er visumfri ved indrejse i Schengenområdet. Udlændinge, der er statsborgere i et land, som er placeret i asyllandegruppen, men som i flere år har haft fast, lovligt ophold i et land, der ikke er placeret i denne landegruppe, har således generelt større mulighed for at få visum end statsborgere fra et land placeret i asyllandegruppen, som fortsat opholder sig i dette land.

Regeringen er endvidere enig i, at de skærpede regler på familiesammenføringsområdet, herunder afskaffelsen af adgangen til familiesammenføring med forældre samt de skærpede regler på ægtefællesammenføringsområdet – bl.a. indførelse af tilknytningskravet, boligkravet og 24 års-kravet – som har bevirket, at færre udlændinge har opnået opholdstilladelse

i Danmark, taler for en vis kontrolleret lempelse af adgangen til at aflægge besøg her i landet.

Regeringen ønsker således at give udlændinge, der kommer fra lande, som placeres i den nye immigrationslandegruppe, større mulighed for at få visum.

Det foreslås derfor, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med behandlingen af visumansøgninger fra statsborgere i lande, som placeres i immigrationslandegruppen – bortset fra visumansøgninger fra nærmere bestemte nære slægtninge – kan betinge visumudstedelse af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed, således at beløbet forfalder til betaling, hvis visumansøgeren overtræder visumbetingelserne, jf. afsnit 2.3.

Ved den vurdering af immigrationsrisikoen, som skal foretages efter Schengenreglerne, og hvori bl.a. indgår visumansøgerens personlige forhold, jf. ovenfor, skal det tillægges væsentlig betydning, hvis en herboende reference er villig til at stille en sådan økonomisk sikkerhed og på den måde vil indestå for, at visumansøgeren overholder visumbetingelserne. Vurderingen af immigrationsrisikoen suppleres således af dette yderligere kriterium, hvilket indebærer, at der fremover vil være flere udlændinge, som får mulighed for at komme på besøg her i landet.

Integrationsministeriet vil revidere ministeriets visumpraksisnotat af 30. september 2003, der indeholder en beskrivelse af vurderingen af immigrationsrisikoen, i overensstemmelse hermed.

Der skal være tale om en kontrolleret lempelse, og det skal have konsekvenser for en udlænding, der misbruger visumsystemet.

Det foreslås derfor, at der normalt skal gives afslag på en visumansøgning, hvis visumansøgeren i forbindelse med et tidligere visumophold har ansøgt om opholdstilladelse – bortset fra bl.a. indgivelse af ansøgning om ægtefællesammenføring – eller ikke er udrejst rettidigt i forbindelse med et tidligere visumophold, eller hvis den pågældende på anden måde har overtrådt visumbetingelserne. Dette skal gælde, uanset hvilket land den pågældende kommer fra, jf. afsnit 2.4.

Der skal endvidere – udover de tilfælde hvor en visumansøger har givet udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb – normalt gives afslag på en visumansøgning, hvis den pågældende tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis den pågældende tidligere – enten i Danmark uden at dette er sket i forbindelse med et visumophold eller gennem en dansk repræsen-

F. t. l. vedr. udlændingeloven

tation i udlandet – har søgt asyl eller anden form for opholdstilladelse.

Har en visumansøger fået afslag på ægtefællesammenføring eller familiesammenføring med en fast samlever under henvisning til, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse, eller med henvisning til, at det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eller ønske, kan der ikke gives visum med henblik på besøg hos den herboende ægtefælle eller samlever, uanset hvilket land visumansøgeren kommer fra.

Hvis der derimod er givet afslag på ægtefællesammenføring eller familiesammenføring med en fast samlever under henvisning til, at f.eks. tilknytningskravet, boligkravet eller 24-års kravet ikke er opfyldt, bør der efter en konkret vurdering som udgangspunkt gives visum. Dette gælder, uanset hvilket land ansøgeren kommer fra, jf. ovenfor. Det samme gælder, hvis der er givet afslag på familiesammenføring til et ugift mindreårigt barn.

Endvidere skal der gives visum til en ansøger, uanset at den pågældende tidligere har ansøgt om asyl eller anden form for opholdstilladelse, hvis et afslag på visumansøgningen vil indebære en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om retten til respekt for bl.a. familielivet.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 giver ikke en generel ret til indrejse i et bestemt land, men bestemmelsen indebærer dog, at der efter en konkret vurdering i særlige tilfælde – hvor der består et af artikel 8 beskyttet familieliv – ikke kan nægtes visum. I vurderingen indgår bl.a. årsagen til visumansøgerens og den herboende references adskillelse, herunder om denne skyldes de pågældendes eget valg, og om de pågældende har mulighed for at se hinanden i et andet land.

Hvis en herboende reference tidligere har haft besøg af en visumansøger, der har udvist en sådan adfærd, som efter lovforslaget kan begrunde, at et beløb, der er stillet som økonomisk sikkerhed, jf. afsnit 2.3., forfalder til betaling, skal dette forhold indgå ved vurderingen af, om der kan gives visum til en ansøger, der aktuelt ønsker at besøge Danmark og henviser til denne reference. Forholdet skal indgå i forbindelse med vurderingen af immigrationsrisikoen, således at der skal gives afslag på visumansøgningen, hvis udlændingemyndighederne vurderer, at den pågældende – ligesom den tidligere visumansøger – vil udvise en sådan adfærd. I denne vurdering skal – udover egen ad-

færd, der indikerer, at den pågældende ikke kun ønsker et kortvarigt ophold, samt den pågældende personlige forhold – indgå karakteren af den tidligere visumansøgeres adfærd og risikoen for, at visumansøgeren, der aktuelt ansøger om visum, vil udvise en lignende adfærd.

Vedrørende referencens pligt til at oplyse om tidligere besøg af visumansøgere henvises til afsnit 3.2.

2.2.1. Ophør af muligheden for at få visum på grund af en såkaldt særlig anledning

Efter den nuværende praksis kan ansøgere af alle nationaliteter som udgangspunkt få visum, hvis der i visumansøgningen er henvist til en særlig anledning til det ønskede besøg i Danmark, herunder deltagelse i store familiebegivenheder som f.eks. fødsel, barnebåb, konfirmation og bryllup mv. Den enkelte ansøgers interesse i at deltage i den aktuelle familiebegivenhed og en samlet vurdering af ansøgerens tilknytning til de herboende familiemedlemmer indgår som væsentlige momenter ved skønsudøvelsen. Efter en konkret vurdering vil også andre personer, som har en tæt tilknytning til den herboende person, kunne få visum, hvis ønsket om at indrejse i Danmark er begrundet i en særlig anledning.

Arbejdsgruppen foreslår, at denne praksis ophører, fordi den eksisterende skelen mellem persongrupper i vidt omfang ophæves uden for asyllandegruppen, således at alle personer, der har en reference i Danmark – uanset relationens karakter og uafhængigt af, hvad formålet med besøget hos referencen er – kan komme i betragtning til at få visum, hvilket betyder, at der ikke i samme omfang er behov for at have en praksis for meddelelse af visum, når der er en særlig anledning.

Regeringen er enig i, at der ikke længere er samme behov for en særlig visumpraksis, når der er en særlig anledning. I immigrationslandegruppen skal der være referencebegrænsning over for personer fra de lande, hvis statsborgere i høj grad søger videregående ophold, men blandt andre ægtefæller, faste samlevere, kærester, børn – uanset alder – forældre samt søskende og disses ægtefæller vil også fremover som udgangspunkt kunne få visum til Danmark, jf. ovenfor afsnit 2.1. Tilsvarende skal der som hidtil også fremover som udgangspunkt gives visum til statsborgere fra lande i asyllandegruppen, hvis ansøgeren er en ægtefælle, en fast samlever, et mindreårigt barn eller en af den herboende referencens forældre, jf. ovenfor afsnit 2.2. Søkende fra lande, der er placeret i asyllandegruppen, vil derimod ikke i samme omfang som hidtil kunne påregne, at der kan opnås visum, f.eks.

med henblik på deltagelse i en herboende broders eller søsters bryllup eller runde fødselsdag.

Da ansøgerens tilknytning til det herboende familiemedlem efter gældende praksis indgår som et væsentligt moment ved vurderingen af, om en udlænding kan få visum med henblik på deltagelse i en familiebegivenhed, og da der som udgangspunkt gives visum til slægtninge som beskrevet ovenfor uanset formålet med besøget, er der ikke behov for at opretholde den nuværende praksis.

Ophævelse af denne særlige praksis indebærer endvidere en forenkling af visumpraksis, fordi udlændingemyndighederne ikke længere skal foretage en vurdering af, om der er tale om en begivenhed, der konkret kan begrunde, at der gives visum, ligesom ansøgerens interesse i at deltage i den pågældende familiebegivenhed ikke længere vil skulle vurderes.

Hertil kommer, at der ikke længere vil være tilfælde, hvor sagens afgørelse beror på, at ansøgeren eller den herboende reference indsender dokumentation for den anførte familiebegivenhed, hvilket må antages at kunne medvirke til en nedsættelse af den gennemsnitlige sagsbehandlingstid.

Forslaget kræver ikke ændring af udlændingeloven, men vil blive gennemført ved en justering af Integrationsministeriets visumpraksisnotat af 30. september 2003.

2.2.2. Visum i helt ekstraordinære situationer (ganske særlige grunde)

Efter gældende praksis kan der gives visum til statsborgere af alle nationaliteter, hvis der foreligger helt ekstraordinære omstændigheder, f.eks. livstruende sygdom hos en herboende reference, dødsfald, begravelse eller lignende. Ansøgerens tilknytning til den herboende reference indgår som et væsentligt moment ved vurderingen af, om der kan gives visum.

Arbejdsgruppen finder, at denne praksis fortsat skal gælde.

Arbejdsgruppen finder endvidere, at der skal gives afslag på en ansøgning om visum begrundet i helt ekstraordinære omstændigheder, hvis der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark, f.eks. hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse af Danmark igen efter udløbet af visummet, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes kortvarigt ophold i Danmark.

Regeringen er enig heri. Der skal således som udgangspunkt også fremover gives visum til ansøgere af alle nationaliteter, hvis der foreligger ganske særlige

grunde, f.eks. livstruende sygdom hos referencen, dødsfald, begravelse eller lignende. Ansøgerens tilknytning til den herboende reference skal fortsat indgå som et væsentligt moment ved vurderingen af, om der kan gives visum, ligesom der – i overensstemmelse med Schengenreglerne – skal foretages en konkret vurdering af immigrationsrisikoen.

Denne praksis vil blive beskrevet ved revision af Integrationsministeriets visumpraksisnotat af 30. september 2003.

Udstedelse af visum vil, hvis der foreligger sådanne ganske særlige grunde, ikke kunne betinges af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2, og afsnit 2.3.

Endvidere vil en visumansøger, hvis der foreligger ganske særlige grunde, ikke være afskåret fra at få visum, selvom den pågældende tidligere har overtrådt visumbetingelserne. Den omstændighed, at den pågældende tidligere har overtrådt visumbetingelserne, f.eks. ved at have søgt længerevarende ophold her i landet, vil dog indgå ved vurderingen af immigrationsrisikoen, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, og afsnit 2.4.

2.3. Indførelse af mulighed for at betinge visumudstedelse af økonomisk sikkerhedsstillelse i immigrationslandegruppen

Arbejdsgruppen foreslår, at der i immigrationslandegruppen skal kunne stilles krav om, at referencen stiller økonomisk sikkerhed som betingelse for udstedelse af visum. Forslaget berører ikke repræsentationernes adgang til at udstede bona fide visum, og det kommer derfor ikke på tale at betinge visumudstedelse i disse sager – der udgør langt hovedparten af det samlede antal visumsager – af økonomisk sikkerhedsstillelse. Endvidere skal udstedelse af visum til ægtefæller, faste samlever, mindreårige børn og forældre ikke kunne betinges af økonomisk sikkerhedsstillelse.

Arbejdsgruppen finder, at indførelse af et økonomisk ansvar for referencen er det rigtige og konsekvente instrument til at modsvare risikoen for øget immigration, når adgangen til visum åbnes mere. Det forekommer efter arbejdsgruppens opfattelse naturligt, at referencen – som har inviteret ansøgeren til Danmark – indestår for de udgifter, som ansøgerens misbrug af visummet kan medføre. Den ansøger, der misbruger et visum til at søge videregående ophold, mærker konsekvenserne i form af, at ansøgeren ikke vil kunne få visum til Danmark igen. Samtidig må det antages, at det vil have en præventiv virkning på en ansøgers overvejelser om at blive i Danmark efter vi-

summets udløb, at dette får økonomiske konsekvenser for referencen.

Arbejdsgruppen har overvejet, hvordan den økonomiske sikkerhedsstillelse bør være udformet. Som overordnede hensyn i overvejelserne er indgået, at ordningen så vidt muligt bør kunne dække de faktiske omkostninger, f.eks. til behandlingen af en asylsag og udsendelse af landet, at den bør være let at administrere, og at den skal kunne virke præventivt i forhold til misbrug af visum og have mærkbare konsekvenser for referencen.

Arbejdsgruppen har overvejet to mulige modeller for økonomisk sikkerhedsstillelse. Den ene model indebærer, at den herboende reference stiller en bankgaranti for et fast beløb, hvor hele beløbet bliver inddraget, hvis visumbetingelserne overtrædes. Fordelen ved denne model er, at den er let administrerbar, mens ulempen er, at garantien ikke i alle tilfælde vil kunne dække de reelt medgåede udgifter til f.eks. asylsagsbehandling og udsendelse. Den anden model indebærer, at den herboende reference stiller en bankgaranti for et fast beløb, og at der er adgang til inddrivelse hos referencen efter samme model, som gælder for ægtefællesammenføring. Det betyder, at udlændingemyndighederne kan inddrive de reelt medgåede udgifter i forbindelse med udlændingens overtrædelse af visumbetingelserne – i første omgang i kraft af garantien, og hvis dette ikke rækker, så i form af inddrivelse i løn m.v. Fordelen ved denne model er, at den så vidt muligt sikrer, at samfundets reelle udgifter dækkes, mens ulempen er, at det kan blive en langstrakt proces med domstolsprøvelse at få inddrevet det skyldige beløb.

Endelig finder arbejdsgruppen, at det faste beløb, der skal stilles sikkerhed for, bør være i størrelsesordenen 30-50.000 kr.

Som det fremgår af afsnit 2.2., skal det ved den vurdering af immigrationsrisikoen, som skal foretages efter Schengenreglerne, og hvori bl.a. indgår visumansøgerens personlige forhold, tillægges væsentlig betydning, hvis en herboende reference er villig til at stille økonomisk sikkerhed og på den måde vil indestå for, at visumansøgeren overholder visumbetingelserne. Vurderingen af immigrationsrisikoen suppleres således af dette yderligere kriterium, hvilket indebærer, at der fremover vil være flere udlændinge, som får mulighed for at komme på besøg her i landet.

Regeringen er enig i, at denne nye åbne visumpolitik, der indebærer, at flere udlændinge har mulighed for at få visum til Danmark, bør modsvares af konsekvenser for både ansøgeren og den herboende reference i de tilfælde, hvor visummet benyttes til at søge videregående ophold. Hensigten med visumreglerne er

at give udlændinge mulighed for at besøge herboende personer – ikke at tage ophold ud over den periode, der er givet visum til. Både visumansøgeren og den herboende reference skal i forbindelse med en visumansøgning oplyse om varigheden af det ønskede ophold, og denne periode kan højst udgøre 90 dage. Et visum er således en tilladelse til et kortvarigt ophold.

Regeringen finder endvidere, at det ligeledes bør have konsekvenser, hvis en udlænding, der har fået visum til Danmark, efter indrejsen begår kriminalitet eller i øvrigt udviser en sådan adfærd, at den pågældende udvises af landet.

Det er regeringens opfattelse, at indførelse af et økonomisk ansvar for den reference, der har inviteret ansøgeren til Danmark, er et rigtigt og konsekvent instrument, der må antages at have præventiv virkning.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres hjemmel til, at Udlændingestyrelsen kan betinge udstedelse af visum af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb, således at beløbet forfalder til betaling, hvis visumansøgeren overtræder visumbetingelserne.

Regeringen finder det afgørende, at ordningen er så enkel og let at administrere som muligt. Dette kan opnås ved at anvende faste beløbsstørrelser. Det foreslås derfor, at beløbet, der skal stilles som økonomisk sikkerhed, er 50.000 kr., og at enten halvdelen af beløbet – 25.000 kr. – eller hele beløbet på 50.000 kr. forfalder til betaling ved overtrædelse af visumbetingelserne.

I de tilfælde, hvor de danske repræsentationer finder, at der kan udstedes bona fide visum – dvs. tilfælde, hvor repræsentationerne finder, at der umiddelbart kan udstedes visum, og visumansøgningen derfor ikke skal forelægges for Udlændingestyrelsen – kommer det ikke på tale at udstede visum mod, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed. Det er således kun i de tilfælde, hvor repræsentationerne – bl.a. efter en vurdering af immigrationsrisikoen – finder, at der ikke umiddelbart kan udstedes visum, og visumansøgningen derfor skal forelægges for Udlændingestyrelsen, at det kan blive relevant at udstede visum mod, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed.

Udstedelse af visum vil kun kunne betinges af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed, hvis visumansøgeren er statsborger i et land, der placeres i den nye immigrationslandegruppe. Disse udlændinge vil være omfattet af den lempede visump-raksis, der følger af den nye vurdering af immigrationsrisikoen, hvor det skal tillægges væsentlig betydning, at en herboende reference er villig til at stille økonomisk sikkerhed, jf. afsnit 2.2.

Ægtefæller, faste samlevende, mindreårige børn og forældre skal fortsat normalt altid kunne få visum, og visumudstedelse til denne persongruppe kan derfor ikke betinges af økonomisk sikkerhedsstillelse.

Endvidere kan udstedelse af visum ikke betinges af økonomisk sikkerhedsstillelse, hvis ganske særlige grunde taler derimod.

Det foreslås, at beløbet, som en herboende referencen har stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i visummet, medmindre overskridelsen skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last.

Afhængig af varigheden af det ulovlige ophold forfalder enten det halve beløb – 25.000 kr. – eller hele beløbet på 50.000 kr., til betaling.

Det foreslås endvidere, at hele beløbet forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen udvises ved dom eller ved administrativ beslutning, eller hvis udlændingen indgiver ansøgning om asyl i et andet Schengenland.

Det foreslås også, at hele beløbet som udgangspunkt forfalder til betaling, hvis udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet.

Folketinget vedtog den 31. maj 2002 regeringens lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.), jf. Folketingstidende 2001/2002, Tillæg C, s. 678. Loven, der trådte i kraft den 1. juli 2002 som lov nr. 365 af 6. juni 2002, indebar bl.a. en lempelse af adgangen til opholdstilladelse af beskæftigelsesmæssige grunde, bl.a. under henvisning til et ønske om at sikre, at Danmark – i konkurrence med navnlig USA og de øvrige EU-lande – kan tiltrække særligt kvalificeret arbejdskraft ikke mindst inden for de højteknologiske områder af erhvervslivet.

Med henblik på fortsat at tilgodese dette hensyn foreslås det, at beløbet ikke forfalder til betaling, hvis udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft (positivlisten), og indgiver ansøgning om opholdstilladelse på dette grundlag.

Det foreslås endvidere, at beløbet ikke forfalder til betaling, hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Det foreslås herudover, at der indføres hjemmel til, at integrationsministeren fastsætter nærmere regler for, hvordan den økonomiske sikkerhed skal stilles, og for betaling af beløb, der er forfaldet til betaling.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en del af eller hele beløbet, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder til betaling, kan påklages til Integrationsministeriet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 30, og bemærkningerne hertil.

Arbejdsgruppen har anført, at betingelsen om økonomisk sikkerhedsstillelse ikke vil kunne stilles, når Danmark på vegne af andre Schengenlande behandler visumansøgninger i kraft af indgåede repræsentationsaftaler, da ordningen forudsætter, at det land, som visumansøgeren skal indrejse i, har hjemmel til at modtage beløbet, der er stillet som økonomisk sikkerhed.

Danmark repræsenterer i flere lande andre nordiske lande. Danmark repræsenterer Island i alle lande. Repræsentationsaftalerne fungerer således, at Danmark udsteder visum på vegne af det land, som Danmark repræsenterer, hvis den danske repræsentation efter dansk praksis kan udstede bona fide visum, dvs. uden at skulle forelægge sagen for Udlændingestyrelsen. Hvis den danske repræsentation ikke kan udstede bona fide visum, henviser repræsentationen ansøgeren til destinationslandets nærmeste repræsentation. Danmark har dog særftaler med Island og Sverige: Hvis en dansk repræsentation ikke kan udstede bona fide visum til en ansøger, der skal til Island, forelægger repræsentationen ansøgningen for de islandske udlændingemyndigheder. Imødekommer de islandske udlændingemyndigheder ansøgningen, bemyndiges den danske repræsentation til at udstede visum. Et afslag på en visumansøgning meddeles ved brev fra de islandske myndigheder. I Tirana, Albanien, hvor Danmark repræsenterer Sverige, henviser den danske repræsentation heller ikke ansøgeren til destinationslandets nærmeste repræsentation, men forelægger i stedet de visumansøgninger, der ikke umiddelbart kan imødekommes ved udstedelse af bona fide visum, for de svenske myndigheder pr. post.

Som nævnt ovenfor kommer det ikke på tale at betinge visumudstedelse af økonomisk sikkerhedsstillelse i de tilfælde, hvor de danske repræsentationer finder, at der kan udstedes bona fide visum, og i de tilfælde, hvor de danske repræsentationer behandler visumansøgninger på vegne af andre Schengenlande, indebærer den gældende ordning for håndtering af repræsentationsaftalerne, at repræsentationerne – bort-

set fra de nævnte sær aftaler med Island og Sverige – henviser visumansøgeren til destinationslandets nærmeste repræsentation, hvis den danske repræsentation ikke kan udstede bona fide visum.

2.4. En mere konsekvent visumpraksis over for udlændinge, som har misbrugt visumsystemet

Regeringen finder som nævnt ovenfor under afsnit 2.3., at den nye åbne visumpolitik, der indebærer, at flere udlændinge har mulighed for at få visum til Danmark, bør modsvares af konsekvenser for både ansøgeren og den herboende reference, hvis visummet benyttes til at søge om videregående ophold m.v. Konsekvenserne for den herboende reference er beskrevet i afsnit 2.3.

Arbejdsgruppen foreslår, at det skal være en grundlæggende betingelse for udstedelse af visum, at en ansøger, som har søgt asyl under et tidligere visumophold, som tidligere har opholdt sig ulovligt i Danmark udover visumperioden uden processuel tilladelse eller i øvrigt under et tidligere visumophold har overtrådt udlændingelovens regler, f.eks. ved at arbejde, ikke skal kunne få visum igen, medmindre der foreligger f.eks. livstruende sygdom hos referencen, dødsfald, begravelse eller lignende. Arbejdsgruppen finder i den forbindelse, at det kan overvejes at fastsætte en grænse for, hvor længe der i sådanne tilfælde ikke kan gives visum efter sædvanlig praksis.

Det forhold, at en visumansøger under et tidligere visumophold uden fornøden tilladelse har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland ud over visummets gyldighedsperiode eller har indgivet ansøgning om opholdstilladelse, herunder ansøgt om asyl, indgår i dag som ét blandt flere kriterier ved vurderingen af immigrationsrisikoen. Forslaget om, at der normalt skal gives afslag på en visumansøgning i sådanne tilfælde, indebærer en mere konsekvent visumpraksis over for udlændinge, der har benyttet visumsystemet til andet end det tiltænkte formål – nemlig et kortvarigt besøg i Danmark.

Regeringen er enig i, at en visumansøger, der har benyttet et visum til at søge om videregående ophold, dvs. har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland ud over et visums gyldighedsperiode eller har indgivet ansøgning om opholdstilladelse, som udgangspunkt ikke skal kunne få visum igen i en vis periode.

Som nævnt under afsnit 2.3. foreslås det – af hensyn til at sikre, at Danmark kan tiltrække særligt kvalificeret arbejdskraft – at et beløb, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, ikke forfalder til betaling, hvis en udlænding har indgået afta-

le eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft (positivlisten), og søger om opholdstilladelse på dette grundlag.

Regeringen finder ud fra samme betragtning, at en udlænding, der har indgivet en sådan ansøgning, ikke bør være afskåret fra at få visum igen efter sædvanlig praksis.

Som nævnt under afsnit 2.3. foreslås det, at et beløb, der er stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder til betaling, hvis en udlænding, der har fået visum til Danmark, efter indreisen udvises ved dom eller ved administrativ beslutning, eller hvis udlændingen indgiver ansøgning om asyl i et andet Schengenland.

I disse tilfælde bør udlændingen som udgangspunkt ikke kunne få visum igen i en vis periode.

Regeringen finder, at den tidsmæssige grænse for, hvor længe den periode, hvor en udlænding, som tidligere har misbrugt et visum, ikke skal kunne få visum igen efter sædvanlig praksis, bør afhænge af karakteren af misbruget, således at denne periode som udgangspunkt skal være 5 år. Perioden fastsættes til 3 år, hvis der er tale om mindre alvorligt misbrug. Herved forstås de tilfælde, hvor en udlænding opholder sig ud over visummets gyldighedsperiode i kortere tid, dvs. i op til en måned.

Det foreslås således, at en udlænding, der er indrejst i Danmark efter at være meddelt visum, som udgangspunkt ikke kan få visum igen, i enten 5 år eller 3 år, hvis der foreligger de omstændigheder, som kan begrunde, at et beløb, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder til betaling. I sådanne tilfælde kan den pågældende kun få visum igen, hvis der foreligger ganske særlige grunde. Indgivelse af ansøgning om ægtefællesammenføring mv. skal dog ikke afskære den pågældende fra at få visum igen, jf. nedenfor.

Ganske særlige grunde vil f.eks. foreligge, hvis der foreligger livstruende sygdom hos referencen, dødsfald, begravelse eller lignende. I sådanne tilfælde, hvor den pågældende som udgangspunkt er afskåret fra at få visum, men hvor der foreligger ganske særlige grunde, skal den omstændighed, at den pågældende tidligere har overtrådt visumbetingelserne, indgå som et moment i forbindelse med den almindelige vurdering af immigrationsrisikoen, der altid skal foretages efter Schengenreglerne.

Hvis udlændingen efter denne vurdering på ny får visum til Danmark og også under dette visumophold overtræder visumbetingelserne, vil den pågældende kun kunne få visum igen, hvis det er helt nødvendigt.

Som det fremgår ovenfor under afsnit 1., finder arbejdsgruppen, at det skærpede tilknytningskrav taler for, at udlændinge får mulighed for gennem visumophold at lære det danske samfund at kende, således at en udenlandsk ægtefælle via visumreglerne skal kunne øge sin tilknytning til Danmark.

Regeringen er enig i, at der ved visumadministrationen bør tages højde for de skærpede regler for ægtefællesammenføring, således at udlændinge ikke uden rimelig grund afskæres fra at besøge en herboende ægtefælle.

Regeringen finder derfor ikke, at indgivelse af en ansøgning om familiesammenføring med et mindreårigt barn eller om ægtefællesammenføring under et visumophold bør indebære, at barnet eller ægtefællen afskæres fra senere at kunne få visum efter sædvanlig praksis. Det vil f.eks. kunne være aktuelt, hvis en udlænding har fået ægtefællesammenføring, og opholdstilladelsen senere inddrages, og den pågældende ønsker at besøge herboende børn, eller hvis en ægtefælle får afslag på en ansøgning om ægtefællesammenføring under henvisning til bl.a. 24 års kravet, boligkravet eller tilknytningskravet.

Det foreslås på den baggrund, at udlændinge, der under et visumophold indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring, familiesammenføring med en fast samlever eller familiesammenføring, hvor ansøgeren er et mindreårigt barn, undtages fra bestemmelsen om, at den pågældende som udgangspunkt ikke kan få visum igen i en periode.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

Det bemærkes, at hvis en udlænding har fået afslag på ægtefællesammenføring eller familiesammenføring med en fast samlever under henvisning til, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse, eller med henvisning til, at det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske, kan der ikke gives visum med henblik på besøg hos den herboende ægtefælle eller samlever, jf. ovenfor afsnit 2.2.

Regeringen ønsker at fortsætte bestræbelserne på at motivere afviste asylansøgere til at udrejse.

Det foreslås på den baggrund, at udlændinge, der får afslag på en asylansøgning indgivet i forbindelse med et visumophold, ligeledes undtages fra bestemmelsen om, at den pågældende som udgangspunkt ikke kan få visum igen i en periode, hvis den pågældende medvirker til sagens oplysning og til udrejsen. Det forhold, at den pågældende tidligere har ansøgt om asyl, vil i ste-

det indgå ved vurderingen af immigrationsrisikoen i forbindelse med en ny visumansøgning.

Der henvises til afsnit 5. og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

2.5. Visum skal normalt være korttidsophold af tre måneders varighed

Efter gældende praksis kan et visum som udgangspunkt forlænges med op til tre måneders ophold i Danmark – dvs. til i alt seks måneders ophold – med henblik på besøg hos ansøgerens herboende ægtefælle, samlever, forlovet, kæreste, børn, forældre og søskende. Tilsvarende kan visumfri udlændinge få forlænget deres ret til ophold her i landet med henblik på besøg hos samme persongruppe.

Opholdet forlænges efter udlændingelovens § 4 b, hvorefter en udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, i særlige tilfælde kan få forlænget sin ret til ophold her i landet, dvs., at det forlængede ophold alene giver ret til ophold i Danmark og således ikke i andre Schengenlande.

Efter praksis er der dog alene mulighed for at få forlængelse én gang på grundlag af besøg hos den samme reference. Har en udlænding tidligere fået forlænget sit ophold her i landet med henblik på besøg hos sin ægtefælle, samlever, forlovet, kæreste, børn, forældre eller søskende, vil udlændingen derfor efterfølgende alene kunne indrejse og opholde sig her i landet i maksimalt tre måneder ad gangen efter de almindelige visumregler.

Der vil dog altid kunne ske forlængelse i helt særlige tilfælde, f.eks. ved alvorlig sygdom hos ansøgeren eller den herboende reference eller dødsfald hos den herboende reference.

Arbejdsgruppen finder, at et visumophold på sammenlagt tre måneder inden for en seks måneders periode i langt den overvejende del af tilfældene må anses for tilstrækkeligt til at opfylde formålet med visuminstituttet, nemlig korttidsophold. Det er endvidere arbejdsgruppens opfattelse, at når visumpraksis i vid udstrækning gøres uafhængig af, hvilken relation der er mellem ansøger og reference, bør forlængelsespraksis heller ikke være afhængig heraf.

Arbejdsgruppen foreslår derfor, at den nuværende praksis for forlængelse af visum efter udlændingelovens § 4 b ophører, og at der alene bør ske forlængelse af visum fra tre til seks måneder i helt særlige tilfælde, f.eks. ved alvorlig sygdom eller dødsfald.

Arbejdsgruppen finder dog, at den hidtidige mere lempelige praksis for forlængelse af visum ud over tre måneders ophold kan videreføres i forhold til visse vi-

sumpligtige lande, herunder særligt lande omfattet af turistlandegruppen, at forslaget ikke bør berøre retsstillingen for personer, der har ret til visumfrit ophold i Danmark, og at ægtefæller eller faste samlevere, som er indrejst i Danmark på et Schengenvisum meddelt for tre måneder på et tidspunkt, hvor begge parter har en alder på mindst 23 år og seks måneder, fortsat skal have mulighed for at få forlænget opholdet i Danmark, således at det sikres, at de ægtefæller og faste samlevere, som ikke opfylder 24 års kravet i udlændingelovens bestemmelser om familiesammenføring, får mulighed for at blive sammen, indtil udlændingemyndighederne har afgjort, om de øvrige betingelser for familiesammenføring er opfyldt.

Hensigten med visumreglerne er at give udlændinge mulighed for at besøge herboende personer i en korterevarende periode, der højst kan udgøre 90 dage.

Regeringen er derfor enig i arbejdsgruppens betragtninger om, at formålet med et visumophold i almindelighed kan opfyldes ved et besøg på højst tre måneder inden for en seks måneders periode. Hertil kommer, at den nuværende praksis, der giver mulighed for op til i alt seks måneders ophold i Danmark, betyder, at udlændinge, der får forlænget retten til ophold her i landet, har større mulighed for at skabe – eller forsøge at skabe – et opholdsgrundlag i Danmark, f.eks. ved at indgå ægteskab. Omvendt mindskes den mulighed i det omfang, adgangen til at kunne opholde sig i Danmark i op til i alt seks måneders ophold afskæres.

Regeringen er endvidere enig i, at den gældende praksis for forlængelse af retten til ophold her i landet op til i alt seks måneders ophold med henblik på besøg hos herboende familiemedlemmer bør videreføres i forhold til visse persongrupper.

Udlændinge, som har mulighed for at få forlænget retten til ophold her i landet efter udlændingelovens § 4 b, er udlændinge, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a.

Det drejer sig om visumpligtige udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlandene, og som kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil tre måneder inden for visummets gyldighedsperiode, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 2.

Det drejer sig endvidere om visumfrie udlændinge, der kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil tre måneder, jf. udlændingelovens § 3. Denne gruppe omfatter bl.a. statsborgere i en række nærmere bestemte lande samt udlændinge, der har gyldige rejseudokumenter, som er udfærdiget i medfør af flygtningekonventionen og er udstedt af et af en række nærmere bestemte lande, herunder Schengenlandene, hvis

de pågældende har lovligt ophold i dette land, jf. Integrationsministeriets kundgørelse om pas- og visumforhold af 18. december 2003.

Endvidere har EF- og EØS-statsborgere, der kan indrejse og opholde sig visumfrit her i landet i indtil tre måneder, eller i indtil seks måneder, hvis de er arbejdssøgende, jf. udlændingelovens § 2, stk. 2, og tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til disse, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, mulighed for at få forlænget retten til ophold her i landet i medfør af udlændingelovens § 4 b.

Herudover kan visumpligtige udlændinge, der har fået udstedt visum til ophold af mere end tre måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, og som kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil tre måneder fra visummets oprindelige gyldighedsdato, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 3, udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, og som kan indrejse og opholde sig visumfrit her i landet i indtil tre måneder, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 1, samt udlændinge med indrejseforbud til Danmark, der senere har opnået visum, jf. udlændingelovens § 3 a, få forlænget retten til ophold her i landet i medfør af udlændingelovens § 4 b.

Regeringen finder, at den almindelige adgang til at få forlænget retten til ophold her i landet efter udlændingelovens § 4 b bør ophøre i forhold til alle visumpligtige udlændinge.

Regeringen finder, at dette som udgangspunkt også bør gælde visumfrie udlændinge, da de samme synspunkter vedrørende hensigten med visuminstituttet – at meningen hermed er en tilladelse til et kortvarigt besøg, og at jo længere opholdet er, desto større er den pågældende udlændings mulighed for at forsøge at skabe et opholdsgrundlag i Danmark – gør sig gældende for denne persongruppe.

Regeringen finder samtidig, at den gældende praksis for forlængelse af retten til ophold her i landet op til i alt seks måneders ophold med henblik på besøg hos herboende familiemedlemmer bør videreføres i forhold til EF- og EØS-statsborgere og disses familiemedlemmer, da disse er omfattet af BF-reglerne og i kraft af disse regler har en særlig retsstilling.

Regeringen finder endvidere, at alle udlændinge – dvs. både visumpligtige udlændinge og udlændinge der er visumfrie – fortsat skal kunne få forlænget retten til ophold her i landet, hvis der foreligger særlige omstændigheder, f.eks. i tilfælde af alvorlig sygdom hos ansøgeren eller den herboende reference eller dødsfald hos den herboende reference.

Endelig er regeringen enig i, at det er hensigtsmæssigt, at retten til ophold her i landet kan forlænges i op

til seks måneders ophold, hvis en ægtefælle eller fast samlever, der på indrejsetidspunktet er mindst 23 år og seks måneder – og hvor den herboende ægtefælle eller faste samlever mindst har samme alder – indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring.

Forslaget kræver ikke ændring af udlændingeloven. Den fremtidige praksis for forlængelse af retten til ophold her i landet efter udlændingelovens § 4 b vil blive beskrevet i forbindelse med revision af Integrationsministeriets visumpraksisnotat af 30. september 2003.

3. Skærpet kontrol og øget indsats mod misbrug samt mere information og fast track

3.1. Krav om den herboende references fremmøde hos politiet eller Udlændingestyrelsen

Arbejdsgruppen har – bl.a. på baggrund af danske repræsentationers behandling af visumsager og af en konkret sag om menneskesmugling i Glostrup politikreds i efteråret 2002 – erfaret, at det i et vist omfang forekommer, at der bruges fiktive referencer i visumsager. Det kan f.eks. foregå således, at når Udlændingestyrelsen sender referenceskema til den person, der er angivet som reference i en visumansøgning, videregives referenceskemaet til en central person i Danmark, der herefter sørger for udfyldelse og returnering af referenceskemaet til styrelsen. Arbejdsgruppen har overvejet, hvorledes indsatsen mod denne form for misbrug af visa kan intensiveres.

Arbejdsgruppen foreslår, at der bør kunne stilles krav om, at referencen personligt møder på den nærmeste politistation eller hos Udlændingestyrelsen, hvis referencen bor i Storkøbenhavn, og i den forbindelse medbringer billedlegitimation og underskriver referenceskema med henblik på kontrol af, at den fremmødte person er identisk med den i ansøgningen angivne reference.

Regeringen er enig i, at misbrug af visa skal bekæmpes.

Lovforslaget indebærer på den baggrund, at der indføres hjemmel til, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med behandlingen af en visumansøgning kan tilsige den herboende reference til at give personligt møde og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet.

Regeringens ønske om at styrke indsatsen mod misbrug gælder alle former for misbrug, herunder også misbrug i forbindelse med forretningsvisum, jf. nedenfor afsnit 3.4., og Udlændingestyrelsen kan således også tilsige en herboende reference til at give personligt møde i forbindelse med behandlingen af visu-

mansøgninger, der er indgivet med henblik på forretningsbesøg.

Efter praksis giver Udlændingestyrelsen afslag på en ansøgning om visum, hvis referencen, som visumansøgeren har henvist til i ansøgningen, ikke reagerer på styrelsens anmodning til referencen om at udfylde spørgeskemaet. Dette skyldes, at det ikke er bekræftet, at den pågældende venter besøg af visumansøgeren.

Tilsvarende bør der ikke kunne gives visum i tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen har fundet, at der bør ske kontrol af, at den i ansøgningen angivne reference er identisk med den fremmødte person, og hvor referencen ikke møder på det tilsagte tidspunkt.

Lovforslaget indebærer på den baggrund, at der indføres hjemmel til, at visumansøgningen som udgangspunkt afvises, hvis referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet udebliver uden anmeldt lovligt forfald. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

Arbejdsgruppen finder, at kravet om personligt fremmøde alene skal anvendes i forbindelse med visse udvalgte visumansøgninger, henset til at der udsendes et stort antal referenceskemaer, og at misbrug af visumreglerne erfaringsmæssigt ikke vedrører alle nationaliteter.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at der i 2003 er udsendt ca. 10.500 referenceskemaer. Udlændingestyrelsen har endvidere oplyst, at de akter, som styrelsen har fremsendt til brug for politiets efterforskning i sager om menneskesmugling, navnlig har vedrørt personer af samme nationalitet.

Regeringen er på den baggrund enig i, at det ikke bør være et ubetinget krav i alle tilfælde, at en reference skal give personligt fremmøde, og at spørgsmålet om, hvorvidt en reference skal tilsiges til at møde og fremvise legitimation, bl.a. bør afhænge af myndighedernes løbende erfaringer med, om der finder misbrug sted, f.eks. inden for bestemte nationalitetsgrupper eller inden for visse typer forretningsvirksomhed.

Som det fremgår af afsnit 2.1., vil Integrationsministeriet anmode Udlændingestyrelsen om at tage skridt til etablering af et mødeforum, der skal drøfte visumpraksis. Udlændingestyrelsen, Udenrigsministeriet, Rigspolitiet og Københavns Politi skal deltage i mødeforummet, der skal foretage indrapportering til Integrationsministeriet til brug for ministeriets overvejelser om justering af visumpraksis, og mødeforummet vil kunne indkaldes med kort varsel, hvis der skulle opstå behov herfor.

Integrationsministeriet vil anmode mødeforummet om ligeledes løbende at drøfte, om der er erfaring for, at der finder misbrug sted inden for f.eks. bestemte na-

tionalitetsgrupper eller inden for visse typer forretningsvirksomhed mv., og om herboende referencer på den baggrund skal tilsiges til at give personligt fremmøde i forbindelse med behandlingen af sådanne visumansøgninger. Mødeforummet skal i den forbindelse inddrage ressourcemæssige hensyn hos Udlændingestyrelsen og politiet.

Der henvises til lovforslaget § 1, nr. 8.

3.2. *Referencens oplysningspligt*

Som beskrevet ovenfor under afsnit 2.2. vil Udlændingestyrelsen i forbindelse ved vurderingen af immigrationsrisikoen tillægge det væsentlig betydning, hvis en herboende reference er villig til at stille økonomisk sikkerhed, hvilket indebærer, at der fremover vil være flere udlændinge, som får mulighed for at komme på besøg her i landet.

Regeringen finder – med henblik på at imødegå misbrug i form af, at en herboende reference flere gange inviterer udlændinge til Danmark, som misbruger visuminstituttet – at den herboende reference i forbindelse med udfyldelse af referenceskemaet skal oplyse, om den pågældende tidligere har haft besøg af visumansøgere, og om visumansøgeren i givet fald i forbindelse med besøget har udvist en sådan adfærd, som efter lovforslaget kan begrunde, at et beløb, der er stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder til betaling. Referencen skal afgive oplysningerne på tro og love efter straffelovens § 161, jf. udlændingelovens § 40, stk. 4.

Forslaget, der ikke kræver ændring af udlændingeloven, vil blive gennemført ved en ændring af det spørgeskema, som den herboende reference skal udfylde i forbindelse med en visumansøgning.

For så vidt angår betydningen af, at en herboende reference tidligere har haft besøg af en visumansøger, der har udvist en sådan adfærd, som efter lovforslaget kan begrunde, at et beløb, der er stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder til betaling, for en udlænding, der aktuelt ansøger om visum med henvisning til den pågældende reference, henvises til afsnit 2.2.

3.3. *Ansøgerens oplysningspligt om strafbare forhold*

Arbejdsgruppen foreslår, at udlændinge, der ansøger om visum til Danmark, i ansøgningen skal give oplysninger om strafbare forhold på tro og love, jf. straffelovens § 161, med den virkning, at et meddelt visum vil kunne inddrages, og udsendelse kunne ske, hvis ansøgeren afgiver urigtige oplysninger herom, som udlændingemyndighederne bliver bekendt med.

Regeringen er enig heri.

Både Schengenkonventionen, udlændingeloven og udlændingebekendtgørelsen indeholder bestemmelser

om muligheden for at opnå visum for en visumansøger, der er dømt for strafbart forhold.

Efter udlændingelovens § 3 a, 1. pkt., skal udlændinge, der er udvist af Danmark med indrejseforbud, have visum for at indrejse og opholde sig i Danmark. For sådanne udlændinge gælder en strengere visump-raksis. Denne praksis er beskrevet i Integrationsministeriets visumpraksisnotat af 30. september 2003.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, kan en udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, hvis hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Visum med gyldighed for alle Schengenlande kan kun udstedes, hvis den pågældende ikke udgør en trussel for Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller nationale sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingebekendtgørelsens § 15, stk. 1, nr. 4.

Visum til indrejse og ophold i Schengenlandene er bl.a. betinget af, at den pågældende ikke er indberettet som uønsket i Schengeninformationssystemet, jf. Schengenkonventionens artikel 5, stk. 1, litra d.

Uønskede udlændinge, der kan indberettes, er ifølge Schengenkonventionens artikel 96 bl.a. udlændinge, der må formodes at udgøre en trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed eller mod statens sikkerhed. Dette gælder i særdeleshed, når en udlænding er idømt frihedsstraf af en varighed på mindst 1 år på grund af en strafbar handling, når der er begrundet mistanke om, at den pågældende har begået alvorlige strafbare handlinger, herunder narkotikaforbrydelser, eller når der foreligger konkrete indicier, der lader formode, at den pågældende har til hensigt at begå sådanne handlinger på medlemslandets område. Endvidere kan en udlænding indberettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, hvis udlændingen tidligere er blevet udsendt, afvist eller udvist, når disse foranstaltninger ikke er blevet udskudt eller suspenderet, og de indebærer eller er ledsaget af et indrejseforbud eller eventuelt et forbud mod at tage ophold som følge af en overtrædelse af de nationale bestemmelser om udlændinges indrejse eller ophold.

Udlændinge, der er indberettet til Schengeninformationssystemet, skal nægtes indrejse i Schengenområdet, medmindre et Schengenland giver den pågældende særlig tilladelse til at indrejse i det pågældende Schengenland af humanitære hensyn, af hensyn til nationale interesser eller på grund af internationale forpligtelser, jf. Schengenkonventionens artikel 5, stk. 2.

Disse bestemmelser er udmøntet i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 6, og § 4 a.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 6, kan en udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.

Efter udlændingelovens § 4 a kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Udlændinge, der er udvist af Danmark med indrejseforbud, kan således ikke få visum efter sædvanlig praksis, visum med gyldighed for alle Schengenlande kan kun udstedes, hvis den pågældende ikke udgør en trussel for Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller nationale sikkerhed eller sundhed, og visum til indrejse og ophold i hele Schengenområdet kan ikke udstedes til udlændinge, som er indberettet til Schengeninformationssystemet, men kan – hvis der foreligger hensyn som omfattet af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 2 – udstedes som nationalt begrænset visum.

Forslaget om, at udlændinge, der ansøger om visum til Danmark, skal give oplysninger om strafbare forhold på tro og love, kræver ikke ændring af udlændingeloven. Integrationsministeriet vil således foranledige, at tillægsansøgningskemaet, som anvendes i forbindelse med visumansøgninger til Danmark, ændres, således at visumansøgere skal give oplysninger om idømte strafbare forhold på tro og love, jf. straffelovens § 161, jf. udlændingelovens § 40, stk. 4.

Udlændinge, der i visumansøgningen afgiver urigtige oplysninger vedrørende idømte strafbare forhold, vil herefter kunne straffes efter straffelovens § 161, hvis de strafferetlige betingelser herfor i øvrigt er opfyldt.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 20 kan Udlændingestyrelsen inddrage et visum, hvis grundlaget for udstedelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, hvis det findes påkrævet af hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter, nationale sikkerhed eller sundhed, eller hvis den pågældende er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket.

Hvis en udlænding har afgivet urigtige oplysninger vedrørende idømte strafbare forhold i visumansøgningen, kan Udlændingestyrelsen således bl.a. inddrage den pågældendes visum under henvisning til, at grundlaget for udstedelsen af visummet var urigtigt,

hvis der ikke ville være blevet givet visum, såfremt den pågældende havde afgivet rigtige oplysninger om sådanne forhold, jf. udlændingebekendtgørelsens § 15, stk. 1, nr. 4.

3.4. Øget indsats mod misbrug og snyd med forretningsvisum

Det er arbejdsgruppens erfaring, at der i et vist omfang foregår misbrug af forretningsvisa, hvor en ansøger ved falske oplysninger formår at give et herværende firma indtryk af, at ansøger er seriøst interesseret i et forretningsbesøg hos det pågældende firma, mens ansøgers virkelige hensigt alene er at skaffe sig adgang her til landet eller til et andet Schengenland. Arbejdsgruppen har overvejet, hvorledes herværende firmaer kan informeres om denne risiko for at blive misbrugt som en adgangsbillet til Danmark eller andre Schengenlande.

Arbejdsgruppen foreslår, at der indledes et samarbejde og en dialog med brancheorganisationer om risikoen for misbrug af forretningsvisa, således at Udlændingestyrelsens Visumkontor deltager i de møder, som Udlændingestyrelsens Erhvervskontor jævnligt holder med relevante brancheorganisationer, herunder f.eks. Dansk Industri, og i den forbindelse orienterer organisationerne om risikoen for misbrug af forretningsvisa, og hvorledes firmaer bedst kan sikre sig herimod.

Arbejdsgruppen foreslår endvidere, at der på Udlændingestyrelsens og Integrationsministeriets hjemmesider informeres om risikoen for misbrug i forbindelse med forretningsvisa.

Arbejdsgruppen foreslår endelig, at der i det spørgeskema, som udsendes i forbindelse med en visumansøgning til herboende referencer, herunder en angivet forretningsforbindelse, opfordres til, at firmaet – hvis ansøgeren ikke møder op hos dette – informerer Udlændingestyrelsen herom, således at styrelsen ved en eventuel senere visumansøgning fra ansøgeren er opmærksom herpå.

Regeringen er enig i arbejdsgruppens forslag.

Arbejdsgruppens forslag kræver ikke lovgivningsmæssige ændringer. Integrationsministeriet vil således i forbindelse med indførelsen af den nye visumpolitik anmode Udlændingestyrelsen om at orientere om risikoen for misbrug af forretningsvisa, og om hvorledes firmaer bedst kan sikre sig herimod, på de møder, som styrelsen holder med relevante brancheorganisationer, og på Udlændingestyrelsens hjemmeside. Integrationsministeriet vil tilsvarende orientere herom på sin hjemmeside.

Endvidere vil spørgeskemaet, som den herboende reference skal udfylde i forbindelse med en visumansøgning, blive ændret i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag.

Der kan vedrørende bekæmpelse af misbrug med forretningsvisum endvidere henvises til afsnit 3.1. om muligheden for at tilsige en herboende reference til at give personligt fremmøde.

3.5. Øget information om konsekvenserne ved misbrug af et visum

Arbejdsgruppen foreslår, at det af præventive grunde så tidligt som muligt fremhæves over for både ansøgere og referencer i henholdsvis visumansøgningskemaet og i spørgeskemaet, hvilke konsekvenser det har, hvis ansøgeren opholder sig her i landet ud over visumperioden, og at ansøgeren og referencen i den forbindelse ved underskrifter skal erklære at være indforståede med betingelserne for visummet og konsekvenserne ved overtrædelse heraf.

Arbejdsgruppen foreslår endvidere, at der på Udlændingestyrelsens, Udenrigsministeriets og Integrationsministeriets hjemmesider informeres om konsekvenserne af misbrug af visum for både referencer og ansøgere.

Regeringen er enig i arbejdsgruppens forslag.

Ved modtagelse af en visumansøgning sender Udlændingestyrelsen et spørgeskema til den person, som ansøgeren har henvist til som reference. Referencen skal herved give oplysninger om tilknytningen til ansøgeren, finansieringen af opholdet og hjemrejsen, og, for så vidt angår forretningsbesøg, oplysninger om firmaet og forretningsforholdet.

Både ansøgeren og referencen erklærer på tro og love efter straffelovens § 161, at de afgivne oplysninger i henholdsvis ansøgningen og spørgeskemaet er sande.

Det fremgår bl.a. af visumansøgningskemaet, at ansøgeren er forpligtet til at forlade Schengenområdet, inden visummet udløber, mens dette ikke i dag fremgår af spørgeskemaet til referencen.

Forslagene kræver ikke ændring af udlændingeloven. Spørgeskemaet, som Udlændingestyrelsen sender til den angivne reference i forbindelse med behandlingen af en visumansøgning, vil blive ændret, således at visumansøgerens pligt til at forlade Schengenområdet, inden visummet udløber, ligeledes fremgår af spørgeskemaet til referencen. Herudover vil både tillægsansøgningskemaet, som anvendes i forbindelse med visumansøgninger til Danmark, og spørgeskemaet blive ændret, således at konsekvenserne ved overtrædelse af visumbetingelserne, dvs. reglerne

om forfald til betaling af et beløb, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, jf. ovenfor afsnit 2.3., og reglerne vedrørende den begrænsede mulighed for en visumansøger; der overtræder visumbetingelserne, for at få visum på ny, jf. ovenfor afsnit 2.4., fremgår.

Endelig vil Integrationsministeriet anmode Udlændingestyrelsen og Udenrigsministeriet om at informere herom på hjemmesiderne på Internettet. Integrationsministeriet vil tilsvarende orientere herom på sin hjemmeside.

3.6. Mulighed for at den herboende reference får oplysninger om visumsagen

Når Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i en visumsag, sendes afgørelsen til visumansøgeren via repræsentationen, der underretter ansøgeren om afgørelsens udfald og begrundelsen herfor. Den herboende reference orienteres ikke herom, og regler om tavshedspligt kan endvidere være til hinder for at give referencen – f.eks. familie eller en forretningsforbindelse – der selv retter henvendelse til udlændingemyndighederne, oplysninger om sagens udfald og begrundelsen herfor. Tavshedspligtsreglerne kan efter omstændighederne også være til hinder for, at udlændingemyndighederne under sagens behandling giver referencen oplysninger om, hvorvidt der er truffet afgørelse i sagen, eller hvornår en afgørelse kan forventes at foreligge.

Det er ikke hensigtsmæssigt, at en herboende reference, der venter besøg af en visumansøger og ofte vil skulle have ansøgeren boende under besøget, ikke kan påregne at kunne få oplysninger om sagens udfald eller sagens gang i øvrigt. Det må endvidere antages, at visumansøgere i langt de fleste tilfælde ikke vil have noget imod, at referencen kan få sådanne oplysninger, herunder i form af en kopi af afgørelsen. Dette problem vil kunne imødegås ved, at visumansøgeren i forbindelse med ansøgningen kan give samtykke til, at referencen kan få disse oplysninger. Endvidere må det antages, at dette vil kunne medvirke til at forkorte sagsbehandlingstiden som følge af et fald i telefoniske og skriftlige henvendelser til udlændingemyndighederne fra herboende referencer, der retter henvendelse flere gange for at søge at få oplysninger om sagen.

Forslaget kræver ikke ændring af udlændingeloven, men vil blive gennemført ved en ændring af tillægsansøgningskemaet, som anvendes i forbindelse med visumansøgninger til Danmark, således at visumansøgere kan give samtykke til, at den herboende reference efter anmodning kan få oplysninger om sagens udfald, herunder ved kopi af afgørelsen, samt sagens gang i

øvrigt. Skemaet vil blive ændret således, at ansøgeren gøres opmærksom på, at afgivelse af samtykke betyder, at referencen vil kunne få oplysninger om ansøgerens private forhold.

Det bemærkes, at en visumansøger i de tilfælde, hvor de danske repræsentationer i kraft af repræsentationsaftaler behandler visumansøgninger på vegne af andre Schengenlande, og hvor det derfor ikke kommer på tale, at Udlændingestyrelsen – eller Integrationsministeriet – vil skulle behandle visumansøgningen, ikke vil kunne give samtykke til, at referencen kan få oplysninger om sagen.

3.7. *Mulighed for at den herboende reference får oplysninger i forbindelse med en sag om forfald til betaling af et beløb, som den pågældende har stillet som økonomisk sikkerhed*

Det foreslås, jf. afsnit 4.2., at de danske repræsentationer kan afvise en visumansøgning, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingestyrelsen og Integrationsministeriet i forbindelse med en sag om forfald til betaling af et beløb, som den herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, og til, at Udlændingestyrelsen sender sagens akter til ministeriet ved påklage af en sådan afgørelse.

Baggrunden for forslaget er et ønske om at sikre, at den herboende reference i forbindelse med en eventuel sag om forfald til betaling af et beløb, som den pågældende har stillet som økonomisk sikkerhed, får de partsbeføjelser, der følger af forvaltningsloven, samt at sikre, at Udlændingestyrelsen altid kan sende sagens akter til Integrationsministeriet i forbindelse med en klage over en afgørelse om beløbets forfald til betaling, som Udlændingestyrelsen har truffet.

Visumansøgeren skal give samtykket i forbindelse med ansøgningens indgivelse, og det skal sikres, at der er tale om et klart samtykke. Tillægsansøgnings-skemaet vil derfor blive ændret, således at visumansøgeren ved indgivelse af ansøgningen skal give skriftligt samtykke. Endvidere skal det klart fremgå af skemaet, at oplysningerne, der kan videregives, er oplysninger, som indgår i en eventuel sag om forfald til betaling af et beløb, som referencen har stillet som økonomisk sikkerhed, som følge af, at visumansøgeren efter indrejsen overtræder visumbetingelserne, at der således kan være tale om fortrolige oplysninger, samt at oplysningerne kan videregives til den herboende reference, der har stillet den økonomiske sikkerhed, eller en repræsentant for denne, samt til Integrationsministeriet i forbindelse med en eventuel påklage af en

afgørelse om beløbets forfald til betaling, som Udlændingestyrelsen måtte træffe.

Forslaget omfatter ikke de tilfælde, hvor de danske repræsentationer i kraft af repræsentationsaftaler behandler visumansøgninger på vegne af andre Schengenlande.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 30.

3.8. *Fast track*

Udlændingestyrelsen anmoder i de sager, som repræsentationerne forelægger for styrelsen, visumansøgere om selv at få oversat dokumenter, der er indleveret til sagen, hvis dokumenterne ikke er udfærdiget på enten fransk, engelsk, tysk eller dansk. Udlændingestyrelsens anmodning herom fremsættes efter, at Udlændingestyrelsen har modtaget sagen fra repræsentationen.

Arbejdsgruppen finder, at visumansøgere med fordel tidligere kan oplyses om, at hvis der indleveres dokumenter i forbindelse med ansøgningen, skal disse være udfærdiget eller oversat til et af de ovennævnte sprog. Det vil kunne medvirke til at forkorte sagsbehandlingstiden i Udlændingestyrelsen, når de nødvendige dokumenter er til stede allerede ved modtagelsen af sagen fra repræsentationen.

Arbejdsgruppen foreslår på den baggrund, at det skal fremgå af Udlændingestyrelsens, Integrationsministeriets og Udenrigsministeriets hjemmesider, at dokumenter, som ansøgeren ønsker at indlevere i forbindelse med en visumansøgning, skal være oversat til dansk, fransk, engelsk eller tysk, og at ansøgeren kan medvirke til at forkorte sagsbehandlingstiden, hvis dokumenterne er oversat, inden visumansøgningen indgives.

Arbejdsgruppen foreslår endvidere, at denne vejledning tillige fremgår af visumansøgningsskemaet.

Regeringen ønsker at nedbringe sagsbehandlingstiden mest muligt i såvel familiesammenføringssager som visumsager.

På familiesammenføringsområdet har Udlændingestyrelsen derfor som opfølgning på regeringens ”noget for noget”-princip, som blev lanceret i februar 2004, etableret en særlig fast track-procedure, der indebærer, at personer, som ønsker familiesammenføring, og som selv sørger for at indsende alle relevante oplysninger og dokumenter til Udlændingestyrelsen samtidig med ansøgningen, belønnes med så kort sagsbehandlingstid som muligt.

Regeringen er enig med visumarbejdsgruppen i, at tidlig information om Udlændingestyrelsens praksis vedrørende oversættelse af dokumenter, der indgår i

visumsagen, kan være medvirkende til at nedbringe sagsbehandlingstiden i visumsager.

Forslaget kræver ikke ændring af udlændingeloven. Integrationsministeriet vil således anmode Udlændingestyrelsen og Udenrigsministeriet om at vejlede om styrelsens praksis vedrørende oversættelse af dokumenter, der indleveres i forbindelse med en visumansøgning, på Udlændingestyrelsens og Udenrigsministeriets hjemmesider. Integrationsministeriet vil tilsvarende orientere herom på sin hjemmeside.

Endvidere vil tillægsansøgningskemaet, som anvendes i forbindelse med visumansøgninger til Danmark, blive ændret, således at visumansøgere vejledes om Udlændingestyrelsens praksis vedrørende oversættelse af dokumenter, der indgår i visumsagen.

4. Overdragelse af kompetence til repræsentationerne

4.1. Den gældende kompetencefordeling i visumsager

Efter udlændingelovens § 46, stk. 1 og 2, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse i visumsager i første instans med klageadgang til Integrationsministeriet.

Det fremgår af udlændingelovens § 47, stk. 2, at der efter aftale mellem integrationsministeren og udenrigsministeren kan gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelser. Visum udstedes af Udlændingestyrelsen eller af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation, der efter udlændingelovens § 47, stk. 2, er bemyndiget hertil af integrationsministeren, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1.

De danske repræsentationer i udlandet har således i dag kompetence til at udstede visum, men ikke kompetence til at meddele afslag på en ansøgning om visum.

I hvilket omfang de danske repræsentationer i udlandet kan udstede visum uden forelæggelse for Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 47, stk. 2, fremgår af "De fælles konsulære instrukser til de diplomatiske og konsulære repræsentationer for de kontraherende parter i Schengenkonventionen", der tillige indeholder særskilte danske instrukser til de danske repræsentationer (viseringsinstruksen).

Det fremgår af viseringsinstruksen, at de danske repræsentationer i udlandet kan udstede visum uden forelæggelse for Udlændingestyrelsen, bortset fra i følgende tilfælde:

- Hvis ansøgeren er opført i Schengeninformations-systemet, nationale forbudslistes eller sanktionslistes eller har nationalt indrejseforbud.

- Hvis ansøgeren er indehaver af rejседokument for flygtninge eller fremmedpas eller andet rejседokument, bortset fra ansøgere, som er omfattet af landegruppe fire, og som uanset formålet i øvrigt opfylder betingelserne for at få visum, og ansøgere, som repræsentationen efter en bedømmelse af den pågældendes baggrund, rejsens formål og finansielle situation vurderer ikke vil forstyrre den offentlige orden og vil returnere, inden visummet udløber.
- Hvis der ansøges om transitvisum, og ansøgeren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velbegrundet.
- Hvis der ansøges om visum gyldigt i mere end et år.
- Hvis ansøgerens pas indeholder stempler om afvisning, udsendelse, annulleret opholdstilladelse, udrejsefrist eller registreret udrejse.
- Hvis ansøgeren er et barn under 18 år, og forældrene bor i Danmark.
- Hvis ansøgeren er ved at blive eller er blevet adopteret, og opholdstilladelse ikke er udstedt.
- Hvis ansøgeren skal påbegynde uddannelse, uanset at ansøgeren fremlægger bekræftelse fra uddannelsesinstitutionen.
- Hvis ansøgeren skal i lægebehandling, uanset at ansøgeren fremlægger bekræftelse fra lægen eller hospitalet.
- Hvis ansøgerens opholdstilladelse i Danmark eller det angivne bopælsland er udløbet.
- Hvis ansøgeren ikke har nationalitetspas, diplomat- eller tjenstepas eller tilbagerejsetilladelse til Canada eller USA.
- Hvis ansøgeren foreviser anbefalinger eller invitationer fra personer, firmaer, organisationer eller foreninger, som ikke er repræsentationen bekendt, og hvis troværdighed ikke er almindeligt anerkendt.
- Hvis ansøgeren angiver en reference i Danmark, og der foreligger usikkerhed om, hvorvidt ansøgeren og referencen kender hinanden.
- Hvis ansøgeren må antages ikke selv eller ved referencer at kunne finansiere opholdet.
- Hvis ansøgeren efter omstændighederne kan formodes at ville udøve prostitution eller kriminalitet efter ankomsten.
- Hvis ansøgeren ønsker visum for længere tid, end hvad der synes nødvendigt for det angivne formål med rejsen.
- Hvis ansøgeren ønsker et nationalt begrænset visum.
- Hvis repræsentationen på baggrund af det af ansøgeren oplyste eller i øvrigt får mistanke om, at en visumansøger fra et land, hvor der er uro eller bor-

- gerkrig, har begået eller er ansvarlig for overgreb eller lignende.
- Hvis ansøgeren har anden type rejsedokument end nationalitetspas, bortset fra ansøgere fra lande i turistlandegruppen, der i øvrigt opfylder visumbetingelserne, samt ansøgere, som efter en vurdering af ansøgerens baggrund, rejsens formål og finansielle situation ikke vil forstyrre den offentlige orden og vil returnere, inden visummet udløber.
 - Hvis rejseformålet angives som familie- og vennebesøg, bortset fra ansøgere fra lande i turistlandegruppen, der uanset formålet i øvrigt opfylder visumbetingelserne, samt ansøgere, som efter en vurdering af ansøgerens baggrund, rejsens formål og finansielle situation ikke vil forstyrre den offentlige orden og vil returnere, inden visummet udløber.
 - Hvis rejseformålet angives som besøg hos en kærester eller forlovede eller indgåelse af ægteskab med en person, der bor i Danmark, og hvis der er tvivl om, hvor længe de har kendt hinanden, eller om de har mødt hinanden, og hvornår de senest har mødt hinanden, bortset fra ansøgere fra lande i turistlandegruppen, der uanset formålet i øvrigt opfylder visumbetingelserne, samt ansøgere, som efter en vurdering af ansøgerens baggrund, rejsens formål og finansielle situation ikke vil forstyrre den offentlige orden og vil returnere, inden visummet udløber.
 - Hvis repræsentationen efter en vurdering af ansøgerens baggrund, rejsens formål og finansielle situation ikke kan vurderes, om den pågældende kan formodes at ville forstyrre den offentlige orden eller ville returnere, inden visummet udløber.

Hvis en repræsentation efter ovennævnte retningslinier umiddelbart har kompetence til at udstede visum, men er i tvivl herom, skal repræsentationen forelægge ansøgningen for Udlændingestyrelsen med angivelse af baggrunden for repræsentationens tvivl. Visumansøgeren skal om nødvendigt udspørges forinden forelæggelsen, og resultatet af samtalen skal vedlægges ansøgningen.

Det fremgår endvidere af viseringsinstruksen, at de danske repræsentationer i udlandet kan afvise en visumansøgning i følgende tilfælde:

- Hvis visumansøgeren bor eller opholder sig ulovligt i det land, hvor ansøgningen indgives.
- Hvis visumansøgningen ikke er udfyldt korrekt og fyldestgørende, herunder indeholder oplysninger om slægtskab, hvis formålet er familiebesøg, samt underskrevet.
- Hvis oplysningerne i visumansøgningen og passet er uoverensstemmende.

- Hvis rejsedokumentet ikke er fuldstændigt og autentisk.
- Hvis fotoet, der er vedlagt ansøgningen, ikke opfylder visse nærmere bestemte betingelser.

4.2. *Præcisering og udvidelse af de danske repræsentationers kompetence til at afvise en visumansøgning*

Arbejdsgruppen finder, at repræsentationerne skal kunne afvise at modtage en visumansøgning, hvis der ikke i ansøgningen er angivet en reference. Herved kan en stor del af de visumansøgninger, som ikke har udsigt til at blive imødekommet, afskæres uden yderligere sagsbehandling. Repræsentationerne bør endvidere kunne afvise visumansøgninger, der indeholder åbenbart urigtige oplysninger om referencen, f.eks. hvor det er klart, at referencen ikke eksisterer, eller hvor oplysningerne om referencen er helt utilstrækkelige, f.eks. fordi referencen alene er angivet ved et almindeligt efternavn uden adresse eller andet. Arbejdsgruppen finder endvidere, at repræsentationerne bør kunne afvise visumansøgninger, når der er fremlagt falske eller forfalskede dokumenter eller er fremsat falske eller urigtige anbringender til støtte for ansøgningen. Hvis der er berettiget tvivl om, hvorvidt visumansøgningen indeholder tilstrækkelige oplysninger om referencen, bør repræsentationen modtage og videresende ansøgningen til Udlændingestyrelsen med henblik på realitetsbehandling.

Det er efter arbejdsgruppens opfattelse nødvendigt for at opnå den tilsigtede effekt, at visumansøgeren ikke ved at klage til Udlændingestyrelsen, Udenrigsministeriet eller Integrationsministeriet over afvisningen kan foranledige ansøgningen behandlet. Arbejdsgruppen foreslår derfor, at repræsentationernes afvisning af en visumansøgning skal være endelig.

Arbejdsgruppen bemærker, at ordningen vil være retssikkerhedsmæssig forsvarlig, fordi der alene er tale om afvisning af visumansøgninger, som ikke opfylder den grundlæggende betingelse – nemlig angivelsen af en reference, eller hvor der er fremlagt falske eller forfalskede dokumenter mv. Det forhold, at en visumansøger har fået afvist en ansøgning, forhindrer således ikke den pågældende i at indgive og få behandlet en visumansøgning, hvis ansøgeren angiver en reel reference her i landet eller fremlægger ægte dokumenter.

Regeringen er enig i, at det er unødvendig anvendelse af ressourcer at behandle en visumansøgning, som ikke vil kunne imødekommes, fordi helt grundlæggende betingelser ikke er opfyldt. Af samme grund bør repræsentationernes beslutning om at afvise

en sådan visumansøgning ikke kunne indbringes for anden administrativ myndighed.

Det foreslås derfor, at det af udlændingeloven fremgår, hvilke helt grundlæggende betingelser en visumansøgning skal opfylde, og at en visumansøgning kun behandles, hvis disse betingelser er opfyldt. Hvis en visumansøgning ikke opfylder de grundlæggende betingelser, kan de danske repræsentationer afvise ansøgningen.

Det foreslås således, at det præciseres i udlændingeloven, at en visumansøgning kun kan behandles, hvis ansøgeren bor eller opholder sig lovligt i det land, hvor ansøgningen indgives, hvis ansøgningen indeholder de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse heraf, og hvis de i forbindelse med ansøgningen fremlagte dokumenter er fuldstændige og ægte.

Ifølge Schengenreglerne skal der altid foretages en vurdering af immigrationsrisikoen i forbindelse med en visumansøgning. Visumansøgerens personlige forhold, f.eks. civilstand, tilknytning til arbejdsmarkedet og om den pågældende har børn i hjemlandet, skal indgå ved denne vurdering. Det er således nødvendigt for at vurdere en visumansøgning, at ansøgeren giver disse oplysninger i visumansøgningsskemaet, der netop derfor indeholder særskilte rubrikker hertil.

Oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af en visumansøgning, er således også oplysninger om visumansøgerens personlige forhold.

Det bemærkes, at repræsentationerne allerede i dag efter de "Fælles konsulære instrukser til de diplomatiske og konsulære repræsentationer", kap. V, har pligt til at gennemgå visumansøgningen og i den forbindelse påse, at skemaet er udfyldt fuldstændigt og korrekt.

Det bemærkes endvidere, at repræsentationernes sikring af, at de nødvendige oplysninger fremgår af visumansøgningsskemaet, er væsentlig for at sikre en så kort sagsbehandlingstid som mulig, idet Udlændingestyrelsen – i de tilfælde, hvor repræsentationen skal forelægge sagen for styrelsen – herved undgår yderligere ekspeditioner ved at skulle anmode ansøgeren om at fremkomme med disse oplysninger.

De danske repræsentationer skal – i det omfang det er nødvendigt – i forbindelse med modtagelse af en visumansøgning vejlede om, hvorledes visumansøgningen udfyldes fuldstændigt og korrekt.

Som nævnt i afsnit 2.3., foreslås det, at der indføres hjemmel til, at Udlændingestyrelsen kan betinge udstedelse af visum af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr., og at en del af eller hele beløbet som udgangspunkt forfalder til betaling, hvis visumansøgeren benytter visummet til at søge videregående ophold

mv. Udlændingestyrelsens afgørelser om, at et beløb, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder til betaling, kan påklages til Integrationsministeriet.

Med henblik på at sikre, at den herboende reference i forbindelse med en eventuel senere sag om forfald til betaling af et beløb, som den pågældende har stillet som økonomisk sikkerhed – en sag som den pågældende er part i – får de partsbeføjelser, som følger af forvaltningsloven, dvs. adgang til aktindsigt, partshøring og begrundelse for afgørelsen, samt at sikre, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med en klage over en sådan afgørelse altid kan sende sagens akter til Integrationsministeriet, foreslås det endvidere, at repræsentationerne kan afvise en visumansøgning, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingestyrelsen og Integrationsministeriet i forbindelse med en sag om forfald til betaling af et beløb, som den herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, og til, at Udlændingestyrelsen sender sagens akter til Integrationsministeriet ved påklage af en afgørelse i en sådan sag.

Efter den gældende viseringsinstruks skal de danske repræsentationer forelægge en ansøgning om transitvisum for Udlændingestyrelsen, hvis ansøgeren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velbegrunder.

De danske repræsentationer har imidlertid – via det lokale konsulære samarbejde med Schengenlandene og tredjelande – langt bedre muligheder end Udlændingestyrelsen for at vurdere indrejsemulighederne i tredjelande samt rejseruter.

Det foreslås derfor, at de danske repræsentationer kan afvise en ansøgning om transitvisum, hvis ansøgeren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velbegrunder.

Hvis repræsentationen er i tvivl om, hvorvidt en visumansøgning kan afvises, skal repræsentationen forelægge ansøgningen for Udlændingestyrelsen.

Endelig foreslås det, at repræsentationens beslutninger om afvisning er endelige og ikke kan påklages til anden administrativ myndighed.

Integrationsministeriet vil anmode Udenrigsministeriet om at ændre viseringsinstruksen i overensstemmelse med forslaget.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 30.

Som det fremgår af afsnit 2.3., repræsenterer Danmark i flere lande andre nordiske lande. Repræsentationsaftalerne fungerer således, at de danske repræ-

sensationer henviser visumansøgeren til destinationslandets nærmeste repræsentation, hvis den danske repræsentation ikke kan udstede bona fide visum. Tilsvarende henviser de danske repræsentationer en visumansøger til destinationslandets nærmeste repræsentation, hvis visumansøgningen vil blive afvist. Forslagene vedrørende repræsentationernes kompetence til at afvise visumansøgninger er navnlig en præcisering af de tilfælde, hvor de danske repræsentationer allerede i dag afviser visumansøgninger, fordi helt grundlæggende betingelser ikke er opfyldt. Det forudsættes endvidere, at repræsentationerne fremover i større omfang vil udstede bona fide visum end hidtil. Repræsentationerne vil derfor ikke som følge af forslagene i større omfang end i dag henviser visumansøgere til destinationslandets nærmeste repræsentation, og Danmark vil således kunne repræsentere andre lande i mindst samme omfang som hidtil.

4.3. Præcisering og udvidelse af de danske repræsentationers kompetence til at meddele visum

De danske repræsentationer i udlandet er efter udlændingeloven bemyndiget til at udstede visum, jf. udlændingelovens § 47, stk. 2, og udgangspunktet er ifølge viseringsinstruksens danske instrukser til repræsentationerne i udlandet, at repræsentationerne kan udstede visum uden forelæggelse for Udlændingestyrelsen. Viseringsinstruksen opregner dog en række nærmere bestemte tilfælde, hvor repræsentationen ikke kan udstede visum, men skal forelægge ansøgningen for Udlændingestyrelsen, jf. afsnit 4.1.

Det fremgår således bl.a. af viseringsinstruksen, at de danske repræsentationer i udlandet skal forelægge sagen for Udlændingestyrelsen, hvis ansøgeren ikke har nationalitetspas, diplomat- eller tjenestepas eller tilbagerejsetilladelse til Canada eller USA. Repræsentationen kan dog udstede visum, hvis ansøgeren er fra et land, der er placeret i turistlandegruppen, og i øvrigt opfylder visumbetingelserne, eller hvis ansøgeren efter repræsentationens vurdering ikke vil forstyrre den offentlige orden og vil returnere, inden visummet udløber.

Endvidere fremgår det af viseringsinstruksen, at de danske repræsentationer skal forelægge sagen for Udlændingestyrelsen, hvis rejseformålet er angivet som besøg hos familie eller venner, samt i visse tilfælde hvor rejseformålet er angivet som besøg hos en kærester. Repræsentationen kan dog udstede visum, hvis ansøgeren er fra et land, der er placeret i turistlandegruppen, og i øvrigt opfylder visumbetingelserne, eller hvis ansøgeren efter repræsentationens vurdering ikke vil forstyrre den offentlige orden og vil returnere,

inden visummet udløber. Det bemærkes, at det følger af Schengenreglerne, at repræsentationerne altid – dvs. uanset hvilket land den pågældende kommer fra – skal vurdere, om en visumansøger vil forstyrre den offentlige orden eller ikke vil returnere, inden visummet udløber.

Dvs., at de danske repræsentationer i udlandet efter den gældende viseringsinstruks skal forelægge en visumansøgning for Udlændingestyrelsen, hvis rejseformålet er angivet som privatbesøg – uanset hvilken type rejsedokument den pågældende har – medmindre den pågældende i øvrigt opfylder visumbetingelserne og efter repræsentationens vurdering ikke vil forstyrre den offentlige orden og vil returnere, inden visummet udløber. Det har i forbindelse med vurderingen af immigrationsrisikoen betydning, hvilket land den pågældende kommer fra.

Det er udlændingemyndighedernes erfaring, at omfanget af de danske repræsentationers forelæggelser for Udlændingestyrelsen af visumansøgninger, der indgives med henblik på privatbesøg – inden for viseringsinstruksens rammer – er varierende. Nogle repræsentationer er således mere tilbageholdende med at udstede visum end andre og forelægger derfor flere visumansøgninger for Udlændingestyrelsen. En del af disse ansøgninger afgøres ved, at Udlændingestyrelsen bemyndiger repræsentationen til at udstede visum. I disse tilfælde er repræsentationernes forelæggelse for Udlændingestyrelsen af visumansøgningen reelt at betragte som et forsinkende element i sagsbehandlingen og dermed en forlængelse af sagsbehandlingstiden. Det vil således kunne medvirke til en forkortelse af sagsbehandlingstiden, hvis de danske repræsentationer fremover reducerer omfanget af visumansøgninger, der forelægges for Udlændingestyrelsen.

På denne baggrund og med henblik på at sikre, at der ikke er repræsentationer, der forelægger visumansøgninger for Udlændingestyrelsen, medmindre det er helt nødvendigt, skal viseringsinstruksens danske instrukser til repræsentationerne præciseres. Dette vil – udover at forkorte sagsbehandlingstiden – samtidig styrke de danske repræsentationers rolle på visumområdet, herunder over for de andre lande, der deltager i Schengensamarbejdet.

Det skal således fremgå tydeligt af de danske instrukser i viseringsinstruksen vedrørende visumansøgninger, der indgives med henblik på privatbesøg, at repræsentationerne ved behandlingen af alle visumansøgninger – dvs. uanset hvilket land visumansøgeren kommer fra – skal foretage en konkret vurdering af risikoen for, at den pågældende visumansøger ikke vil returnere inden for visummets gyldighedsperiode.

F. t. l. vedr. udlændingeloven

Repræsentationen skal foretage denne vurdering på baggrund af oplysninger om visumansøgerens personlige forhold, herunder de oplysninger, som den pågældende afgiver i visumansøgningsskemaet, samt på baggrund af repræsentationens kendskab til de lokale forhold. Repræsentationens pligt til at forelægge sagen for Udlændingestyrelsen skal være uafhængig af, hvilken type rejseudokument ansøgeren har, men skal indgå ved repræsentationens vurdering af immigrationsrisikoen.

Hvis repræsentationen finder det nødvendigt for vurderingen af immigrationsrisikoen, kan repræsentationen tage kontakt til den herboende reference, f.eks. med henblik på at få bekræftet, at referencen venter besøg af ansøgeren i den anførte periode.

Finder repræsentationen efter en konkret vurdering af immigrationsrisikoen, at der ikke er en begrundet formodning for, at visumansøgeren vil benytte et visum til at forsøge at opnå længerevarende ophold her i landet, skal repræsentationen udstede visum, jf. dog nedenfor.

Finder repræsentationen derimod, at der er en begrundet formodning for, at visumansøgeren vil benytte et visum til at forsøge at opnå længerevarende ophold her i landet eller i et af de andre Schengenlande, skal repræsentationen forelægge visumansøgningen for Udlændingestyrelsen. Repræsentationen skal endvidere forelægge visumansøgningen for Udlændingestyrelsen, hvis repræsentationen efter en konkret vurdering finder, at den pågældende vil forstyrre den offentlige orden, eller hvis der ifølge viseringsinstruksen i øvrigt er pligt til at forelægge sagen.

Den gældende viseringsinstruks opregner endvidere nogle nærmere bestemte typer visumansøgninger, som de danske repræsentationer altid skal forelægge for Udlændingestyrelsen, selvom repræsentationen selv kan konstatere, at visumansøgeren opfylder betingelserne for at få visum.

Bla. skal de danske repræsentationer efter den gældende viseringsinstruks altid forelægge en visumansøgning for Udlændingestyrelsen, hvis der ansøges om visum gyldigt i mere end ét år.

Efter Schengenkonventionens artikel 11, stk. 1, litra a, kan visum udstedes som et visum, der er gyldigt for en eller flere indrejser, idet dog hverken varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold må overstige tre måneder pr. halvår regnet fra den første indrejsedato.

Det fremgår af viseringsinstruksen, at visum bl.a. kan udstedes som et visum med gyldighed på ét år, som giver ret til ophold i tre måneder pr. halvår og til

flere indrejser, og at sådant et visum kan udstedes til personer, som fremlægger den nødvendige dokumentation, og som er af særlig interesse for et Schengenland. Derudover kan der undtagelsesvis udstedes visum med en gyldighed på mere end ét, men mindre end 5 år, som giver ret til flere indrejser, til bestemte kategorier af personer.

Udstedelse af sådanne visa er navnlig relevant for personer, der af forretningsmæssige grunde ofte er nødt til at rejse til et eller flere Schengenlande.

Udenrigsministeriet har oplyst, at der kan være tilfælde, hvor lokale forretningsfolk har et velbegrundet ønske om et visum gyldigt for mere end et år, uden at immigrationsrisikoen taler imod at give visum, hvorfor forelæggelse af sådanne sager for Udlændingestyrelsen er en unødvendig anvendelse af ressourcer.

Regeringen er enig heri og finder, at de danske repræsentationer fremover skal kunne udstede visum i sådanne sager uden at skulle forelægge sagen for Udlændingestyrelsen.

Efter den gældende viseringsinstruks skal de danske repræsentationer også altid forelægge en visumansøgning for Udlændingestyrelsen, hvis ansøgeren foreviser anbefalinger eller invitationer fra personer, firmaer, organisationer eller foreninger, som ikke er repræsentationen bekendt, og hvis troværdighed ikke er almindeligt anerkendt.

De danske repræsentationer har imidlertid bedre muligheder for at vurdere personer, firmaer, organisationer og foreninger, der er hjemmehørende i visumansøgerens opholdsland, end Udlændingestyrelsen, der omvendt har bedre muligheder for at foretage en vurdering af personer, firmaer mv., der opholder sig eller er beliggende her i landet.

De danske repræsentationer skal derfor fremover – hvis ansøgeren foreviser anbefalinger eller invitationer fra personer, firmaer, organisationer eller foreninger, som opholder sig eller er beliggende i ansøgerens opholdsland, men som ikke er repræsentationen bekendt – søge nærmere oplysninger om den pågældende person eller det pågældende firma mv. med henblik på en vurdering af troværdigheden. I de tilfælde, hvor det efter en sådan vurdering – og efter en vurdering af immigrationsrisikoen – må anses for ubetænkeligt at udstede visum, skal repræsentationen udstede visum uden forelæggelse for Udlændingestyrelsen.

Efter den ved lovforslagets § 1, nr. 3, foreslåede bestemmelse i § 4 c kan en udlænding ikke, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, få visum i en periode på 3 eller 5 år, hvis den pågældende tidligere har benyttet et visum til at søge om videregående ophold mv.

Hvis repræsentationen – bl.a. efter en vurdering af risikoen for at den pågældende vil søge længerevarende ophold i Danmark eller i et af de andre Schengenlande – finder, at der kan udstedes visum til en ansøger, men der foreligger konkret mistanke om, at den pågældende i forbindelse med et tidligere visumophold har overtrådt visumbetingelserne som nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 4 c, skal repræsentationen kontakte Udlændingestyrelsen – eventuelt telefonisk – med henblik på at sikre, at repræsentationen ikke udsteder visum til en sådan udlænding. En visumansøgning fra en udlænding, der tidligere har benyttet et visum til at søge om videregående ophold mv., jf. den foreslåede bestemmelse i § 4 c, skal forelægges for Udlændingestyrelsen.

I alle tilfælde, hvor repræsentationen ikke finder, at der kan udstedes visum til en ansøger, skal repræsentationen i forbindelse med forelæggelsen af visumansøgningen for Udlændingestyrelsen angive baggrunden herfor. Meddeler Udlændingestyrelsen afslag på visumansøgningen, kan afgørelsen påklages til Integrationsministeriet efter den almindelige klageadgang i udlændingelovens § 46, stk. 1.

Præciseringen og udvidelsen af de danske repræsentationers kompetence til at udstede visum kræver ikke ændring af udlændingeloven. Integrationsministeriet vil således anmode Udenrigsministeriet om at ændre viseringsinstruksen, således at det fremgår, at repræsentationerne kan udstede visum uden forelæggelse for Udlændingestyrelsen som foreslået ovenfor.

4.4. Turistarrangementer

Arbejdsgruppen finder, at der skal tages særligt hensyn til udlændinge, der ønsker at komme til Danmark som led i turistarrangementer, der gør visumudstedelse uproblematisk, f.eks. tilfælde, hvor turistreisen er planlagt af bestemte statsautoriserede rejsebureauer.

På baggrund af et samarbejde mellem Udlændingestyrelsen og Danmarks Turistråd har Den danske Ambassade i Moskva og Det danske Generalkonsulat i Skt. Petersborg særbemyndigelse til at udstede turistvisum gældende for indrejse og op til 30 dages ophold til indehavere af russiske nationalitetspas eller gyldige USSR pas.

Denne særbemyndigelse indebærer, at ambassaden og generalkonsulatet kan udstede visum til russiske turister uden forelæggelse for Udlændingestyrelsen, hvis visse nærmere betingelser er opfyldt.

Det er en forudsætning for at udstede visum efter særbemyndigelsen, at turistreisen er arrangeret af et russisk rejsebureau i samarbejde med et andet rejsebureau,

der er omfattet af den særlige ordning. Det russiske rejsebureau skal dokumentere, at bureauet har gyldig licens til at beskæftige sig med international turisme, og at rejsen er købt som en samlet pakke, som omfatter transport- og hotelreservation.

Udlændingestyrelsen tager – efter henvendelse fra et rejsebureau – stilling til, hvorvidt det pågældende rejsebureau kan optages i ordningen. Udlændingestyrelsen indhenter Danmarks Turistråds bemærkninger til henvendelsen, og hvis styrelsen vurderer, at der er tale om et reelt og veletableret rejsebureau, optages bureauet i ordningen. I øjeblikket er 22 nordiske rejsebureauer omfattet af den særlige ordning.

Hvis der konstateres misbrug eller andre uhensigtsmæssigheder i forhold til et rejsebureau, vurderes det, om bureauet skal udelukkes fra den særlige ordning.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at repræsentationerne i Moskva og Skt. Petersborg i 2002 og 2003 har udstedt henholdsvis 839 og 635 turistvisa til russiske statsborgere efter den særlige ordning, og at repræsentationerne har oplyst, at ordningen fungerer efter hensigten.

Endvidere har Danmark og Kina den 26. februar 2004 underskrevet en aftale om turistvisum svarende til den aftale om turistvisum, som Det Europæiske Fællesskab og Kina har underskrevet den 12. februar 2004. Aftalen med Kina, der forventes at træde i kraft inden sommeren 2004, eventuelt den 1. maj 2004, betyder, at de danske repræsentationer i Kina vil kunne udstede turistvisum – uden forelæggelse for Udlændingestyrelsen – til kinesiske statsborgere, hvis visse nærmere bestemte betingelser er opfyldt, herunder at de pågældende rejser i grupper på mindst fem personer, og at Kina tager de pågældende personer tilbage, hvis de overskrider fristen for tilbagerejse.

Regeringen finder, at globaliseringen, der bl.a. har medført øget turisme, indebærer et behov for smidige regler. Dette kan bl.a. ske ved, at Danmark indgår aftaler med flere lande om sådanne særlige turistordninger som nævnt ovenfor. Herved vil de danske repræsentationer i udlandet i større omfang kunne udstede visum uden forelæggelse for Udlændingestyrelsen, hvilket både vil være ressourcebesparende og medvirke til en forkortelse af sagsbehandlingstiden.

Integrationsministeriet vil på den baggrund anmode Udlændingestyrelsen om i samarbejde med Danmarks Turistråd og Udenrigsministeriet at vurdere, om der er andre lande, hvor det vil være formålstjenligt at etablere lignende ordninger. Ved vurderingen heraf skal bl.a. indgå interessen for turistrejser til Danmark samt den generelle risiko for, at statsborgere fra lande, hvor der måtte være en sådan interesse, vil søge længereva-

rende ophold i Danmark eller det øvrige Schengenområde.

5. Motivation til afviste asylansøgers frivillige udrejse

5.1. Proceduren for udsendelse af afviste asylansøgere

Folketinget vedtog den 24. april 2003 regeringens lovforslag nr. L 156 af 29. januar 2003 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udsendelsesforanstaltningerne, effektivisering af sagsbehandlingen vedrørende ansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v.), jf. Folketingstidende 2002/2003, Tillæg C, s. 338. Baggrunden for lovforslaget var navnlig regeringens ønske om at styrke arbejdet med at hjemsende afviste asylansøgere og andre udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig her i landet. Loven, der trådte i kraft den 1. maj 2003 som lov nr. 291 af 30. april 2003, har bl.a. gennemført en ny konsekvent procedure for udsendelse af afviste asylansøgere, herunder i form af motiverende foranstaltninger.

Hovedelementerne i den nye procedure er en udvidet anvendelse af madkasseordningen, overflytning til Center Sandholm, systematisk anvendelse af meldepligt, eventuel frihedsberøvelse samt mulighed for økonomisk støtte ved medvirken til udrejse uden ugrundet ophold.

Siden den 1. maj 2003 har politiet således i forbindelse med udrejsekontrollen intensiveret rådgivningen af udlændingen om udrejsepligten og om udsendelsesproceduren. I den forbindelse opfordres udlændingen til at medvirke til udrejsen og underskrive en erklæring herom. Udlændingen vejledes også om muligheden for at få økonomisk støtte ved medvirken til udrejse uden ugrundet ophold, jf. udlændingelovens § 43 a, stk. 2, og om, at politiet vil kunne give praktisk bistand til planlægning af rejsen samt foreløbigt betale billetter og transport af ejendele, hvis udlændingen ikke selv har tilstrækkelige midler, jf. udlændingelovens § 43, stk. 2.

Udlændingen gøres bekendt med konsekvenserne af ikke at ville underskrive erklæringen om at medvirke til udrejsen, dvs. indstilling til Udlændingestyrelsen om anvendelse af madkasseordning, eventuelt fulgt op af indstilling til Udlændingestyrelsen om overflytning til Center Sandholm samt systematisk anvendelse af meldepligt i Center Sandholm og eventuel frihedsberøvelse.

Udlændingen orienteres endvidere om, at politiet om nødvendigt kan udsende udlændingen under anvendelse af fysisk magt og løbende vurderer, om der

er mulighed for at udsende udlændingen, selvom udlændingen ikke medvirker hertil, samt at overtrædelse af pligten til at meddele de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt, jf. udlændingelovens § 40, stk. 3, 1. pkt., kan straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1.

Vil udlændingen medvirke til udsendelsen og underskriver erklæringen herom, vil politiet sammen med udlændingen tilvejebringe forudsætningerne for udrejsen, herunder få udstedt nødvendige rejsedokumenter og tilbagerejsetilladelser ved henvendelse til hjemlandets myndigheder, og derefter planlægge udrejsen. Har udlændingen samarbejdet med politiet under hele udsendelsesforløbet, kan udlændingen i forbindelse med, at politiet påser, at udlændingen udrejser af landet, få udbetalt økonomisk støtte, hvis betingelserne i udlændingelovens § 43 a, stk. 2, i øvrigt er opfyldt.

Afviser udlændingen at medvirke til udsendelsen, indstiller politiet straks til Udlændingestyrelsen, at udlændingen sættes på madkasseordningen og overflyttes til Center Sandholm. Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, at udlændingen sættes på madkasseordningen, medmindre særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 10, nr. 2. Foreligger der særlige grunde, vil Udlændingestyrelsen i stedet umiddelbart kunne træffe afgørelse om overflytning af udlændingen til Center Sandholm, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 1. pkt.

Når en udlænding har været undergivet madkasseordningen i en måned, foretager politiet på ny udrejsekontrol. Udlændingen indskærpes på ny udrejsepligten og opfordres til at medvirke til udrejsen. Ønsker udlændingen på dette tidspunkt at medvirke hertil, behandler politiet sagen videre som beskrevet ovenfor om udlændinge, der medvirker til udrejsen. Udlændinge, som først på dette tidspunkt ønsker at medvirke, har dog ikke mulighed for at få økonomisk støtte efter udlændingelovens § 43 a, stk. 2.

Ønsker udlændingen fortsat ikke at medvirke til udsendelsen, indstiller politiet straks til Udlændingestyrelsen, at udlændingen overflyttes til Center Sandholm. Politiet kan – om nødvendigt under anvendelse af frihedsberøvelse – sørge for, at udlændingen flytter til Center Sandholm.

Udlændinge, der overflyttes til Center Sandholm, pålægges meldepligt hos politiet i Center Sandholm to gange om ugen som led i proceduren med at motivere

de pågældende til at medvirke til udsendelsen, jf. udlændingelovens § 34, stk. 2, nr. 5.

Hvis madkasseordning, overflytning til Center Sandholm og meldepligt ikke er tilstrækkeligt til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen, kan udlændingen frihedsberøves, jf. udlændingelovens § 36, stk. 6. En udlænding, der ikke medvirker til udrejsen, kan endvidere frihedsberøves med henblik på at sikre, at den pågældende meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt, jf. udlændingelovens § 36, stk. 5.

5.2. Yderligere tiltag, der kan motivere afviste asylansøgere til at udrejse frivilligt

5.2.1. Medvirken til udrejsen giver mulighed for at få visum på ny

Regeringen ønsker at fortsætte bestræbelserne på at motivere afviste asylansøgere til at udrejse og finder, at indførelse af en ny visumpolitik giver anledning til at indføre nye instrumenter, der – som et supplement til den nye udsendelsesprocedure, der har været gældende siden ikrafttrædelsen af lov nr. 291 af 30. april 2003 den 1. maj 2003 – kan motivere afviste asylansøgere til at udrejse frivilligt.

Som det fremgår under afsnit 2.4., er regeringen enig i visumarbejdsgruppens forslag om, at en udlænding, der har benyttet et visum til at søge om videregående ophold, f.eks. ved at indgive ansøgning om opholdstilladelse, som udgangspunkt ikke skal kunne få visum igen i en vis periode. Blandt andre udlændinge, der under et visumophold indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl), vil således efter lovforslaget være afskåret fra at få visum efter sædvanlig praksis i 5 år.

Det er regeringens opfattelse, at det vil kunne motivere udlændinge, der har ansøgt om asyl i forbindelse med visumopholdet og fået afslag på ansøgningen, til at udrejse, hvis den pågældende har mulighed for at få visum igen efter sædvanlig praksis, såfremt han eller hun medvirker til udrejsen, mens manglende medvirken vil afskære den pågældende herfra.

Det foreslås derfor, at udlændinge, der har ansøgt om asyl i forbindelse med et visumophold, og som får afslag på asylansøgningen eller frafalder ansøgningen, men som selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, ikke – som det gælder for afviste asylansøgere, der ikke medvirker til udrejsen – i en periode på 5 år afskæres fra at få visum igen efter sædvanlig praksis. Det er dog tillige en betingelse, at den pågældende har medvirket til asylsagens oplys-

ning, herunder politiets fastlæggelse af den pågældendes identitet og rejserute.

Udlændinge, der har ansøgt om asyl i et andet Schengenland, og som er overført til Danmark efter reglerne i Dublin-konventionen, fordi Danmark er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen under henvisning til, at Danmark har udstedt visum til den pågældende, er ligeledes omfattet af forslaget.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

5.2.2. Manglende medvirken til udrejsen indebærer udvisning af Danmark med indrejseforbud samt indberetning til Schengeninformationssystemet

Som det fremgår under afsnit 5.2.1. foreslås det, at udlændinge, der har ansøgt om asyl i forbindelse med et visumophold og får afslag på asylansøgningen, afskæres fra at få visum igen efter sædvanlig praksis i en periode på 5 år, hvis de ikke medvirker til sagens oplysning og til udrejsen.

Visumarbejdsgruppen foreslår, at visumansøgere, som benytter et visum til at søge om asyl i Danmark, indberettes til Schengeninformationssystemet, således at de pågældende heller ikke kan få visum til et andet Schengenland.

Regeringen er enig i, at den begrænsede mulighed for at få visum igen for en udlænding, der har ansøgt om asyl i forbindelse med et visumophold, ikke kun bør gælde muligheden for at få visum til Danmark, men muligheden for at få visum til hele Schengenområdet.

Regeringen finder det uacceptabelt, at udlændinge benytter et visum til at ansøge om asyl og efter afslag på asylansøgningen – hvorved det efter internationale konventioner er konstateret, at den pågældende ikke har behov for asylretlig beskyttelse her i landet – ikke medvirker til udrejsen. Det er et grundlæggende princip i udlændingeloven, at udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse, og det følger endvidere af regler i udlændingeloven, at udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark, kan udvises med indrejseforbud.

Regeringen finder, at det vil kunne motivere udlændinge, der har ansøgt om asyl i forbindelse med et visumophold og fået afslag på ansøgningen, til at medvirke til udrejsen, hvis dette indebærer, at den pågældende ikke udvises af Danmark med indrejseforbud og indberettes til Schengeninformationssystemet med de deraf følgende konsekvenser, dvs. yderst begrænsede muligheder for at opnå visum eller opholdstilladelse.

Det foreslås på den baggrund, at udlændinge, der har fået visum til Danmark, og som ikke medvirker til

udrejsen efter afslag på en asylansøgning, der er indgivet efter indrejsen, indberettes til Schengeninformationssystemet, hvis der er truffet afgørelse om, at den pågældende udvises af Danmark som følge af ulovligt ophold.

Udlændinge, der har ansøgt om asyl i et andet Schengenland, og som er overført til Danmark efter reglerne i Dublin-konventionen, fordi Danmark er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen under henvisning til, at Danmark har udstedt visum til den pågældende, er ligeledes omfattet af forslaget.

I konkrete tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen på baggrund af oplysninger fra politiet er blevet bekendt med, at en afvist asylansøger unddrager sig hjemsendelse, f.eks. ved at holde sig skjult for myndighederne, har Udlændingestyrelsen også hidtil truffet afgørelse om udvisning, men Udlændingestyrelsen udviser ikke i dag konsekvent afviste asylansøgere, der opholder sig ulovligt i Danmark. Udlændingestyrelsen skal derfor fremover – på baggrund af oplysninger fra politiet om en afvist asylansøgers manglende medvirken til udrejsen – altid vurdere, om den pågældende skal udvises som følge af ulovligt ophold.

Hvis Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud, skal styrelsen underrette Rigspolitiet herom, hvorefter Rigspolitiet foretager indberetningen til Schengeninformationssystemet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 35.

5.2.3. Medvirken til udrejsen indebærer sletning af asylansøgerens gæld forbundet med udsendelsen

I Norge motiverer myndighederne afviste asylansøgere til at udrejse ved at slette den gæld til den norske stat, der skabes i forbindelse med udrejsen, hvis de pågældende udrejser frivilligt. Hvis en afvist asylansøger ikke udrejser frivilligt og udsendes af politiet, vil udgifterne forbundet med udsendelsen blive krævet tilbage, hvis den pågældende senere ansøger om visum til Norge. Ordningen omfatter alle afviste asylansøgere, dvs. ikke kun asylansøgere, der har benyttet et visum til at ansøge om asyl.

Efter udlændingelovens § 43 skal en udlænding afholde de udgifter, der er forbundet med udlændingens udrejse, hvis politiet drager omsorg for udrejsen. Hvis udlændingen ikke har tilstrækkelige midler hertil, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Politiet vil således betale for transportudgifter mv., hvis den pågældende ikke er i stand hertil, og hvis der senere viser sig mulighed for det, vil politiet inddrive beløbet.

Regeringen finder det hensigtsmæssigt at indføre en ordning som den norske. Det må antages, at det for-

hold, at udgifterne til udrejsen afholdes endeligt af staten, i nogen grad vil kunne foranledige afviste asylansøgere til at udrejse frivilligt. Regeringen finder endvidere, at indførelse af en sådan ordning underbygger den signalmæssige værdi i udlændingelovens princip om, at det påhviler udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, selv at udrejse.

Det foreslås på den baggrund, at udgifterne, der er forbundet med afviste asylansøgers udrejse, afholdes endeligt af staten, hvis den pågældende medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold. Det er dog tillige en betingelse, at den pågældende har medvirket til asylsagens oplysning, herunder politiets fastlæggelse af den pågældendes identitet og rejserute.

Udlændinge, der har ansøgt om asyl i et andet Schengenland, og som er overført til Danmark efter reglerne i Dublin-konventionen, fordi Danmark er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen under henvisning til, at Danmark har udstedt visum til den pågældende, er ligeledes omfattet af forslaget.

Udlændinge, der er meddelt afslag på en ansøgning om asyl efter den særligt hastende åbenbart grundløs procedure, samt udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens udelukkelsesbestemmelser, herunder udlændinge, der har begået alvorlige forbrydelser, skal dog ikke have mulighed for at få slettet en eventuel gæld til staten.

Det foreslås derfor, at disse to persongrupper undtages fra ordningen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 24.

5.3. Vejledning af asylansøgere om de nye motivationsfremmende tiltag

Integrationsministeriet vil i forbindelse med indførelse af forslagene nævnt under afsnit 5.2. foranledige, at asylansøgere i den indledende fase af asylsagsbehandlingen vejledes om betydningen af, at den pågældende medvirker henholdsvis ikke medvirker til sagens oplysning og til udrejsen, dvs. mulighederne for igen at få visum, risikoen for udvisning af Danmark med indrejseforbud og indberetning til Schengeninformationssystemet med de deraf følgende konsekvenser samt muligheden for, at staten endeligt afholder udgifterne forbundet med den pågældendes udrejse.

Integrationsministeriet vil endvidere anmode politiet om at vejlede herom i forbindelse med den intensive rådgivning om udrejsepligten og udsendelsesproceduren, der finder sted i forbindelse med udrejsekontrollen.

6. Udvidelse af udvisningsbestemmelserne

Udlændingelovens § 22, nr. 4-6, indebærer en udvidet adgang til udvisning ved dom for visse alvorlige kriminalitetsformer i forhold til det almindelige system i udvisningsreglerne, hvorefter der opnås en øget beskyttelse mod udvisning ved dom, jo længere tid udlændingen har opholdt sig lovligt her i landet, eller hvis udlændingen har opholdstilladelse som flygtning.

Efter udlændingelovens § 22, nr. 4-6, kan en udlænding således – uanset varigheden af den pågældendes ophold her i landet og uanset, om den pågældende har opholdstilladelse som flygtning – udvises, hvis den pågældende for en af de nævnte kriminalitetsformer, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

6.1. Særskilt udvisningshjemmel ved børnebortførelse og unddragelse af forældremyndigheden, jf. straffelovens § 215

Straffelovens § 261 vedrører straf for frihedsberøvelse.

Efter straffelovens § 261, stk. 1, straffes den, som berøver en anden friheden, med fængsel indtil 4 år. Sker frihedsberøvelsen for vindings skyld, eller har frihedsberøvelsen været langvarig eller bestået i, at nogen uberettiget holdes i forvaring som sindssyg eller mentalt retarderet eller bringes i fremmed krigstjeneste eller i fangenskab eller anden afhængighed i fremmed land, er straffen fængsel fra 1 til 12 år, jf. straffelovens § 261, stk. 2.

Straffelovens § 215 indeholder en særlig bestemmelse vedrørende unddragelse af forældremyndigheden og børnebortførelser. Det fremgår således af straffelovens § 215, stk. 1, at den, som unddrager en person under 18 år forældres eller anden rette vedkommendes myndighed eller forsorg eller bidrager til, at han unddrager sig sådan myndighed eller forsorg, straffes efter reglerne i straffelovens § 261. Efter straffelovens § 215, stk. 2, straffes på samme måde den, der ulovligt fører barnet ud af landet.

Højesteret har ved dom af 25. august 2003 (Ufr 2003.2382) taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt der kan ske udvisning af en udlænding som følge af overtrædelse af straffelovens § 215, jf. § 261. Tiltalte var ved byret og landsret fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1 og 2, jf. § 261, stk. 2, og udvist i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 6. Højesteret frifandt tiltalte for udvisning, og udtalte bl.a. i dommen, at tiltalte ikke var dømt for overtrædelse af straffelovens § 261, stk. 2, hvorfor der ikke var hjem-

mel i udlændingelovens § 22, nr. 6, til at udvise tiltalte.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en henvisning til straffelovens § 215 i udlændingelovens § 22, nr. 6, således at der tilvejebringes klar hjemmel i udlændingeloven til at udvise udlændinge, der dømmes for børnebortførelse eller unddragelse af forældremyndigheden, jf. straffelovens § 215, uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset, om udlændingen har opholdstilladelse som flygtning.

Da regeringen ser med den største alvor på den type forbrydelser, der er omfattet af straffelovens § 215 – børnebortførelser og unddragelse af forældremyndigheden – foreslås det, at den udvidede udvisningshjemmel i udlændingelovens § 22, nr. 6, skal gælde i alle tilfælde, hvor der dømmes for overtrædelse af straffelovens § 215, og således ikke kun i de tilfælde, hvor der dømmes for overtrædelse af straffelovens § 215 efter reglerne i straffelovens § 261, stk. 2.

Der henvises til lovforslaget § 1, nr. 4.

6.2. Særskilt udvisningshjemmel ved menneskehandel, jf. straffelovens § 262 a

Straffelovens § 262 a vedrører straf for menneskehandel.

Efter straffelovens § 262 a, stk. 1, straffes for menneskehandel med fængsel indtil 8 år den, der rekrutterer, transporterer, overfører, huser eller efterfølgende modtager en person, hvor der anvendes eller har været anvendt ulovlig tvang efter straffelovens § 260, frihedsberøvelse efter straffelovens § 261, trusler efter straffelovens § 266, retsstridig fremkaldelse, bestyrkelse eller udnyttelse af en vildfarelse eller anden utilbørlig fremgangsmåde med henblik på udnyttelse af den pågældende ved kønslig usædelighed, tvangsarbejde, slaveri eller slaverilignende forhold eller fjernelse af organer.

Efter straffelovens § 262 a, stk. 2, straffes på samme måde den, der med henblik på udnyttelse af den pågældende ved kønslig usædelighed, tvangsarbejde, slaveri eller slaverilignende forhold eller fjernelse af organer rekrutterer, transporterer, overfører, huser eller efterfølgende modtager en person under 18 år eller yder betaling eller anden fordel for at opnå samtykke til udnyttelsen fra en person, som har myndighed over den forurettede, og den, der modtager sådan betaling eller anden fordel.

Bestemmelsen i straffelovens § 262 a blev indført i straffeloven ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 om ændring af straffeloven, retsplejeloven og færdselsloven (Skærpe af straffen for voldtægt, vold, uagtsomt manddrab, uagtsom betydelig legemsbeskadigelse,

forsætlig fareforvoldelse, biltyveri, grov forstyrrelse af ro og orden, menneskesmugling og menneskehandel m.v.).

Det foreslås, at der indføres en henvisning til straffelovens § 262 a i udlændingelovens § 22, nr. 6, således at der tilvejebringes hjemmel i udlændingeloven til at udvise udlændinge, der dømmes for menneskehandel, jf. straffelovens § 262 a, uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset, om udlændingen har opholdstilladelse som flygtning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4.

6.3. Særskilt udvisningshjemmel over for udlændinge, der dømmes for at tvinge nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, jf. straffelovens §§ 260 og 266

Det er regeringens holdning, at det frie valg, beskyttelsen af den enkelte og ligestillingen mellem kvinder og mænd skal respekteres. Det betyder bl.a., at alle unge uanset etnisk tilhørsforhold skal have mulighed for selv at vælge deres ægtefælle.

Regeringen har på den baggrund – ved siden af den lovgivningsmæssige indsats på ægtefællesammenføringsområdet – iværksat en række initiativer vedrørende bekæmpelse af tvangsægteskaber, tvangslignende ægteskaber og arrangerede ægteskaber, som indgås mod eget ønske.

Regeringens seneste tiltag på området er udmøntet i lov nr. 1204 af 27. december 2003 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring og styrket indsats mod ægteskaber, der indgås mod eget ønske). For en nærmere gennemgang af de ved loven vedtagne ændringer af udlændingelovens § 9, stk. 8, om ægteskaber, der indgås mod eget ønske, og de forudgående tiltag mod sådanne ægteskaber henvises til lovforslag nr. L 6 af 8. oktober 2003, jf. Folketingstidende 2003/2004, Tillæg A, s. 46.

Efter straffelovens § 260 straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år for ulovlig tvang den, som ved vold eller ved trussel om vold, om betydelig skade på gods, om frihedsberøvelse eller om at fremsætte usand sigtelse for strafbart eller ærerørigt forhold eller at åbenbare privatlivet tilhørende forhold tvinger nogen til at gøre, tåle eller undlade noget, eller ved trussel om at anmelde eller åbenbare et strafbart forhold eller om at fremsætte sande ærerørigt beskyldninger tvinger nogen til at gøre, tåle eller undlade noget, for så vidt fremtvingelsen ikke kan anses tilbørlig begrundet ved det forhold, som truslen angår.

Efter straffelovens § 266 straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år den, som på en måde, der er egnet til hos nogen at fremkalde alvorlig frygt for eget eller

andres liv, helbred eller velfærd, truer med at foretage en strafbar handling.

I tilfælde, hvor tvangen kan henføres til konkrete handlinger – f.eks. trussel om vold eller trussel på livet – kan det forhold, at nogen tvinges til at indgå ægteskab, efter omstændighederne falde ind under de nævnte straffebestemmelser.

Regeringen ønsker at sende yderligere et signal om, at det danske samfund ikke tolererer, at unge i Danmark presses til at indgå ægteskaber, som de ikke ønsker.

Det foreslås således, at der indføres en særskilt adgang til, at en herboende udlænding, der idømmes ubetinget frihedsstraf efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, kan udvises af Danmark.

Da regeringen ser med den største alvor på det forhold, at nogen tvinges til at indgå ægteskab mod eget ønske, foreslås en tilsvarende udvidet adgang til udvisning ved dom som i de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 22, nr. 4-6.

Efter forslaget kan der således ske udvisning af en herboende udlænding, der idømmes ubetinget frihedsstraf efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, uanset varigheden af den pågældendes ophold i Danmark og uanset den pågældendes opholdsgrundlag.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5 og 6.

Der foreslås endvidere et udvidet anvendelsesområde for udlændingelovens § 26, stk. 2, således at de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn vedrørende bl.a. udlændingens tilknytning til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt kun undtagelsesvis skal føre til undladelse af udvisning ved dom for overtrædelse af straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7.

7. Præcisering af systemet for beregning af kontante ydelser til asylansøgere m.v. og afskæring af klageadgang til integrationsministeren

Folketinget vedtog den 24. april 2003 regeringens lovforslag nr. L 157 af 29. januar 2003 om ændring af udlændingeloven (Reform af aktiverings- og undervisningsindsatsen over for voksne asylansøgere m.v. og af systemet vedrørende udbetaling af kontante ydelser til asylansøgere m.v.), jf. herved Folketingstidende 2002/2003, Tillæg C, s. 342.

Lovforslaget, der trådte i kraft den 1. juli 2003 som lov nr. 292 af 30. april 2003, indebar bl.a. en udtrykkelig lovregulering i udlændingelovens § 42 b af den gennem en årrække oparbejdede – men ikke-lovfæstede – praksis for udbetaling af kontante enkelttydelser til asylansøgere m.v.

Lovændringen indebar i den forbindelse en grundlæggende ændring af ydelsessystemet for asylansøgere m.v. De tidligere kostpenge og tøj- og lommepenge blev således ved lovændringen opdelt i henholdsvis en grundydelse og en tillæggydelse. De tidligere separate satser for børn og unge blev samtidig erstattet med et forsørgertillæg, herunder et nedsat forsørgertillæg, til asylansøgere, der har forsørgelsespligt for børn under 18 år.

Endvidere blev beregningssystemet ændret, bl.a. således at den dagsats, hvorefter størrelsen af de forskellige kontante ydelser beregnes, nu for visse af ydelserne (forsørgertillægget og tillæggydelsen) afhænger af, hvilken fase i asylprocessen udlændingen befinder sig i. Dagssatserne i den indledende fase 1 (Dublinfasen), hvor det endnu ikke er afklaret, hvorvidt Danmark er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes asylansøgning, og i fase 3 (udsendelsesfasen), hvor udlændingen er i udsendelsesposition som følge af endeligt afslag på asyl m.v. eller afgørelse om udsendelse efter Dublin-konventionen, er således lavere end i fase 2 (registreringsfasen), hvor udlændingen er registreret som asylansøger og har en ansøgning om asyl i Danmark under behandling.

Dagsatsen for grundydelsen er uafhængig af fase-skift, men afhænger af, hvorvidt udlændingen her i landet er samlevende med en ægtefælle eller samlever, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 2. Udlændinge, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, får ikke udbetalt grundydelse, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1.

Dagsatsen for forsørgertillæg, der udbetales pr. barn og højest for to børn pr. familie, ændres ved familiens overgang fra en fase til en anden og varierer afhængig af, om familien er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 3-5.

Dagsatsen for nedsat forsørgertillæg, der udbetales pr. barn udover to børn og højest for to børn pr. familie, er derimod en fast sats, der er uafhængig af faseskift. Nedsat forsørgertillæg udbetales dog ikke til udlændinge, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 6.

Dagsatsen for tillæggydelsen ændres ved faseskift, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 10, og udbetales kun

i det omfang, udlændingen overholder den med indkvarteringsoperatøren indgåede kontrakt vedrørende undervisning og aktivering, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 11, jf. § 42 c.

Beløbene for de enkelte ydelser fremgår udtrykkeligt af udlændingelovens § 42 b og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. § 42 b, stk. 12.

De periodiske udbetalinger, der beregnes ud fra dagsatserne i udlændingelovens § 42 b, afhænger således af den samlede status i udlændingens sag, dvs. fase, familieforhold, indkvarteringssted og opfyldelse af den med indkvarteringsoperatøren indgåede kontrakt.

Udlændingestyrelsen dækker udgifterne til kontante ydelser til asylansøgere m.fl. Den fysiske udbetaling varetages dog af indkvarteringsoperatøren.

Grundydelsen, forsørgertillægget og det nedsatte forsørgertillæg forudbetales som udgangspunkt hver 14. dag, og tillæggydelsen bagudbetales som udgangspunkt hver 14. dag, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 7 og 8.

Udbetalingssystemet administreres i praksis således, at ydelserne udbetales på torsdage i lige uger. Hvorvidt en ydelse skal udbetales – og i så fald efter hvilken sats – afgøres på baggrund af den samlede status i udlændingens sag (fase, kontraktopfyldelse, m.v.) på en fastsat skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen. Skæringsdatoen er fastsat til mandag aften i lige uger. Baggrunden herfor er, at overførsel af penge fra Udlændingestyrelsen til indkvarteringsoperatørerne, som varetager den fysiske udbetaling af ydelserne, tager to dage. Pengene skal således – efter beregningen mandag aften – frigives fra Udlændingestyrelsens konto og overføres til indkvarteringsstedernes konti, hvorefter den lokale bank skal optælle og udbetale pengene, som afhentes af indkvarteringsstedet dagen før udbetalingen.

For så vidt angår de forudbetalte ydelser – grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg – ligger skæringsdatoen således tre dage før begyndelsen af den periode, som ydelserne skal dække.

For så vidt angår den bagudbetalte tillæggydelse, hvis udbetaling – udover hvilken fase udlændingen befinder sig i – afhænger af, i hvilket omfang udlændingen har opfyldt den med indkvarteringsoperatøren indgåede kontrakt om undervisning og aktivering, er den periode, der lægges til grund for beregningen (den såkaldte optjeningsperiode), forskudt en uge. Der forløber således en uge fra afslutningen af optjeningsperioden, til udbetaling af ydelsen rent faktisk finder sted. Baggrunden for denne forskydning er, at ind-

kvarteringsoperatørerne skal have tid til at beregne, i hvilket omfang asylansøgeren har opfyldt sin kontrakt og dermed skal have udbetalt tillægsydelse, ligesom disse oplysninger skal indrapporteres til Udlændingestyrelsens elektroniske ydelsesberegningssystem inden skæringsdatoen.

Ved den anvendte ydelsesberegningsskema sker en fastfrysning af den samlede sagsstatus på skæringsdatoen med henblik på udbetaling af ydelserne. Hverken de forudbetalte ydelser eller tillægsydelsen efterreguleres i relation til eventuelle ændringer i udlændingens sagsstatus, der sker efter skæringsdatoen. Det har endvidere ikke betydning for dagsatsen for tillægsydelsen, om udlændingen i optjeningsperioden forud for skæringsdatoen har skiftet fase eller i øvrigt ændret sagsstatus. Afgørende for beregningen af alle ydelser er alene udlændingens sagsstatus på skæringsdatoen.

Fastsættelse af en skæringsdato for såvel forudbetalte som bagudbetalte ydelser har i praksis været en nødvendig forudsætning for administrationen, herunder IT-understøttelsen, af de ændrede regler for udbetaling af kontante ydelser.

Da det er regeringens opfattelse, at principperne for udbetaling af kontante ydelser til asylansøgere udtrykkeligt bør fremgå af udlændingeloven, foreslås det, at det i udlændingeloven præciseres, at Udlændingestyrelsen ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen bestemmer, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, og efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægsydelse.

Det foreslås endvidere præciseret, at der ikke for så vidt angår ændringer i sagsstatus efter skæringsdatoen kan finde efterregulering sted, ligesom faseskift m.v. i den for tillægsydelsen forudgående optjeningsperiode eller i perioden frem til skæringsdatoen ikke kan føre til regulering af ydelsen.

Formålet med den foreslåede præcisering af beregningsskemaet i udlændingelovens § 42 b er at undgå usikkerhed – blandt asylansøgere og andre – om grundlaget for asylansøgers kontante enkeltbetalinger, således at det klart fremgår af udlændingeloven, at beregningen af kontante ydelser til asylansøgere m.fl. sker på grundlag af fastsatte skæringsdatoer, og at ydelserne ikke reguleres som følge af faseskift m.v. efter skæringsdatoen eller for så vidt angår tillægsydelsen som følge af faseskift m.v. i optjeningsperioden.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 12, 15, 17 og 19.

Efter udlændingelovens § 46, stk. 2, kan Udlændingestyrelsens afgørelser, bortset fra de i bestemmelsen udtrykkeligt nævnte afgørelser, påklages til integrationsministeren.

Med de foreslåede ændringer af udlændingelovens § 42 b, jf. ovenfor, præciseres det i udlændingeloven, at Udlændingestyrelsen ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen bestemmer, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt kontante ydelser, at ydelserne ikke reguleres som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen, og at tillægsydelsen endvidere ikke reguleres som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen.

Med disse præciseringer vil de helt generelle og objektive kriterier, som ligger til grund for Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende ydelsesberegningen, fremgå udtrykkeligt af udlændingeloven.

Det foreslås i den forbindelse, at adgangen til at påklage Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende udbetaling af kontante ydelser til asylansøgere til integrationsministeren afskæres.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 29.

8. Afskæring af adgangen til kontante ydelser til asylansøgere i åbenbart grundløs haster-proceduren (ÅGH-proceduren)

Efter udlændingelovens § 42 b, stk. 1, får en udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2 (asylansøgere m.fl.), udbetalt grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Det følger af udlændingelovens § 42 b, stk. 2, at grundydelsen i 2003-beløb pr. dag udgør 40,71 kr., dog kun 32,23 kr. for udlændinge, der her i landet samlever i ægteskab eller samlivsforhold.

Efter udlændingelovens § 42 b, stk. 3, får en udlænding, der modtager grundydelse, eller som er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, udbetalt et forsørgertillæg pr. barn, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn. Der kan højst udbetales to nedsatte forsørgertillæg pr. familie.

Det følger af udlændingelovens § 42 b, stk. 4, at forsørgertillægget i 2003-beløb for udlændinge i fase 2 (registreringsfasen), hvor udlændingen er registreret som asylansøger og har en ansøgning om asyl i Danmark under behandling, pr. dag udgør 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Det følger endvidere af udlændingelovens § 42 b, stk. 5, at forsørgertillægget i 2003-beløb for udlændinge i fase 1 (Dublinfasen), hvor det endnu ikke er afklaret, hvorvidt Danmark er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes asylansøgning, og fase 3 (udsendelsesfasen), hvor udlændingen er i udsendesposition som følge af endeligt afslag på asyl m.v. eller afgørelse om udsendelse efter Dublin-konventionen, pr. dag udgør 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Efter udlændingelovens § 42 b, stk. 6, udgør nedsat forsørgertillæg i 2003-beløb pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Efter udlændingelovens § 42 b, stk. 8, får en udlænding, som har overholdt den med indkvarteringsoperatøren indgåede kontrakt om aktivering og undervisning, jf. udlændingelovens § 42 c, udbetalt en tillæggydelse. Det følger endvidere af udlændingelovens § 42 b, stk. 9, at i tilfælde, hvor udlændingen er uledsaget og under 18 år eller under 18 år og ikke betragtet som hørende til en af eller begge sine forældres familie, får den pågældende udbetalt en tillæggydelse. Det følger af udlændingelovens § 42 b, stk. 10, at tillæggydelsen i 2003-beløb for asylansøgere i fase 2 (registreringsfasen) pr. dag udgør 23,75 kr., og at tillæggydelsen for udlændinge i fase 1 (Dublinfasen) og fase 3 (udsendelsesfasen) pr. dag udgør 6,79 kr.

Grundydelsen og det nedsatte forsørgertillæg, der alene udbetales til udlændinge indkvarteret på indkvarteringssteder uden en vederlagsfri bespisningsordning, forudsættes at dække udlændingens og dennes børns udgifter til kost. Dagsstatsen er den samme, uanset hvilken fase udlændingen befinder sig i.

Forsørgertillægget forudsættes både at dække udlændingens udgifter til barnets kost og udlændingens udgifter til barnets tøj m.v. og lommepege. Forsørgertillægget svarer således beløbsmæssigt til en

grundydelse for udlændinge, der ikke her i landet samlever i ægteskab eller samlivsforhold, og en tillæggydelse. Forsørgertillægget udbetales med forskellig dagsstats afhængig af, om udlændingen er indkvarteret på et indkvarteringssted med eller uden en vederlagsfri bespisningsordning, og afhængig af, hvilken fase udlændingen befinder sig i. Nyindrejste asylansøgere får først udbetalt forsørgertillæg ved den første ordinære udbetaling efter den pågældendes indkvartering i Center Sandholm.

Tillæggydelsen, der udbetales, uanset om udlændingen er indkvarteret på et indkvarteringssted med eller uden en vederlagsfri bespisningsordning, forudsættes at dække udlændingens udgifter til tøj m.v. og lommepege. Tillæggydelsen udbetales med forskellig dagsstats afhængig af, hvilken fase udlændingen befinder sig i.

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs (åbenbart grundløs-procedure eller ÅG-procedure).

Siden efteråret 1994 er visse asylansøgninger som led i en administrativ opstramning af sagsbehandlingen i asylsager blevet behandlet særligt hurtigt efter den såkaldte åbenbart grundløs haster-procedure (ÅGH-proceduren). Udlændingestyrelsen igangsatte dengang i samarbejde med Rigspolitichefen og Dansk Flygtningehjælp en særlig hurtig sagsbehandling i åbenbart grundløse asylsager vedrørende statsborgere fra visse østeuropæiske lande. Der henvises herved til de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 85 af 30. november 1994, afsnit 3.2, side 14, jf. Folketings-tidende 1994/1995, Tillæg A, s. 895. Ordningen er siden udvidet til at omfatte asylansøgere fra en række andre lande, jf. nedenfor.

Sagsbehandlingstiden for asylsager, som behandles i ÅGH-proceduren, er betydeligt lavere end for andre asylsager, herunder sager, der behandles i den sædvanlige ÅG-procedure.

Foreløbige tal fra Udlændingestyrelsen viser således, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i Udlændingestyrelsen for asylsager omfattet af ÅGH-proceduren for de første tre kvartaler af 2003 var ni dage. For et retvisende billede af den samlede periode, en asylansøger i ÅGH-proceduren kan opholde sig her i landet, skal dog tillægges et antal dage til behandling af en eventuel ansøgning om humanitær opholdstilladelse, herunder til eventuel indhentelse af lægelige oplysninger, samt et antal dage for Rigspolitiet til at få

iværksat udsendelse af den pågældende, såfremt vedkommende ikke udrejser frivilligt.

ÅGH-proceduren omfatter alene asylansøgere fra såkaldt sikre oprindelseslande, dvs. asylansøgere, hvor der alene på baggrund af de pågældendes nationalitet må antages at være en meget stærk forhåndsformodning for, at de pågældende ikke opfylder betingelserne for at kunne meddeles asyl her i landet. De pågældende bliver således allerede på baggrund af deres nationalitet udtaget til denne procedure.

Det er endvidere en betingelse for denne særligt hurtige sagsbehandling, at der ikke må være generelle udsendelsehindringer til hjemlandet. Baggrunden herfor er bl.a., at asylsager i ÅGH-proceduren – af hensyn til en så hurtig behandling af sagen som muligt – som altovervejende udgangspunkt ikke behandles i Dublin-proceduren, hvor det søges afklaret, om et andet EU-land er ansvarligt for at behandle asylansøgningen, hvorfor Danmark automatisk bliver ansvarlig for den pågældende asylansøger.

De asylansøgere, der på baggrund af nationalitet automatisk udtages til behandling i ÅGH-proceduren, er for tiden statsborgere fra de nordiske lande, Vesteuropa, de baltiske lande, USA, Canada, Australien, New Zealand, Rusland, Polen, Bulgarien, Rumænien, Tjekkiet, Ungarn, Slovakiet, Mongoliet, Benin, Ghana, Niger, Tanzania, Senegal og Japan. For så vidt angår Rusland er der dog efter en konkret vurdering en række undtagelser. For eksempel udtages etniske tjekjenere, russiske jøder og personer med politiske aktiviteter, der oplyser at have været udsat for gentagne overgreb fra myndighedernes side, ikke til behandling efter ÅGH-proceduren. For så vidt angår Senegal opereres med den konkrete undtagelse, at medlemmer af Mouvement des Forces Democratiques des Casamance (MFDC) ikke udtages til behandling efter ÅGH-proceduren.

Hovedparten af de udlændinge, hvis asylsag behandles i ÅGH-proceduren, er indkvarteret i Center Sandholm, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. De pågældende har således efter de gældende regler alene mulighed for at få udbetalt kontante ydelser i form af tillægssydelse og forsørgertillæg, og for forsørgertillæggets vedkommende alene efter en dagsats, der svarer til dagsatsen for tillægssydelsen i den pågældende fase. Der er som følge af den vederlagsfri bespisningsordning ikke grundlag for dækning af udgifter til kost, hvorfor der ikke udbetales grundydelse og nedsat forsørgertillæg til de pågældende.

I enkelte tilfælde er udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse behandles i ÅGH-proceduren, dog ikke indkvarteret i Center Sandholm. Uledsagede

mindreårige asylansøgere indkvarteres således som udgangspunkt på andre nærmere bestemte indkvarteringssteder, uanset efter hvilken procedure de pågældendes ansøgning om asyl behandles. Denne gruppe udlændinge oplever således ikke efter de gældende regler nogen form for indskrænkning i adgangen til kontante ydelser, selv om deres asylansøgning behandles efter ÅGH-proceduren.

ÅGH-proceduren anvendes bl.a. med henblik på at forsøge at nedbringe antallet af udlændinge, der uden nogen asylrelateret grund indrejser i Danmark og indgiver en asylansøgning.

Regeringen finder det uhensigtsmæssigt, at asylansøgere, hvis ansøgning behandles efter ÅGH-proceduren, og om hvem der ofte er en formodning for, at de pågældende alene kommer til Danmark og søger om asyl med henblik på at opnå kontante fordele, efter de gældende regler har mulighed for at opnå kontante ydelser, ud over hvad der måtte være nødvendigt til dækning af rene kostudgifter.

Ved at udnytte asylsystemet kan de pågældende – som følge af de gældende regler om kontante ydelser til asylansøgere – opnå kontante ydelser i Danmark bl.a. i form af lommepenge (tillægssydelse) på trods af et åbenbart manglende asylgrundlag. De pågældende har således mulighed for at udnytte de danske regler om hjælp til personer, der er flygtet fra deres hjemland, og har derved fortsat en vis motivation til at komme her til landet og indgive en åbenbart grundløs ansøgning om asyl, som de danske udlændingemyndigheder er forpligtet til at anvende ressourcer på at behandle.

Regeringen foreslår på den baggrund, at udlændinge, hvis asylansøgning er udtaget til behandling i ÅGH-proceduren, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, fremover ikke får udbetalt nogen form for kontante ydelser.

Regeringen foreslår endvidere, at sådanne udlændinge, der er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespisningsordning, fremover ikke kan få udbetalt ydelser til dækning af andet end kostudgifter.

Forslaget indebærer, at udlændinge, hvis asylansøgning er udtaget til behandling i ÅGH-proceduren, ikke kan modtage tillægssydelse, uanset om de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted med eller uden en vederlagsfri bespisningsordning. De pågældende udlændinge kan endvidere alene modtage grundydelse og eventuelt forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, hvis de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespis-

ningsordning. Forsørgertillægget udgør i så fald et beløb, der svarer til grundydelsens beløb.

Da udlændinge, hvis asylsag behandles i ÅGH-proceduren, for hovedpartens vedkommende er indkvarteret i Center Sandholm, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, indebærer forslaget, at udlændinge, hvis asylsag behandles i ÅGH-proceduren, for hovedpartens vedkommende ikke vil modtage nogen form for kontante ydelser.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 13, 14, 16, 18, 20 og 22.

9. Præcisering af, at Udlændingestyrelsens afgørelser om udsendelse efter udlændingelovens § 32 a ikke kan påklages til Integrationsministeriet

Efter udlændingelovens § 32 a skal afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 (asyl) eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31.

Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46, stk. 2, fastsætter, hvilke af Udlændingestyrelsens afgørelser der ikke kan påklages til integrationsministeren. Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 32 a er ikke nævnt i udlændingelovens § 46, stk. 2.

En afgørelse om udsendelse i medfør af udlændingelovens § 32 a anses for accessorisk til asylafgørelsen. Det fremgår således af ordlyden i udlændingelovens § 32 a, at afslag på asyl tillige skal *indeholde* afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes.

Udlændingelovens systematik og forarbejder bygger på det princip, at asylsager behandles af Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, og at integrationsministeren ikke har nogen kompetence i asylsager.

Integrationsministeriet har på den baggrund i praksis antaget, at Udlændingestyrelsens afgørelser om udsendelse i sager vedrørende afslag på asyl, jf. udlændingelovens § 32 a, ikke kan påklages til ministeriet som led i det almindelige over/underordningsforhold, uanset at afgørelser efter udlændingelovens § 32 a ikke er nævnt i udlændingelovens § 46, stk. 2. Dette gælder såvel de afgørelser om udsendelse, som træffes i asylsager, der kan påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, som de afgørelser om udsendelse, som træffes i asylsager, der afgøres i åbenbart grundløs-proceduren uden klageadgang til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 b.

Folketingets Ombudsmand har i en udtalelse af 25. juni 2003 behandlet dette spørgsmål i en konkret sag

uden at finde tilstrækkeligt grundlag for at kritisere Integrationsministeriets opfattelse. Folketingets Ombudsmand har imidlertid anført, at afskæring af en rekursadgang fra en underordnet myndighed til en overordnet myndighed antages at kræve udtrykkelig lov-hjemmel, og har på den baggrund henstillet, at udlændingeloven præciseres, således at det udtrykkeligt fremgår, at Udlændingestyrelsens afgørelse om udsendelse i sager vedrørende afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren ikke kan påklages til ministeriet.

Det foreslås på den baggrund præciseret i udlændingeloven, at Udlændingestyrelsens afgørelser om udsendelse i asylsager, jf. udlændingelovens § 32 a, ikke kan påklages til integrationsministeren.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 28 og 32.

10. Økonomiske og administrative konsekvenser af lovforslaget

På Integrationsministeriets område skønnes lovforslaget på visse områder at indebære en administrativ- og økonomisk lettelse, hvorimod lovforslaget på andre områder skønnes at indebære en administrativ- og økonomisk belastning.

Lovforslaget skønnes således at indebære en administrativ lettelse som følge af en forventet reduktion i tilgangen af førstegangsvisumansøgninger til Udlændingestyrelsen, herunder som følge af præciseringen og udvidelsen af de danske repræsentationers kompetence til at afvise en visumansøgning og til at meddele visum, jf. afsnit 4.2. og 4.3.

Lovforslaget skønnes endvidere at indebære en vis administrativ lettelse som følge af den forenkling af visumpraksis, der følger af forslaget om ophør af den særlige praksis om visum på grund af en såkaldt særlig anledning, idet Udlændingestyrelsen ikke længere skal vurdere, om der kan gives visum på grund af en særlig anledning, jf. afsnit 2.2.1.

Den foreslåede ændring af praksis for forlængelse af et visum, der indebærer et ophør af den almindelige adgang til at få forlænget retten til ophold her i landet efter udlændingelovens § 4 b – bortset fra EF- og EØS-statsborgere og disses familiemedlemmer – således at et visum kun kan forlænges i op til seks måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, eller hvis en ægtefælle eller fast samlever, der på indrejsetidspunktet er mindst 23 år og seks måneder, og hvor den herboende ægtefælle eller faste samlever mindst har samme alder, indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring, skønnes ligeledes at indebære en administrativ lettelse som følge af en forventet nedgang

i tilgangen af forlængelsessager til Udlændingestyrelsen.

Forslaget om økonomisk sikkerhedsstillelse skønnes modsat at indebære, at Udlændingestyrelsen pålægges en øget administrativ opgave i forbindelse med visumsagsbehandlingen. Udlændingestyrelsen skal således bl.a. i visse sager undersøge, om en herboende reference vil stille en økonomisk sikkerhed, og i bekræftende fald om sikkerhedsstillelsen opfylder kravene herfor, ligesom styrelsen får sagsbehandling i forbindelse med henholdsvis frigivelse og indrivelse af et beløb, der er stillet som økonomisk sikkerhed.

Lovforslaget indebærer herudover en række ændringer i relation til Udlændingestyrelsens behandling af visumansøgninger, der skønnes at medføre et øget ressourceforbrug, herunder som følge af forslaget om, at en herboende reference kan pålægges at give møde hos styrelsen eller politiet med henblik på identifikation.

Lovforslaget skønnes endvidere at indebære et behov for implementering af systemændringer, herunder ændringer af ansøgningskemaer m.v.

Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser, jf. ovenfor, afholdes inden for Integrationsministeriets rammer.

For så vidt angår vurderingen af de økonomiske og administrative konsekvenser af lovforslaget på Udenrigsministeriets område, er det Udenrigsministeriets vurdering, at forslaget ikke vil have økonomiske konsekvenser for udenrigstjenesten.

11. Erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser af lovforslaget og lovforslagets administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at medføre erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser eller administrative konsekvenser for borgerne.

12. Ligestillingsmæssige konsekvenser af lovforslaget

Lovforslaget forventes at medføre ligestillingsmæssige konsekvenser for så vidt angår den foreslåede indsættelse af udlændingelovens § 22, nr. 7, vedrørende udvisning under henvisning til, at den pågældende er dømt efter straffeloven for at have tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, og afsnit 6.3. Bestemmelsen vil således bidrage til bekæmpelse af det pres, der navnlig udøves over for unge kvinder med etnisk minoritetsbaggrund til at indgå ægteskab mod deres eget ønske.

13. Forholdet til EU-retten

Ved Amsterdam-traktaten, der trådte i kraft den 1. maj 1999, er Schengenreglerne blevet integreret i Den Europæiske Union. Dette er sket i form af en protokol knyttet som bilag til Traktaten om Den Europæiske Union og Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Af protokollens artikel 2 fremgår det, at Schengenreglerne, der nærmere er defineret i et bilag til protokollen, fra datoen for Amsterdam-traktatens ikrafttræden er gældende for EU-landene bortset fra Irland og Storbritannien. For Danmarks, Finlands og Sveriges vedkommende følger det dog af artikel 2, stk. 2, at Schengenreglerne først skulle være gældende fra den dato, som Rådet beslutter med enstemmighed blandt Schengenmedlemslandene. Endvidere fremgår det af protokollens artikel 6, at Island og Norge deltager som associeret i gennemførelsen af Schengenreglerne i EU.

Den 1. december 2000 traf Rådet afgørelse om en fuldstændig gennemførelse af Schengenreglerne i forhold til Danmark og de øvrige nordiske lande med virkning fra den 25. marts 2001, dog således at reglerne vedrørende Schengeninformationssystemet allerede blev bragt i anvendelse i forhold til de nordiske lande med virkning fra den 1. januar 2001.

Det vurderes, at lovforslaget falder inden for rammerne af Schengenreglerne.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 2, stk. 3, således at det præciseres, at alle udlændingelovens regler kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 1.

Lovforslaget berører ikke de særlige regler om adgangen til indrejse og ophold her i landet for udlændinge omfattet af EF-reglerne, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, og berører endvidere ikke disse udlændinges adgang til at få forlænget retten til ophold her i landet efter udlændingelovens § 4 b i op til i alt seks måneder med henblik på besøg hos herboende familiemedlemmer, jf. afsnit 2.5.

14. Hørte myndigheder m.v.

Lovforslaget har været sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Amnesty International, Amtsrådsforeningen, Beredskabsstyrelsen, Brovst kommune, Bygge-, Anlægs- og Trækartellet, Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Handel og Service, Dansk Industri, Dansk Landbrug, Dansk Retspolitisk Forening,

Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Flygtningenævnet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Statsamtmand, Foreningen af Statsamtsjurister, Frederiksberg Kommune, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, Handel, Transport og Serviceerhvervene, Hanstholm Kommune, HK/Danmark, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, KL, Køben-

havns Byret, Københavns Kommune, Landbrugsrådet, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen "Et barn To forældre", Landsorganisationen i Danmark, Mellemløbeligt Samvirke, POEM, Politidirektøren i København, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, præsidenterne for Østre og Vestre landsret, retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Rådet for Etniske Minoriteter, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, Specialarbejderforbundet i Danmark samt UNHCR.

15. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindredgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Nej
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Nej
Miljømæssige konsekvenser	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for borgerne	Nej	Nej
Forholdet til EU-retten	<p>Det vurderes, at lovforslaget falder inden for rammerne af Schengenreglerne.</p> <p>Det foreslås at ændre udlændingelovens § 2, stk. 3, således at det præciseres, at alle udlændingelovens regler kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 1.</p> <p>Lovforslaget berører ikke de særlige regler om adgangen til indrejse og ophold her i landet for udlændinge omfattet af EF-reglerne, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, og berører endvidere ikke disse udlændinges adgang til at få forlænget retten til ophold her i landet efter udlændingelovens § 4 b i op til i alt seks måneder med henblik på besøg hos herboende familiemedlemmer, jf. afsnit 2.5.</p>	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til nr. 2

Til § 1

Til nr. 1

Der er tale om en lovteknisk præcisering af, at ikke alene bestemmelserne i udlændingelovens kapitel 3-5, men bestemmelserne i hele udlændingeloven kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang, det er foreneligt med disse regler.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 4 udstedes visum i medfør af Schengenkonventionens artikel 12, jf. artikel 15, til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

Med henblik på at kunne udstede visum i videre omfang foreslås det i § 4, stk. 2, at udstedelse af visum efter bestemmelsen kan betinges af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr.

Den herboende reference er den person, som visumansøgeren i forbindelse med udfyldelse af visumansøgningen oplyser at skulle besøge.

Den økonomiske sikkerhed skal stilles i form af en anfordringsgaranti stillet af et pengeinstitut, jf. bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 6.

Den foreslåede bestemmelse kan kun finde anvendelse, hvis visumansøgeren er statsborger i et land, der placeres i immigrationslandegruppen, da det alene er hensigten at lempe visumpraksis over for denne gruppe udlændinge, hvilket skal ske ved at tillægge det væsentlig betydning ved vurderingen af immigrationsrisikoen, at en herboende reference er villig til at stille økonomisk sikkerhed, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.2. Herved vil flere udlændinge fra lande, der placeres i immigrationslandegruppen, få mulighed for at få visum.

Det er derimod ikke hensigten at lempe visumpraksis over for udlændinge fra lande, der placeres i asyllandegruppen. Udstedelse af visum kan derfor ikke betinges af økonomisk sikkerhedsstillelse i disse tilfælde.

Det er endvidere ikke hensigten at ændre visumpraksis over for udlændinge fra lande, der placeres i turistlandegruppen, hvis statsborgere udgør ingen eller en meget ringe immigrationsrisiko, og som derfor i vidt omfang allerede i dag får visum. Udstedelse af visum kan således heller ikke betinges af økonomisk sikkerhedsstillelse i disse tilfælde.

For en beskrivelse af den nye landegruppeinddeling – indførelse af en asyllandegruppe, en immigrationslandegruppe og en turistlandegruppe – henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.1.

Udstedelse af visum kan fremover betinges af økonomisk sikkerhedsstillelse, hvis formålet med opholdet i Danmark er privatbesøg hos f.eks. familie eller venner. Visumudstedelse kan derimod fortsat ikke betinges af økonomisk sikkerhedsstillelse, hvis en udlænding ansøger om visum med henblik på forretningsbesøg, deltagelse i kulturelle arrangementer, sportsarrangementer, kongresser mv., eller hvis den pågældende skal på tjenesterejse.

Den foreslåede bestemmelse berører ikke de danske repræsentationers mulighed for at udstede bona fide visum. Det er således alene i forbindelse med behandlingen af visumansøgninger, som repræsentationerne

– efter en vurdering af immigrationsrisikoen, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.2. – forelægger for Udlændingestyrelsen, at det kan komme på tale at betinge visumudstedelse af økonomisk sikkerhedsstillelse.

Hvis visumansøgeren er statsborger i et land, der er placeret i immigrationslandegruppen, kan Udlændingestyrelsen betinge visumudstedelse af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr., uanset om den pågældende er statsborger i et land uden referencebegrænsning eller i et land med referencebegrænsning.

Udlændingestyrelsen kan dog ikke stille krav om økonomisk sikkerhedsstillelse i forbindelse med visumansøgninger fra ægtefæller, faste samlever, mindreårige børn og forældre. Udstedelse af visum til denne persongruppe kan således aldrig betinges af økonomisk sikkerhedsstillelse, uanset hvilket land den pågældende er statsborger i.

Kravet om økonomisk sikkerhedsstillelse skal stilles i forbindelse med behandlingen af visumansøgningen, og det er visumansøgerens civilstatus på tidspunktet for visumansøgningen, der er afgørende. I de tilfælde, hvor ansøgeren først efter indrejsen i Danmark etablerer samliv eller indgår ægteskab med den herboende reference eller en anden herboende person, vil udstedelsen af visummet således kunne have været betinget af, at den herboende reference har stillet økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr.

Udstedelse af visum kan ikke betinges af økonomisk sikkerhedsstillelse, hvis der foreligger ganske særlige grunde. Ganske særlige grunde vil være livstruende sygdom hos referencen, dødsfald, begravelse eller lignende. Der er tale om de samme ganske særlige grunde, som efter praksis kan begrunde visum til statsborgere af alle nationaliteter, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.2.2.

De foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3 og 4, angiver, i hvilke tilfælde enten en del af eller hele beløbet på 50.000 kr., som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed i forbindelse med visumansøgningen, forfalder til betaling.

Det foreslås således i § 4, stk. 3, 1. pkt., at hele beløbet på 50.000 kr. forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, jf. dog 2. pkt.

Det foreslås i § 4, stk. 3, 2. pkt., at halvdelen af beløbet forfalder til betaling, og det resterende beløb frigives, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum.

Hele beløbet på 50.000 kr. forfalder således til betaling, hvis visumansøgeren uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland i mere end en måned ud over visummets gyldighedsperiode, mens kun halvdelen af beløbet – 25.000 kr. – forfalder til betaling, og Udlændingestyrelsen frigiver de resterende 25.000 kr., hvis visumansøgeren uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland i op til en måned ud over visummets gyldighedsperiode, jf. dog nedenfor om den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, 3. pkt.

Udrejser visumansøgeren af Schengenområdet inden for visummets gyldighedsperiode, frigiver Udlændingestyrelsen hele beløbet.

Dokumentation for rettidig tilbagevenden – eller for tilbagevenden inden for en måned ud over visummets gyldighedsperiode – skal ske via en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation i visumansøgerens hjemland. Hvis visumansøgeren udrejser af Schengenområdet til et andet land end den pågældendes hjemland, kan dokumentation for udrejsen af Schengenområdet dog ske via en dansk repræsentation i dette land.

Visumansøgeren skal således dokumentere tidspunktet for sin tilbagevenden over for repræsentationen, der herefter giver meddelelse til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen vil altid anse den pågældendes tilbagevenden for dokumenteret, hvis den pågældende giver personligt møde på repræsentationen og fremviser pas, billet m.v., hvoraf tidspunktet for udrejsen af Schengenområdet fremgår. Personligt fremmøde er dog ikke en forudsætning for at anse den pågældendes tilbagevenden for dokumenteret. F.eks. vil fremsendelse af pas, billet m.v., hvoraf tidspunktet for udrejsen af Schengenområdet fremgår, eller kopi heraf efter omstændighederne også kunne anses for nødvendig dokumentation. Ved vurderingen af kravet til dokumentationen kan Udlændingestyrelsen bl.a. lægge vægt på ansøgerens baggrund, rejsens formål og ansøgerens finansielle situation.

I tilfælde, hvor det vil være umuligt for en visumansøger at dokumentere tidspunktet for den pågældendes tilbagevenden via en dansk repræsentation i hjemlandet, skal den pågældendes tilbagevenden dokumenteres direkte over for Udlændingestyrelsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, forfalder beløbet, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, ikke, hvis den pågældende har fornøden tilladelse til ophold i Danmark eller et andet Schengenland ud over tidsrummet, der er angivet i det udstedte visum.

Dokumentation for tilladelse til ophold i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skal ske til Udlændingestyrelsen, eventuelt via repræsentationen.

Hvis visumansøgeren umiddelbart forud for tidspunktet for anfordringsgarantiens udløb endnu ikke har dokumenteret, at han eller hun er vendt tilbage – eller har fornøden tilladelse til ophold i et andet Schengenland – forfalder hele beløbet på 50.000 kr. til betaling. Udlændingestyrelsen skal i forbindelse med behandlingen af sagen om beløbets forfald til betaling underrette den herboende reference, der har stillet den økonomiske sikkerhed, herunder foretage partshøring af den pågældende efter forvaltningslovens bestemmelser.

Det foreslås i § 4, stk. 3, 3. pkt., at hverken hele beløbet på 50.000 kr. eller halvdelen af beløbet – 25.000 kr. – forfalder til betaling, selvom udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum i visummet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last.

Beløbet forfalder således ikke til betaling, hvis udlændingen godtgør, at den pågældende ikke er udrejst rettidigt som følge af omstændigheder, der ikke kan lægges den pågældende til last, f.eks. trafikforsinkelser, strejker, vejrtilgængel eller sygdom.

Dette vil f.eks. kunne godtgøres ved attestation fra flyselskabet eller ved fremlæggelse af en lægeerklæring, hvoraf det fremgår, at den pågældende som følge af opstået sygdom ikke har været i stand til at udrejse inden for den gyldige visumperiode.

Den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse, hvis udlændingen under visumopholdet har fået forlænget visummet efter udlændingebekendtgørelsens § 18 eller sin ret til ophold her i landet op til i alt seks måneders ophold efter bestemmelsen i udlændingelovens § 4 b og har ulovligt ophold ud over dette tidsrum.

Det foreslås i § 4, stk. 4, nr. 1, at hele beløbet på 50.000 kr. forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen udvises efter reglerne i kapitel 4.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at beløbet, som den herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder til betaling, hvis visumansøgeren efter indrejsen udvises enten ved dom eller ved administrativ beslutning. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse vedrørende beløbets forfald til betaling i forlængelse af dommen eller beslutningen og skal i forbindelse med behandlingen af sagen under-

F. t. l. vedr. udlændingeloven

rette den herboende reference, der har stillet den økonomiske sikkerhed, herunder foretage partshøring af den pågældende efter forvaltningslovens bestemmelser.

For så vidt angår betydningen af, at dommen ankes, eller at beslutningen påklages, henvises til bemærkningerne til den ved lovforslagets § 1, nr. 30, foreslåede bestemmelse i § 47 b.

Beløbet på 50.000 kr. forfalder således til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen udvises i forbindelse med en dom for strafbart forhold, eller hvis Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om administrativ udvisning.

Udlændingelovens §§ 22-24 angiver, i hvilke tilfælde en udlænding kan udvises i forbindelse med dom for strafbart forhold.

Udlændingestyrelsen kan træffe afgørelse om udvisning efter bestemmelserne i udlændingelovens § 25, § 25 a og § 25 b, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1, jf. § 49, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 25 kan en udlænding udvises, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, indeholder bestemmelser om udvisning af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, i forlængelse af dom for strafbart forhold.

Ifølge udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, udvises, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Det fremgår af § 33, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 581 af 10. juli 2002 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen), hvilke udlændinge der for et tidsrum af tre måneder fra indrejsen er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Det drejer sig om videnskabsmænd og foredragsholdere, kunstnere, repræsentanter på forretningsrejse, montører, konsulenter og instruktører, personer, der er ansat i personlig husholdning hos udlændinge, der er på besøg i indtil tre måneder, samt professionelle idrætsudøvere og idrætstrænere.

Ifølge udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2 og 3, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, udvises, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen, eller hvis andre hensyn til den offentlige orden eller sikker-

heds- og sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Efter udlændingelovens § 25 b kan en udlænding udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Som det fremgår ovenfor, forfalder hele beløbet på 50.000 kr. efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, som udgangspunkt, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland i mere end en måned ud over visummets gyldighedsperiode.

Efter Udlændingestyrelsens praksis kan visumpligtige udlændinge udvises efter udlændingelovens § 25 b, når der er forløbet en måned efter udløbet af det udstedte visum. Da ophold uden fornøden tilladelse i mere end en måned ud over visummets gyldighedsperiode indebærer, at hele beløbet forfalder til betaling efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, dvs. uanset om Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 b som følge af det ulovlige ophold, har bestemmelsen i udlændingelovens § 25 b ikke selvstændig betydning for spørgsmålet om, hvorvidt beløbet, der er stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder til betaling. Det forhold, at udlændingen er blevet udvist efter udlændingelovens § 25 b kan dog have betydning for tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om forfald til betaling af et beløb, der er stillet som økonomisk sikkerhed, jf. ovenfor.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 4, nr. 2, forfalder hele beløbet på 50.000 kr. til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at et beløb, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, som udgangspunkt forfalder til betaling, hvis visumansøgeren efter indrejsen indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, bortset fra opholdstilladelse begrundet i ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. bemærkningerne nedenfor til den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 5.

I alle andre tilfælde, hvor udstedelse af visummet har været betinget af økonomisk sikkerhedsstillelse, skal Udlændingestyrelsen træffe afgørelse vedrørende beløbets forfald til betaling, uanset hvilken type opholdstilladelse den pågældende har ansøgt om, medmindre hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod, jf. bemærkningerne nedenfor til den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 5.

Da der ikke kan stilles krav om økonomisk sikkerhedsstillelse i forbindelse med visumansøgninger fra ægtefæller, faste samlevende, mindreårige børn og forældre, vil disse persongrupper kunne indgive ansøgning om opholdstilladelse, uden at det vil kunne få økonomiske konsekvenser for en herboende reference. Den økonomiske sikkerhed skal stilles i forbindelse med visumansøgningen, dvs. inden indrejsen, og et beløb, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder således til betaling i de tilfælde, hvor ansøgeren først efter indrejsen etablerer samliv eller indgår ægteskab med en herboende person og herefter ansøger om ægtefællesammenføring.

Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse vedrørende beløbets forfald til betaling i forlængelse af indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse og skal i forbindelse med behandlingen af sagen underrette den herboende reference, herunder partshøre den pågældende efter forvaltningslovens regler.

Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 26, stk. 6, at en ansøgning om opholdstilladelse skal indgives til Udlændingestyrelsen, og at ansøgningen endvidere kan indgives til Udlændingestyrelsen gennem politiet på det sted, hvor ansøgeren bor eller opholder sig, hvis ansøgeren har bopæl eller ophold uden for Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune eller Københavns Amt.

Hvis en udlænding retter henvendelse til Udlændingestyrelsen eller politiet med henblik på at indgive ansøgning om opholdstilladelse, skal Udlændingestyrelsen eller politiet vejlede den pågældende om, at hvis han eller hun er indrejst i kraft af et visum, kan indgivelse af en ansøgning få konsekvenser både for en herboende reference, der har stillet økonomisk sikkerhed, samt for den pågældende selv, idet den pågældende som følge af ansøgningens indgivelse kan blive afskåret fra at få visum efter sædvanlig praksis i 5 år, jf. herved den ved lovforslagets § 1, nr. 3, foreslåede bestemmelse i § 4 c.

Det foreslås i § 4, stk. 4, nr. 3, at beløbet på 50.000 kr. forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen indgiver ansøgning om asyl i et andet Schengenland.

Konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater (EF-asylkonventionen eller Dublin-konventionen) indeholder regler om, at den medlemsstat, der har udstedt et visum, under visse betingelser er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives ved grænsen eller på medlemsstaternes område. Den foreslåede be-

stemmelse i § 4, stk. 4, nr. 3, må i praksis navnlig forventes at vedrøre de tilfælde, hvor en udlænding er meddelt visum med henblik på indrejse i Danmark og herefter indrejser og ansøger om asyl i et andet Schengenland og efter anmodning fra dette land overføres til Danmark i medfør af reglerne i Dublin-konventionen, jf. udlændingelovens § 48 b. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse vedrørende beløbets forfald til betaling, hvis styrelsen modtager oplysninger om, at den pågældende har ansøgt om asyl i et andet Schengenland, f.eks. hvis en anden medlemsstat anmoder om overførsel til Danmark efter reglerne i Dublin-konventionen, og skal i forbindelse med sagens behandling underrette den herboende reference og partshøre den pågældende efter forvaltningslovens regler.

Det foreslås i § 4, stk. 5, at den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 4, nr. 2, hvorefter hele beløbet på 50.000 kr. forfalder til betaling, ikke finder anvendelse, hvis udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. § 9 a, stk. 1, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag, eller hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen, herunder hvis udlændingen kan få ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft.

Udlændingestyrelsen har efter samråd med relevante arbejdsgiver- og lønmodtagerorganisationer udarbejdet en liste over de beskæftigelsesområder, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, og hvor styrelsen kan meddele opholdstilladelse uden forudgående høring af den relevante fagforening (positivlisten).

Ingeniører, vidensarbejdere inden for naturvidenskab og teknologi samt læger og sygeplejersker med dansk autorisation fra Sundhedsstyrelsen er pr. 15. marts 2004 optaget på positivlisten.

Uanset om der er tale om en beskæftigelsesform, der er optaget på positivlisten, er det en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at ansættelsen sker på almindelige løn- og ansættelsesvilkår, og at der foreligger et konkret ansættelsestilbud.

En ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, kan efter indrejsen ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4. Det fremgår bl.a. af be-

mærkningerne til bestemmelsen (Lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2003, jf. Folketingstidende 2001-2002, Tillæg A, s. 3952), at særlige grunde, som kan bevirke, at ansøgningen kan indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, vil kunne foreligge, hvis en asylansøger har en arbejdskontrakt eller et arbejdstilbud inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft (positivlisten).

På samme måde foreligger der sådanne særlige grunde, hvis en udlænding, der kan få ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft (positivlisten), indgiver ansøgning om opholdstilladelse under et lovligt visumophold. Udlændingestyrelsen tillader således, at sådanne ansøgninger indgives og behandles, mens den pågældende opholder sig her i landet.

Tilsvarende er det en forudsætning for at anvende den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 5, at den pågældende har en arbejdskontrakt eller et arbejdstilbud inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft (positivlisten). Det er endvidere en forudsætning, at ansættelsen sker på almindelige løn- og ansættelsesvilkår.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 5, gælder den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 4, nr. 2, hvorefter hele beløbet på 50.000 kr. forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, endvidere ikke, hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Hensyn af humanitær karakter, der afgørende taler mod ét beløbs forfald til betaling, vil f.eks. kunne foreligge, hvis en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring med et mindreårigt barn kan indgives, behandles og tillægges opsættende virkning her i landet efter udlændingelovens § 9, stk. 12, og ansøgeren som følge af helbredsmæssige forhold efter en lægelig vurdering ikke er i stand til at rejse tilbage til hjemlandet inden visummets udløb og indgive ansøgning om opholdstilladelse via en dansk repræsentation.

Indgivelse af en ansøgning om asyl vil derimod som altovervejende udgangspunkt ikke i sig selv kunne anses som hensyn af humanitær karakter, der kan begrunde, at et beløb ikke forfalder til betaling.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 6, 1. pkt., fastsætter integrationsministeren nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed skal stilles, og for betaling af et beløb, der er forfaldet til betaling efter de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3 og 4.

Det er hensigten med hjemmel i den foreslåede bestemmelse at fastsætte regler i en bekendtgørelse om

arten og indholdet af den økonomiske sikkerhedsstillelse og om Udlændingestyrelsens henvendelse til et pengeinstitut med henblik på udbetaling af beløbet, der er stillet som sikkerhed. I den forbindelse vil der bl.a. blive fastsat regler om, at den økonomiske sikkerhed skal stilles af den herboende reference i form af en anfordringsgaranti stillet af et pengeinstitut over for Udlændingestyrelsen, og at styrelsen fastsætter kravene til anfordringsgarantiens ikrafttrædelsesdato og udløbsdato i forbindelse med en anmodning til den herboende reference om at rekvirere anfordringsgarantien. Det bemærkes, at lignende regler er fastsat ved bekendtgørelse nr. 582 af 10. juli 2002 om økonomisk sikkerhed i forbindelse med bl.a. ægtefællesammenføring.

Det er endvidere hensigten at fastsætte regler i bekendtgørelsen om, at anfordringsgarantien skal gælde i 18 måneder fra det forventede tidspunkt for Udlændingestyrelsens bemyndigelse til, at ambassaden udsteder visum. Gyldighedsperioden på 18 måneder fastsættes på baggrund af muligheden for efter indreisen at få forlænget et visum til i alt seks måneders ophold efter udlændingelovens § 4 b samt henset til, at Udlændingestyrelsens bemyndigelse til ambassadens udstedelse af visum gælder i seks måneder, og at visumansøgeren herefter kan disponere over det meddelte visum således, at rejsen skal foretages inden for yderligere seks måneder efter henvendelsen på ambassaden. Det betyder, at der fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens bemyndigelse til ambassaden til visummets seneste udløbsdato – hvis visummet efter indreisen forlænges til i alt seks måneders ophold – kan forløbe op til 15 måneder.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 6, 2. pkt., er beløbet på 50.000 kr. i den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 2, fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Der skal ikke foretages en løbende satsregulering af det beløb, som er stillet som sikkerhed. Satsreguleringen omfatter således alene nye sikkerhedsstillelser.

Til nr. 3

Den foreslåede bestemmelse i § 4 c indebærer, at en udlænding, der er indrejst i Danmark efter at være meddelt visum, som udgangspunkt ikke kan få visum igen efter sædvanlig praksis i enten 5 år eller 3 år, hvis der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3 og 4.

Den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1, indebærer for det første, at en udlænding, der har fået visum

til Danmark og efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig her i landet eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, normalt ikke kan få visum igen i enten 5 år eller 3 år, medmindre overskridelsen skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last. I sådanne tilfælde kan der kun gives visum, hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Hvis udlændingen uden fornøden tilladelse tager ophold i mere end en måned ud over tidsrummet, der er angivet i visummet, kan den pågældende ikke få visum efter sædvanlig praksis i 5 år, jf. den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 3, 1. pkt.

Hvis det ulovlige ophold varer op til en måned ud over det angivne tidsrum, kan udlændingen ikke få visum efter sædvanlig praksis i 3 år, jf. den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1, 2. pkt., jf. § 4, stk. 3, 2. pkt.

Perioderne på henholdsvis 3 og 5 år regnes fra tidspunktet for den pågældendes udrejse af Schengenområdet.

Den foreslåede bestemmelse i § 4 c finder anvendelse for alle visumansøgere. Dokumentation for rettidig tilbagevenden i forbindelse med et tidligere visumophold skal dog kun kræves, hvis den danske repræsentation, hvortil den nye visumansøgning indgives, eller Udlændingestyrelsen har konkret mistanke om, at den pågældende tidligere har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland ud over visummets gyldighedsperiode.

Hvis den danske repræsentation, hvortil en visumansøgning indgives, har konkret mistanke om, at en visumansøger i forbindelse med et tidligere visumophold uden fornøden tilladelse har opholdt sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over visummets gyldighedsperiode, skal repræsentationen kontakte Udlændingestyrelsen – eventuelt telefonisk – med henblik på at sikre, at repræsentationen ikke udsteder visum til den pågældende. Viser det sig, at visumansøgeren tidligere har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland ud over visummets gyldighedsperiode – eller på anden måde har overtrådt visumbetingelserne – skal visumansøgningen forelægges for Udlændingestyrelsen, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 4.3.

Ved behandlingen af visumansøgninger, som ikke afgøres af repræsentationerne ved udstedelse af bona fide visum, men forelægges for Udlændingestyrelsen, vil visumansøgeren skulle dokumentere, at den pågældende er vendt rettidigt tilbage efter et tidligere visumophold, hvis Udlændingestyrelsen på baggrund af en konkret mistanke om, at den pågældende ikke er

vendt rettidigt tilbage, anmoder den pågældende om at fremlægge sådan dokumentation.

De foreslåede bestemmelser i § 4 c, stk. 1, 1. og 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse, hvis udlændingen under visumopholdet har fået forlænget visummet efter udlændingebekendtgørelsens § 18 eller sin ret til ophold her i landet op til i alt seks måneders ophold efter bestemmelsen i udlændingelovens § 4 b og har ulovligt ophold ud over dette tidsrum.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1, 3. pkt., finder den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3., 3. pkt., tilsvarende anvendelse, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 2.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at udlændingen ikke vil være afskåret fra at få visum efter bestemmelserne i § 4 c, stk. 1, 1. og 2. pkt., jf. § 4, stk. 3, 1. og 2. pkt., hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det i visummet angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last.

Omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, kan f.eks. være trafikforsinkelser, strejker, vejrliget eller sygdom. Hvis udlændingen således har haft til hensigt at udrejse inden for den gyldige visumperiode, men ikke har haft mulighed herfor som følge af sådanne udefrakommende omstændigheder, vil udlændingen ikke fremover være afskåret fra at få visum efter den sædvanlige praksis, der gælder for ansøgere af den pågældende nationalitet.

Dette vil f.eks. kunne godtgøres ved attestation fra flyselskabet eller ved fremlæggelse af en lægeerklæring, hvoraf det fremgår, at den pågældende som følge af opstået sygdom ikke har været i stand til at udrejse inden for den gyldige visumperiode.

Den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1, 1. pkt., indebærer for det andet, at en udlænding, der har fået visum til Danmark og efter indrejsen udvises efter reglerne i kapitel 4 – enten ved dom eller ved administrativ beslutning – ikke kan få visum igen i 5 år, medmindre der foreligger ganske særlige grunde, jf. § 4, stk. 4, nr. 1, jf. § 4 c, stk. 1, 4. pkt.

Det fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 1, at en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Indrejseforbud i forbindelse med udvisning meddeles for 1, 3, 5 eller 10 år eller for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2-4.

I tilfælde, hvor en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, udvises af Danmark med indrejseforbud i 3, 5 eller 10 år eller for bestandig, indberetter Rigspolitechefen den pågældende som uønsket til Schengeninformationssystemet, jf. udlændingelovens § 58 g, nr. 1-3, jf. § 32, stk. 2-3 og stk. 4, 1. pkt. Endvidere indebærer den foreslåede bestemmelse i § 58 g, nr. 6, at udlændinge, der er indrejst i Danmark i kraft af et visum, og som ikke medvirker til udrejsen efter at være meddelt afslag på en ansøgning om asyl indgivet under visumopholdet, indberettes til Schengeninformationssystemet, hvis Udlændingestyrelsen i medfør af § 25 b har truffet afgørelse om, at den pågældende skal udvises af Danmark som følge af ulovligt ophold. Indrejseforbuddet meddeles i sådanne tilfælde for 1 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 2. pkt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 35.

Indberetningen i Schengeninformationssystemet bevares, så længe indrejseforbuddet gælder.

Hvis en udlænding er indberettet til Schengeninformationssystemet, vil ingen Schengenlande udstede visum til den pågældende, medmindre det pågældende land finder, at der foreligger humanitære hensyn, nationale interesser eller internationale forpligtelser. I så fald begrænses visummet til den pågældende stats område, jf. Schengenkonventionens artikel 5, stk. 1, litra d), jf. stk. 2, og artikel 16.

Schengenkonventionens artikel 5, stk. 1, litra d), jf. stk. 2, er udmøntet i udlændingelovens § 4 a, hvorefter der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark, og ansøger en udlænding, der har indrejseforbud og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket, om visum til Danmark, vil afgørelsen – så længe indrejseforbuddet er gældende – således skulle træffes efter udlændingelovens § 4 a.

Den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1, jf. § 4, stk. 4, nr. 1, har selvstændig betydning i de tilfælde, hvor en udlænding, der har fået udstedt visum til Danmark, efter indrejsen udvises med indrejseforbud for 1 eller 3 år, idet bestemmelsen indebærer, at den pågældende efter indrejseforbuddets udløb ikke vil kunne få visum igen, medmindre der foreligger ganske særlige grunde, i de følgende henholdsvis 4 eller 2 år.

Perioden på 5 år regnes således fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1, 1. pkt., indebærer for det tredje, at en udlænding, der har fået visum til Danmark og efter indrejsen indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, som udgangspunkt ikke kan få visum igen i 5 år, medmindre der foreligger ganske særlige grunde, jf. § 4, stk. 4, nr. 2, jf. § 4 c, stk. 1, 4. pkt., jf. dog nedenfor om den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 2.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 26, stk. 6, skal en ansøgning om opholdstilladelse indgives til Udlændingestyrelsen. Ansøgning kan endvidere indgives til Udlændingestyrelsen gennem politiet på det sted, hvor ansøgeren bor eller opholder sig, hvis ansøgeren har bopæl eller ophold uden for Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune eller Københavns Amt.

Hvis en udlænding retter henvendelse til Udlændingestyrelsen eller politiet med henblik på at indgive ansøgning om opholdstilladelse, skal Udlændingestyrelsen eller politiet vejlede den pågældende om, at hvis han eller hun er indrejst i kraft af et visum, kan indgivelse af en ansøgning få konsekvenser både for en herboende reference, der har stillet økonomisk sikkerhed, jf. herved den ved lovforslagets § 1, nr. 2, foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3-5, og den pågældende selv, idet den pågældende som følge af ansøgningens indgivelse kan blive afskåret fra at få visum efter sædvanlig praksis i 5 år.

Perioden på 5 år regnes fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse. Hvis den pågældende indgiver flere ansøgninger om opholdstilladelse, regnes perioden fra den senest indgivne ansøgning.

I de tilfælde, hvor den pågældende indgiver ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 og meddeles afslag på ansøgningen, men ikke medvirker til sagens oplysning og udrejser selv eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. nedenfor om den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 2, 2. pkt., regnes perioden på 5 år dog fra udrejsen eller udsendelsen.

Den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1, 1. pkt. indebærer for det fjerde, at en udlænding, der har fået visum til Danmark og efter indrejsen indgiver ansøgning om asyl i et andet Schengenland, ikke kan få visum igen i 5 år, medmindre der foreligger ganske særlige grunde, jf. § 4, stk. 4, nr. 3, jf. § 4 c, stk. 1, 4. pkt., jf. dog nedenfor om den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 2, 2. pkt.

Konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater (EF-asylkonventionen eller Dublin-konventionen) indeholder regler om, at den medlemsstat, der har udstedt et vi-

sum, under visse betingelser er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives ved grænsen eller på medlemsstaternes område. Den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 4, nr. 3, må i praksis navnlig antages at vedrøre de tilfælde, hvor en udlænding er meddelt visum med henblik på indrejse i Danmark og herefter indrejser og ansøger om asyl i et andet Schengenland og efter anmodning fra dette land overføres til Danmark i medfør af reglerne i Dublin-konventionen, jf. udlændingelovens § 48 b.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at udlændingen efter et eventuelt afslag på ansøgningen om asyl ikke kan få visum efter sædvanlig praksis i 5 år, medmindre den pågældende har medvirket til sagens oplysning og udrejser selv eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. nedenfor om den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 2, 2. pkt.

Perioden på 5 år regnes fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1, 4. pkt., finder 1. og 2. pkt. ikke anvendelse, hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en udlænding, der har overtrådt visumbetingelserne som nævnt i § 4, stk. 3 og 4, ikke er afskåret fra at få visum, hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Sådanne ganske særlige grunde vil f.eks. kunne foreligge, hvis der foreligger livstruende sygdom hos den herboende reference, dødsfald, begravelse eller lignende, og der er således tale om de samme ganske særlige grunde, der kan begrunde udstedelse af visum til statsborgere af alle nationaliteter, jf. afsnit 2.2.2. Ansøgerens tilknytning til den herboende reference skal indgå som et væsentligt moment ved vurderingen af, om der kan gives visum. Endvidere vil ganske særlige grunde foreligge, hvis et afslag på visum vil medføre en overtrædelse af Danmarks internationale forpligtelser.

I de tilfælde, hvor der foreligger ganske særlige grunde, som bevirker, at den pågældende bør meddeles visum, uanset at den pågældende tidligere har overtrådt visumbetingelserne, skal den omstændighed, at den pågældende tidligere har overtrådt visumbetingelserne, indgå som et moment i forbindelse med den vurdering af immigrationsrisikoen, der altid skal foretages efter Schengenreglerne, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.2.

I gentagelsestilfælde – dvs. hvor en udlænding, der som udgangspunkt er udelukket fra at få visum efter den foreslåede bestemmelse i § 4 c, men som har fået visum som følge af ganske særlige grunde, under et nyt visumophold udviser en adfærd som omfattet af

de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3 og 4 – vil der som følge af immigrationsrisikoen ikke på ny kunne gives visum, medmindre et afslag på visumansøgningen vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, eller den pågældendes tilstedeværelse i Danmark er helt nødvendig, f.eks. fordi den pågældende skal vidne i en retssag.

Det foreslås i § 4 c, stk. 2, 1. pkt., at den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2, ikke finder anvendelse, hvis der foreligger omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 5, eller hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en udlænding, der har fået visum til Danmark, og som har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. § 9 a, stk. 1, og efter indrejsen søger om opholdstilladelse på dette grundlag, ikke vil være afskåret fra at få visum efter sædvanlig praksis.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at en udlænding, der har fået visum til Danmark og efter indrejsen indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring, ikke som følge af ansøgningens indgivelse vil være afskåret fra at få visum igen efter sædvanlig praksis. Tilsvarende gælder for mindreårige udlændinge, der har fået udstedt visum til Danmark og efter indrejsen indgiver ansøgning om familiesammenføring.

Endelig indebærer den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 2, 1. pkt., at en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. § 4, stk. 4, nr. 2, ikke er afskåret fra at få visum igen, hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod, jf. § 4, stk. 5.

Der henvises herved til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

Det foreslås i § 4 c, stk. 2, 2. pkt., at den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2 og 3, ikke finder anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en udlænding, der har fået visum til Danmark og efter indrejsen får afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, ikke som følge af asylansøgningens indgivelse vil være afskåret fra igen at få visum efter sædvanlig praksis,

hvis den pågældende selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

Udlændinge, der har ansøgt om asyl i et andet Schengenland, og som er overført til Danmark efter reglerne i Dublin-konventionen, fordi Danmark er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen under henvisning til, at Danmark har udstedt visum til den pågældende, er ligeledes omfattet af den foreslåede bestemmelse.

Det er en betingelse, at den pågældende har medvirket til asylsagens oplysning, herunder politiets fastlæggelse af den pågældendes identitet og rejserute, jf. udlændingelovens § 48 e, stk. 2, om politiets fastlæggelse af udlændingens identitet, rejserute mv. i forbindelse med den indledende asylsagsbehandling. Dette betyder bl.a., at den pågældende som altovervejende hovedregel skal have afleveret sit nationalitetspas isat visummet, som den pågældende er indrejst i kraft af, til politiet.

Det er endvidere en betingelse, at udlændingen enten selv udrejser eller medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold.

Meddeler Udlændingestyrelsen eller Flygtninge-nævnet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, pålægges udlændingen at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejse-risten, herunder i forbindelse med en ansøgning om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 2. pkt., jf. stk. 4.

En udlænding, der har fået endeligt afslag på en ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7, har pligt til selv at udrejse af landet, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Udlændinge, der er meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen eller Flygtninge-nævnet, og som sandsynliggør, at den pågældende selv er udrejst i overensstemmelse med pligten i udlændingelovens § 30, stk. 1, vil således kunne få visum igen efter den sædvanlige praksis, der gælder for ansøgere af den pågældende nationalitet.

Udlændinge, der er meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen eller Flygtninge-nævnet, og som medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, vil ligeledes kunne få visum igen efter den sædvanlige praksis, der gælder for ansøgere af den pågældende nationalitet.

Vurderingen af, om udlændingen medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, svarer til den vurdering, der skal foretages ved afgørelsen af, om en udlænding

medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold på en sådan måde, at den pågældende kan få hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter udlændingelovens § 43 a, stk. 2, samt den vurdering, der skal foretages i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 43, stk. 2, 3. pkt. om, at udgifterne til udsendelsen afholdes endeligt af statskassen, hvis den pågældende medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 24.

I vurderingen skal således bl.a. indgå, om udlændingen i forbindelse med politiets udrejsekontrol har tilkendegivet at ville medvirke til udrejsen og har underskrevet en erklæring herom. Det kan i den forbindelse tillægges en vis betydning, om udlændingen ved politiets udrejsekontrol kan godtgøre, at den pågældende har søgt at overholde det pålagte udrejsepålæg, men at det endnu ikke har været muligt at udrejse, og at dette ikke beror på udlændingens egne forhold. Endvidere skal det indgå, om udlændingen efterfølgende aktivt medvirker til udsendelsesbestræbelserne, herunder om udlændingen efter anmodning underskriver nødvendige ansøgninger om rejselegitimation mv. og frivilligt møder frem på hjemlandets repræsentation eller lignende, hvis dette er nødvendigt for udrejsen. Det skal endvidere indgå i vurderingen, om udlændingen løbende holder sig i kontakt med politiet med henblik på at fremme udrejsen. Endelig skal det indgå i vurderingen, om udlændingen udrejser af landet, så snart forudsætningerne herfor er til stede.

Har udlændingen ikke aktivt medvirket til udrejsen, har udlændingen søgt at forsinke udrejsen eller har forsinket udrejsen, f.eks. ved at indgive ansøgninger om opholdstilladelse på andet grundlag eller anmodninger om genoptagelse af asylsagen uden at der er grundlag herfor, vil udlændingen normalt ikke kunne anses for at have medvirket til udrejsen uden ugrundet ophold. Det vil dog kunne indgå i vurderingen, om den manglende medvirken eller forsinkelsen af udrejsen er undskyldelig eller bagatelagtig.

Til nr. 4

Udlændingelovens § 22, nr. 6, indebærer en udvidet adgang til udvisning ved dom ved overtrædelse af de i bestemmelsen nævnte straffelovsbestemmelser i forhold til det almindelige system i udvisningsreglerne, hvorefter der opnås en øget beskyttelse mod udvisning ved dom, jo længere tid udlændingen har opholdt sig lovligt her i landet, eller hvis udlændingen har opholdstilladelse som flygtning.

Det foreslås, at § 22, nr. 6, ændres, således at overtrædelse af straffelovens § 215 om unddragelse af for-

ældremyndigheden og børnebortførelse og af straffelovens § 262 a om menneskehandel omfattes af den udvidede adgang til udvisning i bestemmelsen.

Indføjjelsen af de nævnte straffelovsbestemmelser i udlændingelovens § 22, nr. 6, betyder, at der – uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset, om udlændingen har opholdstilladelse som flygtning – kan ske udvisning, såfremt den pågældende efter straffelovens § 215 eller § 262 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf.

Udvisningshjemlen omfatter alle tilfælde, hvor udlændingen dømmes for overtrædelse af straffelovens § 215 og således ikke kun de tilfælde, hvor der dømmes for overtrædelse af straffelovens § 215 efter reglerne i straffelovens § 261, stk. 2.

Indføjjelsen af de nævnte straffelovsbestemmelser i udlændingelovens § 22, nr. 6, betyder endvidere, at der skal ske udvisning, medmindre de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold, taler afgørende derimod, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. Der henvises nærmere herom til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 5

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 6.

Til nr. 6

Efter den foreslåede bestemmelse i § 22, nr. 7, kan en udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste syv år, og en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 (asyl) udvises, hvis udlændingen efter straffelovens § 260 eller § 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

Efter straffelovens § 260 straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år for ulovlig tvang den, som ved vold eller ved trussel om vold, om betydelig skade på gods, om frihedsberøvelse eller om at fremsætte usand sigtelse for strafbart eller ærerørigt forhold eller at åbenbare privatlivet tilhørende forhold tvinger nogen til at gøre, tåle eller undlade noget, eller ved trussel om at anmelde eller åbenbare et strafbart forhold eller om at fremsætte sande ærerørigt beskyldninger tvinger nogen til at gøre, tåle eller undlade noget, for så vidt

fremtvingelsen ikke kan anses tilbørlig begrundet ved det forhold, som truslen angår.

Efter straffelovens § 266 straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år den, som på en måde, der er egnet til hos nogen at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv, helbred eller velfærd, truer med at foretage en strafbar handling.

I tilfælde, hvor tvangen kan henføres til konkrete handlinger – f.eks. trussel om vold eller trussel på livet – kan det forhold, at nogen tvinges til at indgå ægteskab, efter omstændighederne falde ind under de nævnte straffebestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse i § 22, nr. 7, indebærer – ligesom de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 22, nr. 4-6 – en udvidet adgang til udvisning ved dom ved overtrædelse af de i bestemmelsen nævnte straffelovsbestemmelser i forhold til det almindelige system i udvisningsreglerne, hvorefter der opnås en øget beskyttelse mod udvisning ved dom, jo længere tid udlændingen har opholdt sig lovligt her i landet, eller hvis udlændingen har opholdstilladelse som flygtning. Den foreslåede bestemmelse finder således anvendelse uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset, om udlændingen har opholdstilladelse som flygtning.

Den foreslåede bestemmelse foreslås omfattet af udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 7

Med den foreslåede ændring af § 26, stk. 2, omfattes den ved lovforslagets § 1, nr. 6, foreslåede bestemmelse i § 22, nr. 7 – ligesom de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 22, nr. 4-6 – af § 26, stk. 2. Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 6.

Ændringen af § 26, stk. 2, betyder, at der skal ske udvisning efter den foreslåede bestemmelse i § 22, nr. 7, medmindre de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold taler afgørende derimod. De i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold vedrører bl.a. udlændingens tilknytning til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Ændringen af udlændingelovens § 26, stk. 2, indebærer således, at de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn kun undtagelsesvis skal føre til undladelse af udvisning ved dom for overtrædelse af straffelovens §§ 260 og 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske. Om der foreligger sådanne særlige forhold, at der ikke skal ske udvisning, afhænger af en konkret proportionalitetsafvejning af på den ene side arten og grovheden af

de begåede lovovertrædelser og på den anden side styrken af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn.

Afvejningsreglen i udlændingelovens § 26, stk. 2, skal – uanset at det klare udgangspunkt er, at undladelse af udvisning ikke kan finde sted – anvendes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 8.

Det bemærkes, at det forhold, at en udlænding udvises, ikke nødvendigvis indebærer, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt af landet, jf. refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31.

Til nr. 8

Ved modtagelse af en visumansøgning sender Udlændingestyrelsen et spørgeskema til den person, som ansøgeren har henvist til som reference. Den herboende reference skal i spørgeskemaet give oplysninger om tilknytningen til ansøgeren, finansieringen af opholdet og hjemrejsen, og, for så vidt angår forretningsbesøg, oplysninger om firmaet og forretningsforholdet. Både visumansøgeren og den herboende reference erklærer på tro og love efter straffelovens § 161, at de afgivne oplysninger i henholdsvis visumansøgningen og spørgeskemaet er sande.

Den foreslåede bestemmelse i § 40, stk. 9, 1. pkt., indebærer, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med behandlingen af en visumansøgning kan tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet.

Udlændingestyrelsen kan tilsige den herboende reference til at møde personligt hos Udlændingestyrelsen eller hos politiet på det sted, hvor den herboende reference bor. Hvis den herboende reference har bopæl i Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune eller Københavns Amt, kan referencen kun tilsiges til at give møde hos Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen kan tilsige en herboende reference til at give personligt møde i forbindelse med behandlingen af visumansøgninger fra udlændinge af en eller flere bestemte nationaliteter eller i forbindelse med behandlingen af visumansøgninger fra udlændinge, der søger om visum med henblik på forretningsbesøg eller deltagelse i kulturelle arrangementer m.v., hvis der er erfaring for, at der finder misbrug sted netop inden for den eller disse bestemte nationalitetsgrupper eller inden for en bestemt type forretningsvirksomhed eller en bestemt type kulturarrangementer m.v.

Udlændingestyrelsen kan endvidere tilsige en herboende reference til at give personligt møde, hvis styrelsen på baggrund af sagens oplysninger efter en konkret vurdering finder, at der bør ske kontrol af, at den i ansøgningen angivne reference er identisk med den fremmødte person.

Udlændingestyrelsen kan både tilsige en herboende reference til at give personligt møde i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om udstedelse af visum, der gælder indrejse og ophold i alle Schengenlandene, jf. udlændingelovens § 4, og i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om visum, der skal afgøres efter udlændingelovens § 4 a, hvorefter der i særlige tilfælde kan udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Den herboende reference skal ved det personlige fremmøde hos Udlændingestyrelsen eller politiet underskrive spørgeskemaet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Herved forstås ethvert dokument, som i almindelighed kan tjene som legitimationsdokument, f.eks. pas, kørekort eller opholdskort.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 40, stk. 9, 2. pkt., afvises visumansøgningen, hvis referencen udebliver efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Udlændingestyrelsen afviser visumansøgningen, hvis den herboende reference uden anmeldt lovligt forfald ikke giver fremmøde på det tilsagte tidspunkt, jf. dog nedenfor om den foreslåede bestemmelse i § 40, stk. 9, 4. pkt.

Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise visumansøgningen samt begrundelsen herfor vil via repræsentationen blive meddelt visumansøgeren og kan efter den almindelige klageadgang i udlændingelovens § 46 påklages til Integrationsministeriet.

Visumansøgningen afvises kun, hvis udeblivelsen er sket uden anmeldt lovligt forfald. Det vil således være en betingelse for ikke at afvise visumansøgningen, at den herboende reference retter henvendelse til Udlændingestyrelsen før det fastsatte tidspunkt for fremmødet.

Hvorvidt der foreligger lovligt forfald, beror på en konkret vurdering, men vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende reference ikke er i stand til at møde pga. sygdom, eller hvis en nær slægtning er alvorligt syg. Der vil efter omstændighederne også kunne være tale om lovligt forfald, hvis den pågældende ikke vil kunne give møde på det tilsagte tidspunkt pga. uopsættelige opgaver på arbejdspladsen, eller hvis

den pågældende skal på en korterevarende ferie- eller forretningsrejse.

I tilfælde af anmeldt lovligt forfald skal Udlændingestyrelsen fastsætte et nyt tidspunkt for referencens personlige fremmøde.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 40, stk. 9, 3. pkt., skal tilsigelsen indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

Udlændingestyrelsen skal således ved fremsendelse af tilsigelsen til referencen skriftligt vejlede om konsekvenserne af udeblivelse. Det skal i den forbindelse klart fremgå, at visumansøgningen normalt vil blive afvist, hvis referencen uden anmeldt lovligt forfald ikke møder i overensstemmelse med tilsigelsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 40, stk. 9, 4. pkt., kan Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal afvises.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde kan beslutte, at visumansøgningen ikke skal afvises, selvom den herboende reference er udeblevet uden anmeldt lovligt forfald.

Hvorvidt der foreligger sådanne omstændigheder, at visumansøgningen ikke skal afvises, selvom referencen er udeblevet uden anmeldt lovligt forfald, beror på en konkret vurdering, men vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis referencen dokumenterer, at den pågældende ikke har været i stand til at møde pga. sygdom, og den manglende anmeldelse er undskyldelig, f.eks. fordi der er tale om pludselig opstået sygdom. Det samme vil kunne være tilfældet, hvis referencen fremlægger dokumentation for pludselig opstået alvorlig sygdom hos en nær slægtning eller pludselig opståede arbejdsforpligtelser, eller at den pågældende har været forhindret i at give møde på det tilsagte tidspunkt som følge af trafikforsinkelser eller vejrliget.

Hvis der foreligger sådanne omstændigheder, at Udlændingestyrelsen beslutter, at visumansøgningen ikke skal afvises, uanset at den herboende reference er udeblevet uden anmeldt lovligt forfald, skal Udlændingestyrelsen fastsætte et nyt tidspunkt for referencens personlige fremmøde.

Til nr. 9

Der er tale om en lovteknisk konsekvensrettelse som følge af vedtagelsen af lov nr. 291 af 30. januar 2003 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udsendelsesforanstaltningerne, effektivisering af sagsbehandlingen vedrørende ansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v.), hvorved der i udlændingelovens § 40 b, stk. 3-9, ikke længere henvises til et edb-register, men alene til et register over personfotografier af asylansøgere m.v.

Til nr. 10 og 11

Der er tale om en lovteknisk konsekvensrettelse som følge af vedtagelsen af lov nr. 291 af 30. april 2003 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udsendelsesforanstaltningerne, effektivisering af sagsbehandlingen vedrørende ansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v.), hvorved udlændingelovens § 42 a, stk. 9, nr. 7, udgik.

Til nr. 12, 15, 17 og 19

Med den gældende affattelse af udlændingelovens § 42 b fremgår det ikke af bestemmelsens ordlyd, hvordan beregningen af kontante ydelser til udlændinge omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse (asylansøgere m.fl.) nærmere finder sted.

Efter de foreslåede tilføjelser i § 42 b, stk. 1, 3. og 4. pkt., stk. 7, 4. og 5. pkt., og stk. 8, 3. og 4. pkt., og den foreslåede ændring af § 42 b, stk. 9, 2. pkt., bestemmer Udlændingestyrelsen ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt henholdsvis grundydelse, forsørgertillæg, nedsat forsørgertillæg og tillæggydelse. Ydelserne efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen.

Det bemærkes, at en asylansøger, der flytter fra et indkvarteringssted med en vederlagsfri bespisningsordning, til et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespisningsordning, eller som direkte ved indrejsen indkvarteres på indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespisningsordning, ved en manuel acountoudbetaling får udbetalt en grundydelse, som er dækkende for de resterende dage af udbetalingsperioden.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 42 b, stk. 8, 5. pkt., og den foreslåede ændring af § 42 b, stk. 9, 2. pkt., sker der endvidere ikke regulering af tillæggydelsen som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus i den periode, der ligger til grund for udbetalingen, der ligger til grund for beregningen af tillæggydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen.

Med de foreslåede ændringer fremgår den i praksis anvendte beregningsmetode udtrykkeligt af udlændingeloven. Forslaget indebærer i den forbindelse endvidere en udtrykkelig lovregulering af den manglende adgang til regulering af ydelserne under henvisning til ændrede forhold efter skæringsdatoen og for så vidt angår tillæggydelsen i optjeningsperioden og frem til skæringsdatoen.

Der henvises herved til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 7.

Til nr. 13, 14, 16, 18, 20 og 23

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 22.

Til nr. 21

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 17.

Til nr. 22

Efter udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, får en udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2 (asylansøgere m.fl.) – afhængig af status i udlændingens sag, dvs. fase, familieforhold, indkvarteringssted og opfyldelse af den med indkvarteringsoperatøren indgåede kontrakt – udbetalt kontante ydelser i form af grundydelse, forsørgertillæg, nedsat forsørgertillæg og tillæggydelse. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 8.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 42 b, stk. 12, 1. pkt., får en udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, ikke udbetalt kontante ydelser, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i udlændingelovens § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 42 b, stk. 12, 2. pkt., får en udlænding som nævnt ovenfor, der er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bospisningsordning, udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg. For sådanne udlændinge udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr. (i 2003-beløb).

De foreslåede bestemmelser omfatter asylansøgere, hvis asylsag som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1. De pågældende asylansøgninger behandles i den særlig hurtige åbenbart grundløs haster-procedure (ÅGH-proceduren); jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 8.

De foreslåede bestemmelser indebærer, at udlændinge, hvis asylsag behandles i ÅGH-proceduren, fordi der er en meget stærk forhåndsformodning om, at de pågældende ikke vil være berettigede til at opnå

asyl i Danmark, fremover alene vil kunne modtage kontante ydelser i forbindelse med dækning af udgifter til kost. De pågældende vil fortsat ved ankomsten få udleveret nødvendige hygiejneartikler samt dækket eventuelt tøjbehov.

Den foreslåede bestemmelse i § 42 b, stk. 12, 1. pkt., indebærer således, at udlændinge, hvis asylsag behandles i ÅGH-proceduren, fremover ikke vil kunne få udbetalt kontante ydelser, når de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted med en vederlagsfri bospisningsordning (Center Sandholm).

Den foreslåede bestemmelse i § 42 b, stk. 12, 2. pkt., indebærer endvidere, at udlændinge, hvis asylsag behandles i ÅGH-proceduren, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bospisningsordning, fremover ikke vil kunne få udbetalt tillæggydelse. De pågældende vil fortsat kunne få udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg. Dagssatsen for forsørgertillægget til disse udlændinge vil dog være reduceret til 40,71 kr. – svarende til dagssatsen for grundydelsen.

Udlændinge, hvis asylansøgning har været forsøgt behandlet i ÅGH-proceduren, men hvor Dansk Flygtningehjælp undtagelsesvis måtte finde, at ansøgningen bør behandles i normalprocedure, vil fra det tidspunkt, hvor ansøgningen overgår til behandling i normalprocedure, ikke længere være omfattet af de foreslåede bestemmelser i § 42 b, stk. 12. Udlændingen vil derfor fra tidspunktet for meddelelse af normalprocedure med klageadgang til Flygtningenævnet kunne få udbetalt kontante ydelser efter de sædvanlige regler i udlændingelovens § 42 b, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Til nr. 24

Efter udlændingelovens § 43, stk. 2, 1. pkt., skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet med udrejsen, såfremt politiet drager omsorg for udlændingens udrejse.

Det påhviler således en udlænding selv at afholde de udgifter, som er forbundet med den pågældendes egen udrejse. Hvis det har været nødvendigt for politiet at ledsage udlændingen under udrejsen, kan udgifterne til de ledsagende polititjenestemænds rejse og ophold således ikke kræves betalt af udlændingen. Udgifter, der er forbundet med udlændingens udrejse, vil navnlig være udgifter til fly- eller togbillet, hoteludgifter, hvis overnatning er nødvendig for at afvente en flyforbindelse, fortæring, udgifter til tolke og translatorer samt udgifter til transport og forsendelse af bagage.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 43, stk. 2, 2. pkt., afholdes udgifterne foreløbig af statskassen, hvis udlændingen ikke har tilstrækkelige midler.

I forbindelse med udsendelsen inddrages eventuelle kontante midler, som udlændingen måtte være i besiddelse af, til dækning af udgifter til udsendelsen. Hvis udlændingen ikke har midler til udsendelsen, betaler staten foreløbig udgifterne hertil, og hvis der viser sig mulighed for det, vil beløbet efterfølgende blive inddrevet. Kravet er tillagt udpantningsret, jf. udlændingelovens § 43, stk. 5.

Afgørelser efter udlændingelovens § 43, stk. 2, kan træffes af Rigspolicehovedkvarteret, vedkommende politimester eller politidirektøren, jf. udlændingelovens § 48, 2. pkt., og kan påklages til integrationsministeren, jf. § 48, 4. pkt. Klage har ikke opsættende virkning, jf. § 48, 5. pkt.

Den foreslåede bestemmelse, der indsættes som § 43, stk. 2, 3. pkt., indebærer, at udgifterne til udsendelsen af en udlænding, der ikke selv har tilstrækkelige midler hertil, afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

Udlændinge, der har ansøgt om asyl i et andet Schengenland, og som er overført til Danmark efter reglerne i Dublin-konventionen, fordi Danmark er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen under henvisning til, at Danmark har udstedt visum til den pågældende, er ligeledes omfattet af den foreslåede bestemmelse.

Anvendelse af bestemmelsen forudsætter, at udlændingen er meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet. Udlændinge, der er meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1 (åbenbart grundløs-proceduren), udlændinge, der er meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen i normalprocedure, dvs. med automatisk påklage til Flygtningenævnet, og som frafalder klage til nævnet, samt udlændinge, der er meddelt endeligt afslag på asyl af Flygtningenævnet, er således omfattet af den foreslåede bestemmelse, jf. dog nedenfor om den foreslåede bestemmelse i § 43, stk. 2, 4. pkt.

Anvendelse af bestemmelsen forudsætter endvidere, at udlændingen har medvirket til sagens oplysning, herunder politiets fastlæggelse af den pågældendes identitet og rejserute, jf. udlændingelovens § 48 e, stk. 2, om politiets fastlæggelse af udlændingens identitet, rejserute m.v. i forbindelse med den indledende

asylsagsbehandling. I de tilfælde, hvor udlændingen er indrejst i kraft af et visum, indebærer kravet om medvirken til sagens oplysning som altovervejende hovedregel bl.a., at den pågældende har afleveret sit nationalitetspas isat visummet, til politiet.

Anvendelse af bestemmelsen forudsætter endelig, at udlændingen medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. Det vil bero på en samlet vurdering af sagens omstændigheder, om en udlænding medvirker til udrejsen på en sådan måde, at udgifterne afholdes endeligt af staten. Vurderingen heraf svarer til den vurdering, der skal foretages ved afgørelsen af, om en udlænding medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold på en sådan måde, at den pågældende kan få hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter udlændingelovens § 43 a, stk. 2.

I vurderingen skal således bl.a. indgå, om udlændingen i forbindelse med politiets udrejsekontrol har tilkendegivet at ville medvirke til udrejsen og har underskrevet en erklæring herom. Det kan i den forbindelse tillægges en vis betydning, om udlændingen ved politiets udrejsekontrol kan godtgøre, at den pågældende har søgt at overholde det pålagte udrejsepålæg, men at det endnu ikke har været muligt at udrejse, og at dette ikke beror på udlændingens egne forhold. Endvidere skal det indgå, om udlændingen efterfølgende aktivt medvirker til udsendelsesbestrebelsene, herunder om udlændingen efter anmodning underskriver nødvendige ansøgninger om rejselegitimation m.v. og frivilligt møder frem på hjemlandets repræsentation eller lignende, hvis dette er nødvendigt for udrejsen. Det skal endvidere indgå i vurderingen, om udlændingen løbende holder sig i kontakt med politiet med henblik på at fremme udrejsen. Endelig skal det indgå i vurderingen, om udlændingen udrejser af landet, så snart forudsætningerne herfor er til stede.

Har udlændingen ikke aktivt medvirket til udrejsen, har udlændingen søgt at forsinke udrejsen eller har forsinket udrejsen, f.eks. ved at indgive ansøgninger om opholdstilladelse på andet grundlag eller anmodninger om genoptagelse af asylsagen uden at der er grundlag herfor, vil udlændingen normalt ikke kunne anses for at have medvirket til udrejsen på en sådan måde, at udgifterne til udsendelsen afholdes endeligt af staten efter den foreslåede bestemmelse i § 43, stk. 2, 3. pkt. Det vil dog kunne indgå i vurderingen, om den manglende medvirken eller forsinkelsen af udrejsen er undskyldelig eller bagatelagtig.

Det afgøres i umiddelbar tilknytning til udrejsen, om udgifterne til udsendelse afholdes endeligt af staten efter den foreslåede bestemmelse i § 43, stk. 2, 3. pkt. Afgørelse herom vil dog være betinget af, at ud-

lændingen rent faktisk udrejser som planlagt, og det kan således være nødvendigt, at politiet påser udlændingens udrejse, medmindre der er tilstrækkelig sikkerhed for, at udlændingen udrejser, uanset at dette ikke påses.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 43, stk. 2, 4. pkt., er en udlænding ikke omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 43, stk. 2, 3. pkt., hvis udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i udlændingelovens § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesbestemmelserne i udlændingelovens § 10, samt udlændinge, der af Udlændingestyrelsen er meddelt afslag på asylansøgningen i den såkaldte åbenbart grundløs haster-procedure, jf. herved bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 22, er således ikke omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 43, stk. 2, 3. pkt.

Til nr. 25

Ved den foreslåede affattelse af § 43 a, stk. 8, præciseres det, hvilket niveau de angivne beløbssatser i udlændingelovens § 43 a, stk. 5, nr. 3, og § 43 a, stk. 6, er fastsat i.

Det bemærkes herved, at det angivne beløb på 5.000 kr. i udlændingelovens § 43 a, stk. 5, nr. 3, udgør 6.267 kr. i 2004-niveau, og at de angivne beløb på 3.000 kr. og 1.500 kr. i udlændingelovens § 43 a, stk. 6, udgør 3.087 kr. og 1.544 kr. i 2004-niveau.

Til nr. 26 og 27

Der er tale om lovtekniske rettelser som følge af, at der ved vedtagelsen af lov nr. 425 af 10. juni 2003 om ændring af integrationsloven og udlændingeloven (Lovens formål, udmelding af landstal, visitering, introduktionsprogrammet, tilbud, rådighedsforpligtelse, finansiering m.v. og tidligere tidsubegrænset opholdstilladelse til velintegrerede udlændinge m.v.) blev foretaget en ændring i udlændingelovens § 44, stk. 1, som rettelig skulle foretages i udlændingelovens § 44 a, stk. 1. Der henvises til § 2, nr. 16, i lovforslag nr. L 174 af 12. marts 2003, jf. Folketingstidende 2002/2003, Tillæg A, s. 4509.

Til nr. 28 og 32

Med den foreslåede præcisering af § 46, stk. 2, angives det udtrykkeligt i lovteksten, at Udlændingestyrelsens afgørelser om, at en udlænding i forbindelse med afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 (asyl) eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse kan udsen-

des, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 32 a, ikke kan påklages til integrationsministeren.

Præciseringen omfatter såvel afgørelser om udsendelse, som træffes i asylsager, der kan påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, som afgørelser om udsendelse, som træffes i asylsager, der afgøres i åbenbart grundløs-proceduren uden klageadgang til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 b.

For så vidt angår Udlændingestyrelsens afgørelser om udsendelse, som træffes i asylsager, der kan påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, foreslås det samtidig udtrykkeligt præciseret i § 53 a, stk. 1, nr. 1 og 2, at Udlændingestyrelsens afgørelser om udsendelse, jf. udlændingelovens § 32 a, i sådanne sager kan påklages til Flygtningenævnet i forbindelse med påklage af selve afgørelsen i asylsagen.

For så vidt angår Udlændingestyrelsens afgørelser om udsendelse, som træffes i asylsager, der afgøres i åbenbart grundløs-proceduren uden klageadgang til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 b, anses Udlændingestyrelsens afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 32 a, for omfattet af ordlyden i udlændingelovens § 53 b, stk. 1, hvorefter Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp kan bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Til nr. 29

Med den foreslåede ændring af § 46, stk. 2, kan Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, vedrørende udbetaling af kontante ydelser til asylansøgere ikke påklages til integrationsministeren.

Efter de ved lovforslagets § 1, nr. 12, 15, 17 og 19 foreslåede ændringer af udlændingelovens § 42 b, stk. 1 og 7-9, bestemmer Udlændingestyrelsen ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt kontante ydelser.

Baggrunden for afskæringen af klageadgangen er, at der er tale om afgørelser, der træffes af Udlændingestyrelsen efter helt generelle og objektive kriterier. Skæringsdatoen til brug for ydelsesberegningen fastsættes ens for alle, og der er ingen mulighed for regulering af ydelserne under henvisning til ændringer i sagsstatus hverken forud for eller efter skæringsdato-

en. Med de foreslåede præciseringer i § 42 b, stk. 1 og 7-9, fremgår dette udtrykkeligt af udlændingeloven.

Indkvarteringsoperatørens afgørelse om undladelse af udbetaling af tillægsydelse vil fortsat kunne påklages til Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46 e, 4. pkt.

Til nr. 30

§ 47 b

Efter den foreslåede bestemmelse i § 47 b kan Udlændingestyrelsens afgørelser efter de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3-5, påklages til Integrationsministeriet. Klage har ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

En del af eller hele beløbet, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder som udgangspunkt til betaling, hvis visumansøgeren efter indreisen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, hvis den pågældende udvises efter reglerne i kapitel 4, eller hvis den pågældende indgiver ansøgning om opholdstilladelse eller ansøgning om asyl i et andet Schengenland, jf. herved de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3-5. Der henvises herved til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

Udlændingestyrelsens afgørelser om udvisning af en udlænding efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4 kan indbringes for Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2.

Hvis en herboende reference indbringer en afgørelse om forfald til betaling af et beløb efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 4, nr. 1, for Integrationsministeriet, og klagen er begrundet med, at Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af visumansøgeren er uberettiget, vil ministeriet ligeledes tage stilling til, om betingelserne for udvisning efter udlændingeloven er til stede. Er afgørelsen truffet med henvisning til, at den pågældende er udvist ved dom, lægger ministeriet altid dommen oprøvet til grund.

Hvis en udlænding er meddelt visum med henblik på indrejse i Danmark og herefter indrejser og ansøger om asyl i et andet Schengenland, forfalder hele beløbet på 50.000 kr. til betaling efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 4, nr. 3. Denne bestemmelse må i praksis navnlig forventes at vedrøre de tilfælde, hvor en udlænding er meddelt visum med henblik på indrejse i Danmark og herefter indrejser og ansøger om asyl i et andet Schengenland og efter anmodning fra dette land overføres til Danmark i medfør af reglerne i Dublin-konventionen, jf. udlændingelovens § 48 b.

Der henvises herved til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 48 b om anmodning fra et andet EF-land til Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a kan påklages til Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 48 d.

Hvis en herboende reference indbringer en afgørelse om, at beløbet, som den herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, er forfaldent til betaling efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 4, nr. 3, for Integrationsministeriet, og klagen er begrundet med, at en afgørelse, som Udlændingestyrelsen har truffet, om at overtage visumansøgeren, er uberettiget, vil ministeriet ligeledes tage stilling til, om betingelserne for overtagelse er til stede.

Efter den foreslåede bestemmelse har en klage til Integrationsministeriet over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om, at en del af eller hele beløbet, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, er forfaldent til betaling, ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det vil bero på en konkret vurdering, om der foreligger sådanne særlige grunde, der kan bevirke, at klagen tillægges opsættende. I vurderingen kan bl.a. indgå tidspunktet for anfordringsgarantiens udløb, således at klagen efter omstændighederne tillægges opsættende virkning, hvis anfordringsgarantiens udløb ikke er nært forestående.

Hvis Integrationsministeriet finder, at der ikke har været grundlag for at anse et beløb for forfaldet til betaling efter de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3-5, og klagen ikke har haft opsættende virkning, skal Udlændingestyrelsen tilbagebetale beløbet til den herboende reference.

Hvis en dom, der har bevirket, at Udlændingestyrelsen efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 4, nr. 1, har truffet afgørelse om forfald til betaling af et beløb, som den herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, ændres af en højere retsinstans i forbindelse med anke, således at den pågældende ikke udvises af Danmark, og der ikke i øvrigt har været grundlag for at anse beløbet, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, som forfaldet til betaling, tilbagebetales beløbet efter henvendelse fra den herboende reference til Udlændingestyrelsen.

Det bemærkes, at det følger af den almindelige adgang til indbringelse af Udlændingestyrelsens afgørelser for Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46, at et afslag på en visumansøgning, herunder et afslag, der er begrundet med, at en herboende

reference ikke har stillet økonomisk sikkerhed, kan indbringes for Integrationsministeriet,

§ 47 c

Efter den foreslåede bestemmelse i § 47 c kan de danske repræsentationer i udlandet i visse tilfælde afvise en visumansøgning, bl.a. fordi visse grundlæggende betingelser ikke er opfyldt.

Det foreslås præciseret i § 47 c, stk. 1, nr. 1, at en visumansøgning kun behandles, hvis visumansøgeren bor eller opholder sig lovligt i det land, hvor ansøgningen indgives.

Endvidere foreslås det i § 47 c, stk. 1, nr. 2, at en visumansøgning kun behandles, hvis ansøgningen indeholder de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om ansøgningen kan imødekommes. Heri ligger bl.a., at visumansøgningsskemaet, herunder tillægsansøgningsskemaet, skal være udfyldt korrekt og fyldestgørende.

Kravet vil f.eks. ikke være opfyldt, hvis der ikke er angivet en reference i ansøgningen, eller hvis den pågældende ansøger om visum med henblik på familiebesøg, og der ikke i visumansøgningen er oplyst om slægtskabet. Kravet vil endvidere ikke være opfyldt, hvis det er åbenbart, at en angiven reference ikke eksisterer, eller hvis oplysningerne om referencen er helt utilstrækkelige, f.eks. hvis der ikke er oplysninger om den pågældendes adresse, eller navnet er ufuldstændigt oplyst. Endvidere vil en ansøgning ikke indeholde de nødvendige oplysninger, hvis visumansøgningen ikke er underskrevet, eller hvis oplysningerne i visumansøgningen og den pågældendes pas ikke stemmer overens.

Kravet vil endvidere ikke være opfyldt, hvis visumansøgeren ikke har udfyldt rubrikkerne om den pågældendes civilstand, tilknytning til arbejdsmarkedet, børn i hjemlandet m.v., idet disse oplysninger er nødvendige for den vurdering af immigrationsrisikoen, der ifølge Schengenreglerne altid skal foretages i forbindelse med en visumansøgning.

I § 47 c, stk. 1, nr. 3, foreslås det præciseret, at en visumansøgning kun behandles, hvis de i forbindelse med ansøgningen fremlagte dokumenter er fuldstændige og ægte. Kravet vil f.eks. ikke være opfyldt, hvis visumansøgerens rejsedokument ikke er intakt, eller hvis fotoet, der er vedlagt ansøgningen, ikke opfylder betingelserne om farver, størrelse m.v. Kravet vil endvidere ikke være opfyldt, hvis visumansøgeren har fremlagt uægte dokumenter. Dette kan – udover rejselegitimation – bl.a. være falske eller forfalskede vielsesattester, dåbsattester og andre attester, der skal do-

kumentere en familierelation, eller falske eller forfalskede invitationer fra angivne herboende referencer.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 2, skal de danske repræsentationer påse, at ansøgningen opfylder betingelserne i stk. 1, og kan afvise ansøgningen, hvis dette ikke er tilfældet.

Det foreslås i § 47 c, stk. 3, 1. pkt., at de danske repræsentationer kan afvise en visumansøgning, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingestyrelsen og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald til betaling efter de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3-5, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, og til, at Udlændingestyrelsen sender sagens akter til Integrationsministeriet ved påklage af en sådan afgørelse.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3-5, om, at en del af eller hele beløbet, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, forfalder til betaling, hvis visumansøgeren efter indrejsen overtræder visumbetingelserne efter de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3-5. Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 2.

Den herboende reference er part i en sag om forfald til betaling af en del af eller hele beløbet, som den pågældende har stillet som økonomisk sikkerhed. Referencen har derfor efter reglerne i forvaltningsloven en række partsbeføjelser, herunder adgang til aktindsigt og parthøring, ligesom en afgørelse skal indeholde en begrundelse, der bl.a. om fornødent skal indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2.

Da et beløb, som den herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, efter de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3-5, kan forfalde til betaling, hvis visumansøgeren efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, hvis den pågældende udvises efter reglerne i kapitel 4, eller hvis den pågældende indgiver ansøgning om opholdstilladelse eller ansøgning om asyl i et andet Schengenland, vil sagens akter normalt altid indeholde oplysninger om visumansøgerens rent private forhold.

Efter forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 6, har den, der virker inden for den offentlige forvaltning, tavshedspligt, jf. straffelovens § 152 og §§ 152 c – 152 f, når en oplysning ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som fortrolig, eller når det i øvrigt

er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser, herunder navnlig til enkeltpersoners eller private selskabers eller foreningers interesse i at beskytte oplysninger om deres personlige eller interne, herunder økonomiske forhold.

Oplysninger om visumansøgerens rent private forhold er fortrolige oplysninger, som ikke uberettiget må videregives. Videregivelse af sådanne oplysninger til andre end forvaltningsmyndigheder, f.eks. private, vil dog være berettiget, hvis den person, som oplysningerne vedrører, giver samtykke hertil.

Det fremgår endvidere af persondatalovens §§ 7 og 8, at oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold kan videregives, hvis der er givet udtrykkeligt samtykke.

Den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 3, 1. pkt., om, at repræsentationerne kan afvise en visumansøgning, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingestyrelsen og Integrationsministeriet i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald til betaling efter de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3-5, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, har til formål at sikre, at den herboende reference – uden at reglerne om tavshedspligt overtrædes og i overensstemmelse med persondatalovens regler om videregivelse af oplysninger om rent private forhold – opnår de partsbeføjelser, som følger af reglerne i forvaltningsloven.

Det bemærkes, at efter forvaltningslovens § 8 kan den, der er part i en sag, på ethvert tidspunkt af sagens behandling som udgangspunkt lade sig repræsentere eller bistå af andre. Hvis den herboende reference i en sag om forfald til betaling af et beløb, som den pågældende har stillet som økonomisk sikkerhed, er repræsenteret af en anden, f.eks. en advokat, vil repræsentanten på vegne af den herboende reference opnå de partsbeføjelser, der følger af forvaltningslovens regler. Det bemærkes i den forbindelse, at visumansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse – hvor samtykket skal meddeles – bl.a. informeres om, at sagens oplysninger kan videregives til den herboende reference eller en repræsentant for denne, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 3.7.

Den herboende reference har mulighed for at klage til Integrationsministeriet over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om forfald til betaling af et beløb, som den pågældende har stillet som økonomisk sikkerhed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 47 b.

Efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 1, kan oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold videregives fra en forvaltningsmyndighed til en

anden forvaltningsmyndighed, hvis den, oplysningen angår, har givet samtykke.

Den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 3, 1. pkt., om, at visumansøgningen kan afvises, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingestyrelsen sender sagens akter til Integrationsministeriet ved påklage af en afgørelse om forfald til betaling af et beløb, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, har til formål at sikre, at Udlændingestyrelsen kan sende sagens akter til Integrationsministeriet til brug for ministeriets behandling af klagen.

De danske repræsentationer skal normalt altid afvise en visumansøgning, hvis ansøgerens samtykke ikke foreligger ved ansøgningens indgivelse. Dette gælder også, selvom repræsentationen senere vil kunne afgøre sagen ved udstedelse af bona fide visum, og det derfor ikke kommer på tale at betinge visumudstedelse af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed. Dette hænger sammen med, at det på tidspunktet for ansøgningens indgivelse endnu ikke er afgjort, om repræsentationen vil kunne udstede bona fide visum, eller om sagen vil skulle forelægges for Udlændingestyrelsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 3, 2. pkt., kan de danske repræsentationer ikke afvise en visumansøgning efter den foreslåede bestemmelse i § 47, stk. 3, 1. pkt., i tilfælde, hvor repræsentationerne udsteder visum på vegne af et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer.

Den foreslåede bestemmelse omhandler de tilfælde, hvor de danske repræsentationer i kraft af indgåede repræsentationsaftaler behandler visumansøgninger på vegne af andre Schengenlande, og hvor samtykke til videregivelse af oplysninger til en reference i Danmark og til Udlændingestyrelsens fremsendelse af sagsakter til Integrationsministeriet ikke er relevant.

Repræsentationerne skal – i det omfang der er behov herfor – ved modtagelse af en visumansøgning oplyse om betingelserne i de foreslåede bestemmelser i § 47 c, stk. 1 og 3, og om, at visumansøgningen kan blive afvist, hvis betingelserne ikke er opfyldt.

Hvis repræsentationen er i tvivl om, hvorvidt betingelserne i de foreslåede bestemmelser i § 47 c, stk. 1 og 3, er opfyldt, skal repræsentationen forelægge ansøgningen for Udlændingestyrelsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 4, kan de danske repræsentationer afvise en ansøgning om transitvisum, hvis ansøgeren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller hvis rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velbegrundet.

F. t. l. vedr. udlændingeloven

Bestemmelsen indebærer, at de danske repræsentationer fremover kan afvise en ansøgning om transitvisum, hvis ansøgeren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velbegrunder.

Hvis repræsentationen er i tvivl om, hvorvidt en visumansøgning skal afvises efter den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 4, skal repræsentationen forelægge sagen for Udlændingestyrelsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 5, kan de danske repræsentationers beslutninger om afvisning ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Bestemmelsen indebærer, at de danske repræsentationers beslutninger om afvisning af visumansøgninger efter de foreslåede bestemmelser i § 47 c, stk. 2, jf. stk. 1, og stk. 3 og 4, er endelige og således ikke kan indbringes for hverken Udlændingestyrelsen, Integrationsministeriet eller Udenrigsministeriet.

Til nr. 31

Der er tale om en lovteknisk konsekvensrettelse som følge af vedtagelsen af lov nr. 433 af 31. maj 2000 om ændring af forskellige lovbestemmelser i forbindelse med gennemførelsen af en lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Ændringer som følge af straf fuldbyrdelsesloven, afskaffelse af hæftestrafpen og prøveløsladelse af livstidsdømte m.v.), hvorved straffelovens § 59, stk. 3, blev § 59, stk. 2.

Til nr. 33 og 34

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 35.

Til nr. 35

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 g indberetter Rigspolichefen en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som ønsket til Schengeninformationssystemet, hvis

- udlændingen er udvist af landet i medfør af § 22, § 23 eller § 24, nr. 1,
- udlændingen er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, og den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2, eller

- udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3.

Disse bestemmelser omhandler udlændinge, der er udvist som følge af kriminalitet og er idømt mindst 1 års fængsel, udlændinge, der er dømt for narkotikakriminalitet, menneskesmugling eller anden alvorlig kriminalitet, udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen, samt udlændinge, der har begået alvorlig kriminalitet uden for Danmark.

Den foreslåede bestemmelse i § 58 g, nr. 6, indebærer, at udlændinge, der er meddelt visum til Danmark, og som ikke medvirker til udrejsen efter at være meddelt afslag på en asylansøgning, der er indgivet efter indrejsen, indberettes til Schengeninformationssystemet, hvis Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 25 b har truffet afgørelse om, at den pågældende skal udvises af Danmark som følge af ulovligt ophold.

Udlændinge, der har ansøgt om asyl i et andet Schengenland, og som er overført til Danmark efter reglerne i Dublin-konventionen, fordi Danmark er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen under henvisning til, at Danmark har udstedt visum til den pågældende, er ligeledes omfattet af den foreslåede bestemmelse.

Ifølge udlændingelovens § 25 b kan en udlænding udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse. Udvisningen medfører, at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud), jf. § 32, stk. 1, 1. pkt. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b meddeles for 1 år, jf. § 32, stk. 4, 2. pkt.

Udlændinge, der får afslag på en asylansøgning og ikke har ret til at opholde sig i Danmark på andet grundlag, og som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, opholder sig ulovligt i Danmark og vil derfor kunne udvises med indrejseforbud i medfør af bestemmelsen i § 25 b. Det bemærkes, at efter udlændingelovens § 30, stk. 1 og 2, skal en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejse. Politiet drager omsorg for udrejsen, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt. Udgangspunktet er således, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig i Danmark, er forpligtet til selv at udrejse.

Udlændingestyrelsen har hidtil i konkrete tilfælde, hvor styrelsen på baggrund af oplysninger fra politiet er blevet bekendt med, at en afvist asylansøger undtager sig hjemsendelse, f.eks. ved at holde sig skjult

for myndighederne, truffet afgørelse om udvisning, men udviser ikke i dag konsekvent afviste asylansøgere, der opholder sig ulovligt i Danmark.

Det forudsættes derfor i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 58 g, nr. 6, at Udlændingestyrelsen fremover altid skal vurdere, om afviste asylansøgere, der ikke har ret til at opholde sig i Danmark, som ikke medvirker til udrejsen efter afslaget på asyl, og som er indrejst efter at være meddelt visum, skal udvises efter udlændingelovens § 25 b.

Hvis en asylansøger, som er indrejst efter at være meddelt visum, har indgivet ansøgning om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning og ikke er færdigbehandlet på tidspunktet for et endeligt afslag på asyl efter udlændingelovens § 7, skal Udlændingestyrelsen, hvis den pågældende tillige meddeles afslag på ansøgningen om humanitær opholdstilladelse, efter at styrelsen har modtaget oplysninger fra politiet om, at den pågældende ikke medvirker til udrejsen, jf. nedenfor, vurdere, om den pågældende skal udvises efter udlændingelovens § 25 b.

Udlændingestyrelsen skal ved vurderingen efter udlændingelovens § 25 b tage hensyn til, om udvisning af den pågældende må antages at virke særlig belastende bl.a. på grund af udlændingens personlige forhold, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 b på baggrund af oplysninger fra politiet om, at den pågældende ikke medvirker til udrejsen. Politiets underretning herom skal ske samtidig med politiets indstilling til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding, der ikke medvirker til udrejsen, ikke skal have dækket sine udgifter til underhold, men alene skal modtage kost og logi i naturalier samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 10, nr. 2 (den såkaldte madkasseordning), samt indstillingen om, at udlændingen overflyttes til Center Sandholm, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 1. pkt.

Afviste asylansøgere, som ikke kan udsendes som følge af generelle udsendelsesproblemer til et bestemt land, men som medvirker til udrejsen, kan ikke udvises efter udlændingelovens § 25 b.

Udlændingestyrelsen underretter Rigspolitiet, hvis styrelsen træffer afgørelse om at udvise udlændingen med indrejseforbud efter udlændingelovens § 25 b, jf. § 32, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4, 2. pkt., hvorefter Rigspolitiet som konsekvens heraf foretager indberetningen til Schengeninformationssystemet. Det forudsættes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke underretter Rigspolitiet om så-

danne afgørelser, jf. forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 4.

Udlændingestyrelsens afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25 b kan påklages til Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2.

Det bemærkes, at udlændingelovens § 58 g, der fastlægger, hvilke udlændinge Rigspolitechefen indberetter til SIS som uønskede, er en nærmere udmøntning af kriterierne i Schengenkonventionens artikel 96 om indberetning til Schengeninformationssystemet af uønskede udlændinge.

Det fremgår af bestemmelsen i artikel 96, at oplysninger om uønskede udlændinge, der nægtes indrejse, optages i systemet på grundlag af de nationale indberetninger, som er en følge af afgørelser truffet af de kompetente administrative eller retlige myndigheder under overholdelse af de nationale retsplejeregler. Disse afgørelser kan bygge på, at den pågældende udlændings tilstedeværelse i landet formodes at udgøre en trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed eller for den nationale sikkerhed, og at dette i særdeleshed gælder, når en udlænding er blevet idømt en frihedsstraf af en varighed på mindst ét år på grund af en strafbar handling, eller når der er begrundet mistanke om, at en udlænding har begået alvorlige strafbare handlinger, herunder handlinger som nævnt i artikel 71 (narkotikaforbrydelser), eller når der foreligger konkrete indicier, der lader formode, at den pågældende har til hensigt at begå sådanne handlinger på en kontraherende parts område.

Det fremgår endvidere af Schengenkonventionens artikel 96, at disse afgørelser ligeledes kan bygge på, at den pågældende udlænding tidligere er blevet udsendt, afvist eller udvist, når disse foranstaltninger ikke er blevet udskudt eller suspenderet, og de indebærer eller er ledsaget af et indrejseforbud eller eventuelt et forbud mod at tage ophold som følge af en overtrædelse af de nationale bestemmelser om udlændingens indrejse eller ophold.

Artikel 96 opstiller således nogle retningslinier for fastlæggelsen af kriterierne for indberetning til Schengeninformationssystemet, men er samtidig en skønsmæssig bestemmelse, der overlader den endelige fastlæggelse af kriterierne for indberetning til Schengeninformationssystemet til de nationale myndigheder.

Det er Integrationsministeriets opfattelse, at Schengenkonventionens artikel 96 ikke umiddelbart giver hjemmel til at registrere en udlænding i Schengeninformationssystemet alene på grundlag af en asylansøgning, men at bestemmelsen indeholder hjemmel til at registrere en udlænding i systemet, hvis den pågæl-

dende udlænding er blevet udvist med indrejseforbud som følge af en overtrædelse af udlændingelovens bestemmelser om ulovligt ophold.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 2, at udlændinge, der har ansøgt om asyl i forbindelse med et visumophold, og som får afslag på asylansøgningen, men som selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, er undtaget fra forslaget om, at der i en periode på 5 år kun kan gives visum, hvis der foreligger ganske særlige grunde. Der vil, hvis udlændingen medvirker til udrejsen, således kunne gives visum efter den praksis, der normalt gælder for ansøgere af den pågældende nationalitet, herunder efter en vurdering af immigrationsrisikoen. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

Derimod vil ingen Schengenlande i de tilfælde, hvor den pågældende ikke medvirker til udrejsen – og derfor udvises med indrejseforbud i medfør af § 25 b, jf. § 32, stk. 1, og stk. 4, 2. pkt., og indberettes til Schengeninformationssystemet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 58 g, nr. 6 – som følge af indberetningen udstede visum til udlændingen, medmindre det pågældende land finder, at der foreligger humanitære hensyn, nationale interesser eller internationale forpligtelser. I så fald begrænses visummet til den pågældende stats område, jf. Schengenkonventionens artikel 5, stk. 1, litra d), jf. stk. 2, og artikel 16. Ansøger en sådan udlænding efter udsendelsen af Danmark på ny om visum her til landet, vil afgørelsen skulle træffes efter udlændingelovens § 4 a, hvorefter der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Indberetningen i Schengeninformationssystemet bevares, så længe indrejseforbuddet gælder, dvs. 1 år regnet fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen, jf. § 32, stk. 1, 2. pkt. Efter udløbet af indrejseforbuddet, sletter Rigspolitiet indberetningen. Udlændingen vil herefter ikke kunne få visum efter sædvanlig praksis i de følgende 4 år, men vil kun kunne få visum, hvis der foreligger ganske særlige grunde. Der henvises herved til den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

Til § 2

Det foreslås i § 2, stk. 1, at loven træder i kraft den 1. oktober 2004.

Den ved lovforslagets § 1, nr. 8, foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 40, stk. 9, hvorefter Udlændingestyrelsen kan tilsige den herboende reference til at give personligt fremmøde og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet, finder anvendelse fra og med den 1. oktober 2004, uanset om

visumansøgningen er indgivet inden den 1. oktober 2004.

Endvidere kan politiet i medfør af den ved lovforslagets § 1, nr. 24, foreslåede bestemmelse i § 43, stk. 2, 3, og 4. pkt., fra og med den 1. oktober 2004 beslutte, at udgifterne, der er forbundet med udsendelse af en udlænding, der ikke selv har tilstrækkelige midler hertil, afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen er meddelt afslag på en ansøgning om asyl og har medvirket til sagens oplysning og medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold.

Det foreslås i § 2, stk. 2, at de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 4, stk. 2-5, § 4 c, § 47 b og § 47 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, 3 og 30, ikke finder anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om visum.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at ansøgninger om visum, der indgives inden den 1. oktober 2004, ikke kan behandles efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 4, stk. 2-5, og § 4 c. Udstedelse af visum kan således ikke betinges af økonomisk sikkerhedsstillelse, hvis visumansøgningen er indgivet før den 1. oktober 2004, ligesom der ikke kan gives afslag på en visumansøgning, der er indgivet inden denne dato, i medfør af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 c. Endvidere kan visumansøgninger, der er indgivet før den 1. oktober 2004, ikke afvises efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 47 c.

Det foreslås i § 2, stk. 3, at den foreslåede ændring vedrørende adgangen til udvisning i udlændingelovens § 22, nr. 6, og indsættelsen af § 22, nr. 7, samt den dertil knyttede ændring i § 26, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4-7, alene finder anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det foreslås i § 2, stk. 4, at de foreslåede ændringer af udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 2. og 5. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 9, 1. pkt., og stk. 12, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, 14, 16, 18 og 22, ikke finder anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at udlændinge, der inden den 1. oktober 2004 har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, behandles efter de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 42 b.

De ved lovforslagets § 1, nr. 12, 15, 17, 19 og 21, foreslåede tilføjelser i udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3. og 4. pkt., stk. 7, 4. og 5. pkt., og stk. 8, 3.-5. pkt., og ændringer af udlændingelovens § 42 b, stk. 9, 2. pkt., og stk. 11, og den ved lovforslagets § 1, nr. 29, foreslåede ændring af udlændingelovens § 46, stk. 2, finder anvendelse fra og med lovens ikrafttræden, uanset om udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse inden denne dato.

Det foreslås dog i § 2, *stk. 5*, at den foreslåede ændring af udlændingelovens § 46, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 29, ikke finder anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har påklaget en afgørelse vedrørende beregningen af kontante ydelser til integrationsministeren. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46, stk. 2, anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om udbetaling af kontante ydelser til asylansøgere, der indgives til integrationsministeren inden den 1. oktober 2004, behandles efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46, stk. 2.

Endelig foreslås det i § 2, *stk. 6*, at indsættelsen af § 58 g, nr. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 35, alene finder anvendelse for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udvises i medfør af udlændingelovens § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Efter den ved lovforslagets § 1, nr. 35, foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 58 g, nr. 6, indbe-

retter Rigspolitichefen en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af udlændingelovens § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 6, indebærer, at Rigspolitiet fra og med den 1. oktober 2004 foretager indberetning til Schengeninformationssystemet af udlændinge, der er indrejst i kraft af et visum og efter at være meddelt afslag på en ansøgning om asyl bliver udvist den 1. oktober 2004 eller senere i medfør af udlændingelovens § 25 b som følge af ulovligt ophold. Indberetning skal ske uanset tidspunktet for afslaget på asylansøgningen, mens Udlændingestyrelsen alene kan træffe afgørelse om udvisning efter bestemmelsen i udlændingelovens § 25 b, hvis den pågældende efter lovens ikrafttræden den 1. oktober 2004 ikke har ret til at opholde sig i Danmark og ikke medvirker til udrejsen.

Til § 3

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale gyldighedsområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Den kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige grønlandske og færøske forhold tilsiger.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

I det følgende gengives de relevante dele af de relevante gældende bestemmelser i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003 med de ændringer, der følger af lov nr. 1204 af 27. december 2003:

§ 2. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af kapitlerne 3-5, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4-5. ---

§ 4. Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12, jf. artikel 15, til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003 med de ændringer, der følger af lov nr. 1204 af 27. december 2003, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 3*, ændres ”kapitlerne 3-5” til: ”denne lov”.

2. I § 4 indsættes som *stk. 2-6*:

”*Stk. 2.* Udstedelse af visum efter *stk. 1* kan betinges af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 3. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen uden forløbet tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, jf. dog 2. pkt. Halvdelen af beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, og det resterende beløb frigives, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last.

Stk. 4. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter reglerne i kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 5, eller
- 3) indgiver ansøgning om asyl i et andet Schengenland.

Stk. 5. Uanset bestemmelsen i stk. 4, nr. 2, forfalder beløbet nævnt i stk. 2 ikke til betaling, hvis udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. § 9 a, stk. 1, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag, eller hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter stk. 2 skal stilles, og for betaling af beløb, der er forfaldet til betaling efter stk. 3 og 4. Det i stk. 2 angivne beløb er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.”

3. Efter § 4 b indsættes:

”§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i en periode på 5 år, hvis der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4. Perioden udgør 3 år, hvis der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 3, 2. pkt. § 4, stk. 3, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Gældende formulering

Lovforslaget

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis der foreligger omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 5, eller hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2. Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2 og 3, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.”

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 kan udvises, hvis

1) – 5) ---

6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288 eller § 290, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

4. I § 22, nr. 6, indsættes efter ”§ 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, ”: ”§ 215, ”, og efter ”§ 261, stk. 2, ” indsættes: ”§ 262 a, ”.

5. I § 22, nr. 6, ændres ”karakter.” til: ”karakter, eller”.

6. I § 22 indsættes som nr. 7:

”7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.”

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

1) – 6) ---

Gældende formulering

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-6, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod:

§ 40. ---

Stk. 2-8. ---

Lovforslaget

7. I § 26, *stk. 2*, ændres ”§ 22, nr. 4-6” til: ”§ 22, nr. 4-7”.

8. I § 40 indsættes som *stk. 9*:

”*Stk. 9.* Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, afvises visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal afvises.”

§ 40 b. ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i *stk. 3* nævnte register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

9. I § 40 *b, stk. 8, 2. pkt.*, ændres ”edb-registret” til: ”registret”.

§ 42 a. ---

Stk. 2-8. ---

Stk. 9. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af *stk. 1* eller *2*, jf. *stk. 3*, ikke skal have dækket sine udgifter til underhold, men alene skal modtage kost og logi i naturalier samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt

1) – 4) ---

5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 *d, stk. 2, 1. pkt.*,

10. I § 42 *a, stk. 9, nr. 5*, indsættes efter ”jf. § 22 *d, stk. 2, 1. pkt.*,”: ”eller”.

Gældende formulering

- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse eller.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. ---

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4-6. ---

Lovforslaget

11. I § 42 a, stk. 9, nr. 6, ændres ”eller udsendelse eller” til: ”eller udsendelse.”.

12. I § 42 b, stk. 1, indsættes efter 2. pkt.:

”Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen.”

13. I § 42 b, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter ”hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1”: ”, jf. dog stk. 12”.

14. I § 42 b, stk. 3, 5. pkt., indsættes efter ”nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn”: ”, jf. dog stk. 12”.

Gældende formulering

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillæggydelse, jf. stk. 11. Tillæggydelsen bagudbetales hver 14. dag. Tillæggydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillæggydelse. Stk. 8, 2. og 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. ---

Lovforslaget

15. I § 42 b, stk. 7, indsættes efter 3. pkt.:

”Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen.”

16. I § 42 b, stk. 8, 1. pkt., indsættes efter ”udbetalt en tillæggydelse, jf. stk. 11”: ”, jf. dog stk. 12”.

17. I § 42 b, stk. 8, indsættes efter 2. pkt.:

”Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillæggydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillæggydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillæggydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillæggydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen.”

18. I § 42 b, stk. 9, 1. pkt., indsættes efter ”udbetalt en tillæggydelse”: ”, jf. dog stk. 12”.

19. I § 42 b, stk. 9, 2. pkt., ændres ”Stk. 8, 2. og 3. pkt.” til: ”Stk. 8, 2.-6. pkt.”.

Gældende formulering

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 3. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 3. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. De i stk. 2, 4-6 og 10 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Lovforslaget

20. I § 42 b, stk. 11, 1. pkt., indsættes efter ”jf. stk. 1, 3, 8 og 9”: ”, jf. dog stk. 12”.

21. I § 42 b, stk. 11, 3. og 4. pkt., ændres to steder ”jf. stk. 8, 2. og 3. pkt.” til: ”jf. stk. 8, 2. og 6. pkt.”.

22. I § 42 b indsættes efter stk. 11 som nyt stykke:

”*Stk. 12.* En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt., udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.”

Stk. 12 bliver herefter stk. 13.

23. I § 42 b, stk. 12, der bliver stk. 13, ændres ”De i stk. 2, 4-6 og 10 angivne beløb”: til ”De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb”.

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 43. ---

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbig af statskassen.

Stk. 3-6. ---

§ 43 a. ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Beløbene i stk. 5, nr. 3, og stk. 6, reguleres én gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 44. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller

§ 44 a. Udlændingestyrelsen videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

1) at udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 6-9 e eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,

24. I § 43, stk. 2, indsættes efter 2. pkt.:

”Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendeshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.”

25. § 43 a, stk. 8, affattes således:

”Stk. 8. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.”

26. § 44, stk. 1, affattes således:

”Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.”

Gældende formulering

- 2) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2-7. ---

§ 46. ---

Stk. 2. Udlændingestyrelsens afgørelser kan, bortset fra de i § 33, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 53 a og § 53 b nævnte afgørelser, påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. ---

Lovforslaget

27. I § 44 a, stk. 1, indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

”2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller”

Nr. 2 bliver herefter nr. 3.

28. I § 46, stk. 2, indsættes efter ”bortset fra de i”: ”§ 32 a,”.

29. I § 46, stk. 2, indsættes efter ”§ 42 a, stk. 8, 1. pkt.,”: ”§ 42 b, stk. 1, 3 og 7-9,”.

30. Efter § 47 a indsættes:

”§ 47 b. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 4, stk. 3-5, kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 47 c. En ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a behandles kun, hvis

- 1) ansøgeren bor eller opholder sig lovligt i det land, hvor ansøgningen indgives,
- 2) ansøgningen indeholder de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse heraf, og
- 3) de i forbindelse med ansøgningen fremlagte dokumenter er fuldstændige og ægte.

Stk. 2. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation skal påse, at ansøgningen opfylder betingelserne i stk. 1, og kan afvise ansøgningen, hvis dette ikke er tilfældet.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 3. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om visum efter § 4, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingestyrelsen og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald til betaling efter § 4, stk. 3-5, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, og til, at Udlændingestyrelsen sender sagens akter til ministeriet ved påklage af en afgørelse i en sådan sag. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer udsteder visum på vegne af et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer.

Stk. 4. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om transitvisum efter § 4, hvis ansøgeren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller hvis rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velgrundet.

Stk. 5. Beslutninger om afvisning efter stk. 2-4 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.”

§ 50. ---

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. ---

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

31. I § 50, stk. 2, 1. pkt., ændres ”Straffelovens § 59, stk. 3” til: ”Straffelovens § 59, stk. 2”.

Gældende formulering

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af §§ 7 eller 8.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter §§ 7 eller 8.

3) – 4) ---

Stk. 2-4.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformatiønssystemet, hvis

1) – 3) ---

- 4) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2, eller
- 5) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3.

Lovforslaget

32. I § 53 a, stk. 1, nr. 1 og 2, indsættes efter ”§§ 7 eller 8:”, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a”.

33. I § 58 g, nr. 4, udgår efter ”nr. 1 eller 2, ”: ”eller”.

34. I § 58 g, nr. 5, ændres ”eller 3.” til: ”eller 3, eller”.

35. I § 58 g indsættes som nr. 6:

”6) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.”

Spalte- og sidehenvisninger til Folketingstidende vedrørende behandlingen i Folketinget af den oprindelige udlændingelov og senere relevante ændringslove

Lov nr. 226 af 8. juni 1983 (Udlændingeloven) (Lovforslag nr. L 105 af 20. januar 1983)

Skriftlig fremsættelse den 20. januar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 4502
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg A	sp. 2027
1. behandling den 2. februar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 5316
Betænkning afgivet den 27. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 1935
1. del af 2. behandling den 30. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12152
Tilføjelse til betænkning den 31. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2775
2. del af 2. behandling den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12587
Tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2845
3. behandling den 3. juni 1983	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12847
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg C	sp. 609

Lov nr. 33 af 18. januar 1995 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og lov om social bistand (Opstramninger i åbenbart grundløs-proceduren m.v.) (Lovforslag nr. L 85 af 30. november 1994)

Skriftlig fremsættelse den 30. november 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 1188
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg A	s. 895
1. behandling den 6. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 1453
Betænkning afgivet den 13. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg B	s. 191
2. behandling den 15. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 1817
3. behandling den 12. januar 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 2123
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg C	s. 217

Lov nr. 1052 af 11. december 1996 om ændring af udlændingeloven (Udvisning på grund af narkotikakriminalitet) (Lovforslag nr. L 24 af 3. oktober 1996)

Skriftlig fremsættelse den 3. oktober 1996:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A	s. 1019
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A	s. 1015
1. behandling den 4. oktober 1996:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 189
Betænkning afgivet den 21. november 1996:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B	s. 80
2. behandling den 26. november 1996:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 1674
3. behandling den 5. december 1996:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 2103
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg C	s. 52

Bilag til f. t. l. vedr. udlændingeloven

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.) (Lovforslag nr. L 222 af 10. april 1997)

Skriftlig fremsættelse den 10. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A s. 4804
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A s. 4757
1. behandling den 17. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 5812
Betænkning afgivet den 20. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B s. 1061
2. behandling den 22. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 7580
Tillægsbetænkning afgivet den 28. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B s. 1414
3. behandling den 30. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 8288
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg C s. 809

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsbegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) (Lovforslag nr. L 59 af 16. april 1998)

Skriftlig fremsættelse den 16. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A s. 1648
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A s. 1554
1. behandling den 30. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF s. 977
Betænkning afgivet den 23. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B s. 610
2. behandling den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF s. 2420
Tillægsbetænkning afgivet den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B s. 728
3. behandling den 26. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF s. 2566
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg C s. 503

Lov nr. 425 af 31. maj 2000 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og straffeloven (Skærpelse af strafniveauet for ulovlig beskæftigelse af udlændinge, Danmarks indtræden i det praktiske Schengensamarbejde, præcisering af Udlændingestyrelsens og politiets underholdsforpligtelse m.v.) (Lovforslag nr. L 264 af 30. marts 2000)

Skriftlig fremsættelse den 30. marts 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg As. 7438
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg As. 7376
1. behandling den 12. april 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF s. 6550
Betænkning afgivet den 9. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg Bs. 764
2. behandling den 16. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF s. 8004
3. behandling den 18. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF s. 8201
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg Cs. 755

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven (Initiativer mod terrorisme m.v. – opfølgning på FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme) (Lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001)

Skriftlig fremsættelse den 31. december 2001:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg As. 806
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg As. 751
1. behandling den 31. januar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 1354
Betænkning afgivet den 21. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg Bs. 1451
2. behandling den 28. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 7450
3. behandling den 31. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 7766
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg Cs. 653

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.) (Lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002)

Skriftlig fremsættelse den 28. februar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg As. 4091
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg As. 3952
1. behandling den 21. marts 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 3885
Betænkning afgivet den 17. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg Bs. 1389
2. behandling den 23. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 7049
Tillægsbetænkning afgivet den 28. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg Bs. 1616
1. del af 3. behandling den 30. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 7575
2. del af 3. behandling den 31. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 7774
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg Cs. 678

Lov nr. 291 af 30. april 2003 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udsendelsesforanstaltningerne, effektivisering af sagsbehandlingen vedrørende ansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v.) (Lovforslag nr. L 156 af 29. januar 2003)

Skriftlig fremsættelse den 29. januar 2003:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg As. 3946
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg As. 3881
1. behandling den 7. februar 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 4734
Betænkning afgivet den 8. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg Bs. 830
2. behandling den 22. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 7796
3. behandling den 24. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 7934
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg Cs. 338

Lov nr. 292 af 30. april 2003 om ændring af udlændingeloven (Reform af aktiverings- og undervisningsindsatsen over for voksne asylansøgere m.v. og af systemet vedrørende udbetaling af kontante ydelser til asylansøgere m.v.) (Lovforslag nr. L 157 af 29. januar 2003)

Skriftlig fremsættelse den 29. januar 2003:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg As. 4010
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg As. 3948
1. behandling den 7. februar 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 4720
Betænkning afgivet den 8. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg Bs. 838
2. behandling den 22. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 7797
3. behandling den 24. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 7934
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg Cs. 342

Til lovforslag nr. L 223. Skriftlig fremsættelse (31. marts 2004)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov ændring af udlændingeloven (Ændrede visumbetingelser, udvisning ved dom for ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab, børnebortførelse eller menneskehandel samt afskæring af kontante ydelser til asylansøgere i åbenbart grundløs haster-proceduren m.v.)

(Lovforslag nr. L 223).

Folketinget vedtog i sommeren 2002 regeringens forslag om at skærpe betingelserne for asyl og familiesammenføring. Det har medført et markant fald i antallet af udlændinge, der ansøger om opholdstilladelse i Danmark. Næste opgave var at styrke indsatsen for hjemsendelse af afviste asylansøgere. Regeringen fremsatte derfor forslag om en ny konsekvent udsendelses-procedure. I april 2003 vedtog Folketinget forslaget, og antallet af afviste asylansøgere, der er udrejst, er herefter steget betydeligt.

Udviklingen i det internationale samfund har medført et stigende behov for aflæggelse af besøg på tværs af landegrænser, og de skærpede regler på familiesammenføringsområdet, som har bevirket, at færre udlændinge har fået opholdstilladelse i Danmark, taler for en vis lempelse af adgangen til at aflægge besøg her i landet.

Jeg fremsætter derfor i dag et lovforslag, der først og fremmest har til formål at gennemføre en tilpasning og en liberalisering af visumbetingelserne.

Mange herboende personer har tilkendegivet over for udlændingemyndighederne, at de er rede til at indestå økonomisk for en udlænding, som ønsker at besøge den pågældende her i landet.

Lovforslaget indebærer, at der indføres en sådan mulighed. Lovforslaget indebærer således, at Udlændingestyrelsen i visse tilfælde kan betinge visumudstedelse af økonomisk sikkerhedsstillelse. Er en herboende person villig til at stille sikkerhed, således at beløbet forfalder til betaling, hvis udlændingen ikke udrejser af Schengen-området, inden visummet udløber, eller hvis den pågældende på anden måde overtræder visumbetingelserne, vil dette blive tillagt væsentlig betydning ved vurderingen af immigrationsrisikoen. Herved får flere udlændinge mulighed for at komme på besøg.

Regeringen ønsker samtidig at sikre, at ulovlig indvandring og misbrug af visum bekæmpes på bedst mulige måde. Der skal derfor fortsat gælde en meget streng visumpraksis over for udlændinge fra lande, hvorfra mange ansøger om asyl i Danmark.

Lovforslaget indebærer – ligeledes af hensyn til at imødegå misbrug af visum – at visumansøgere, som overtræder visumbetingelserne, som udgangspunkt ikke kan få visum igen i normalt 5 år.

Det er endvidere regeringens ønske at styrke Udenrigsministeriets rolle på visumområdet samt at nedbringe sagsbehandlingstiden mest muligt. Lovforslaget indebærer derfor dels en præcisering, dels en udvidelse af de danske repræsentationers kompetence til at afgøre visumsager.

Regeringen ønsker at understrege, at formålet med et visumophold er et kortvarigt besøg her i landet. Lovforslaget indebærer derfor, at den almindelige adgang til at få forlænget retten til ophold her i landet i op til seks måneder i forlængelse af et visumophold i vid udstrækning ophører.

Det er vigtigt at holde fast i, at asylansøgere, der har fået afslag på deres ansøgning, fordi de

ikke opfylder betingelserne i internationale konventioner for at få asyl, skal udrejse. Lovforslaget indeholder derfor også forslag, der – som supplement til den allerede gældende konsekvente udsendelsesprocedure – kan motivere afviste asylansøgere til at udrejse. Lovforslaget indebærer således, at staten endeligt afholder udgifterne til udsendelsen af en afvist asylansøger, hvis den pågældende medvirker til asylsagens oplysning og til udrejsen. Endvidere vil afviste asylansøgere, der har ansøgt om asyl i forbindelse med et visumophold, men som medvirker til asylsagens oplysning og til udrejsen, ikke være afskåret fra igen at få visum. Endelig vil udlændinge, der har ansøgt om asyl i forbindelse med et visumophold, og som opholder sig ulovligt her i landet efter et afslag på asylansøgningen, blive udvist i større omfang end hidtil samt blive indberettet til Schengeninformationssystemet.

Princippet i udlændingelovens regler om udvisning er: Jo grovere en forbrydelse, desto større adgang til udvisning. De groveste former for kriminalitet kan derfor medføre udvisning uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset, om den pågældende har opholdstilladelse som flygtning.

Regeringen ser med største alvor på tilfælde, hvor unge her i landet presses til at indgå ægteskaber, som de ikke ønsker. Lovforslaget indebærer derfor, at denne særlige adgang til udvisning udvides til også at omfatte tilfælde, hvor en udlænding er dømt for ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab.

Lovforslaget indebærer endvidere, at dom for børnebortførelse eller for menneskehandel omfattes af den særlige udvisningsadgang.

Det kan ofte antages, at asylansøgere, som får deres ansøgning behandlet efter den særlige åbenbart grundløs haster-procedure – fordi der er en meget stærk formodning for, at de ikke opfylder betingelserne for at få asyl – alene kommer til Danmark for at opnå kontante fordele.

Regeringen ønsker at dæmme op for denne trafik. Lovforslaget indebærer derfor, at udlændinge, hvis asylansøgning behandles i åbenbart grundløs haster-proceduren, og som er indkvarteret et sted, hvor der er en gratis bespisningsordning, ikke får udbetalt nogen form for kontante ydelser. Hvis der ikke er tale om en gratis bespisningsordning, kan der kun udbetales ydelser til dækning af kostudgifter.